

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ЕХО ПАРК

ИЗДАТЕЛЬСКА КОМПАНИЯ БАРД

Нов подарък от Майкъл Конъли ("Адвокатът с линкълна") -
номер едно в класацията на "Ню Йорк Таймс"!

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ЕХО ПАРК

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

БОШ ИЗДИРВА ТОЗИ ЧОВЕК ВЕЧЕ 13 ГОДИНИ.

Мари Жесто изчезва през 1993 година. Разследването е възложено на детектив Хари Бош. Но от младата жена няма никаква следа и Бош не може да приключи следствието. Минава време, Бош вече работи в отдела за неразкрити престъпления.

От прокуратурата звънят — обвиняем за две жестоки убийства е готов да направи пълни самопризнания и за други престъпления срещу гаранции, че няма да бъде осъден на смърт. Едно от тях е убийството на Мари Жесто.

Бош трябва да провери верността на тези самопризнания. Престъпникът може би се опитва да избегне екзекуцията, като поема вината за други убийства. За целта Бош трябва да влезе в контакт с човек, когото издирва и ненавижда от цели тринадесет години.

„Новият роман на Майкъл Конъли за пореден път доказва, че той е ненадминат майстор на криминалния трилър, а неговият герой е една от най-сложните и противоречиви фигури в борбата с престъпността.“

Уошингтън Поуст

*Посвещавам тази книга на Джейн Уд,
която се грижи за добрата прехрана на Хари Бош
и винаги го държи близо до сърцето си.
Безкрайни благодарности!*

ВИСОКАТА КУЛА

1993 Г.

Беше колата, която издирваха. Хари Бош я позна веднага, въпреки че регистрационните номера бяха свалени. Хонда акорд, модел 87-а, с избеляла от слънцето кафява боя. През 92-ра ѝ бяха лепнали рекламен стикер за кампанията на Клинтън, но той също беше избелял — все пак бе изработен с евтин печат за краткосрочни предизборни цели. Беше вкарана в единичен гараж — толкова тесен, че Бош се запита как ли е успял да се измъкне шофьорът. Напомни си да предупреди криминалистите да действат много внимателно при търсенето на отпечатъци по стените и купето. Знаеше, че подобна забележка ще ги ядоса, но нямаше да е спокоен, ако не я направи.

Гаражът беше оборудван със сваляща се отвесно врата, на която имаше алуминиева дръжка. Не особено подходяща за отпечатъци — факт, върху който също трябваше да обърне внимание на криминалистите.

— Кой я откри? — обърна се той към патрулиращите ченгета.

Току-що бяха опънали жълтата лента в задънената уличка пред входа на жилищния комплекс „Високата кула“, от двете страни на който бяха подредени единични гаражни клетки.

— Домоуправителят — отговори един полицаи. — Гаражът е към един от апартаментите в блока. Наскоро наемателите се изнесли и преди два дни той го отворил, за да прибере някои мебели, и видял колата. Решил да изчака да си я вземат, но никой не дошъл и той започнал да разпитва останалите наематели. Никой не знаел чия е. Обадил се в полицията, защото свалените номера го навели на мисълта за кражба. Ние с партньора ми видяхме бюлетина за изчезналата Жесто и веднага направихме връзката.

Бош кимна и пое дълбоко дъх. Мари Жесто липсваше вече десет дни. Ако беше в багажника, със сигурност щеше да я подуши.

— Откри ли нещо? — попита зад гърба му партньорът му Джери Едгар.

— Не.

— Това е добре.

— Добре ли?

— Не си падам по трупове в багажници.

— И аз. Ама те поне може да ни дадат нещо, за което да се заловим.

Докато си разменяха празни приказки, очите на Бош внимателно опипваха колата. Не откри нищо. Извади от джоба си гумени ръкавици, духна в тях и си ги нахлузи. После вдигна ръце с разперени пръсти като хирург и се запромъкна странично между колата и стената, като се опитваше да не докосва нищо.

По лицето му полепнаха паяжини. Той се измъкна и взе фенерчето на полицая. Вмъкна се пак, светна и насочи лъча в купето на хондата. На задната седалка имаше обувки за езда и жокейски шлем, а до тях малка торбичка за покупки от супермаркета „Мейфеър“. Не можеше да види какво има в нея, но веднага разбра, че присъствието ѝ в колата ще насочи разследването в нова, и то непредвидена посока.

Светна напред. На седалката до шофьора видя чифт маратонки, а върху тях старателно сгънати дрехи. Веднага позна дънките и блузата с дълъг ръкав — дрехите, с които Мари Жесто бе видяна за последен път, когато тръгнала на езда към Бийчуд Кениън. Върху блузата грижливо бяха подредени чорапи, сутиен и дамски пликчета. Гърдите му се стегнаха. Не защото дрехите бяха доказателство за смъртта на Мари Жесто. Дълбоко в себе си той вече знаеше това. Всички го знаеха, включително родителите ѝ, макар да се появиха по телевизията с молба към Бога за благополучното завръщане на дъщеря им. Точно това предаване стана причината следствието да бъде иззето от отдела за издирване и да бъде прехвърлено на холивудския отдел „Убийства“.

Тежестта в гърдите му бе предизвикана от гледката на старателно сгънатите дрехи. Тя ли ги беше наредила така? Или онзи, който бе отнел живота ѝ? Винаги ставаше така — мрачните му предчувствия се пробуждаха от дребните и второстепенни въпроси.

Приключи с външния оглед на колата и бавно се измъкна от гаража.

— Има ли нещо? — попита Едгар.

— Дрехите ѝ. Екипът за езда. Може би някои покупки. В дъното на Бийчуд има един „Мейфеър“. Вероятно се е отбила там на път за

конната база.

Едгар кимна. Нова писта за разследване и търсене на свидетели.

Бош погледна нагоре, към жилищния комплекс „Високата кула“ — сложен конгломерат от блокчета, умело вграден в каменния хълм над стадиона Холивуд Боул. Модерна архитектура, обединена около асансьорната кула в центъра. Именно тя бе дала името на комплекса и улицата към него. Бош беше живял в този квартал като малък. Домът им беше на съседната Камроуз и лятно време ясно се чуваше музиката на оркестрите, репетиращи на стадиона, а от покрива можеха да се наблюдават фейерверките на 4 юли и при закриването на сезона.

Вечер гледаше осветените прозорци на Високата кула и бавното плъзгане на асансьора в остъклената шахта. Като момче беше дълбоко убеден, че да се прибиращ у дома с асансьор е върхът на лукса.

— Къде е домоуправителят?

— Прибра се. Апартаментът му е на най-горния етаж, първият по коридора — отвърна патрулният полицай. Беше с две нашивки.

— Е, значи ще се повозим на асансьора. Вие изчакайте криминалистите. Колата да не се вади, преди да я огледа специализираният екип.

— Ясно.

Асансьорът — малка остъклена кабинка — се разклати под тежестта им.

Вратата се затвори автоматично, но вътре имаше още една, която трябваше да бъде затворена от пътниците. Бутоните бяха само два — 1 и 2. Бош натисна 2 и кабината потегли нагоре. Беше малка, за не повече от четирима души, които със сигурност щяха да усещат дъха на спътниците си.

— Едно е сигурно — промърмори Едгар. — Никой от живущите тук няма пиано.

— Блестящо заключение, Уотсън.

Горе отвориха вратичките и стъпиха на бетонното мостче, което свързваше асансьорната кула с артистично разпръснатите по склона апартаменти. Разкриваше се великолепна гледка към Холивуд, комбинирана с приятен планински ветрец. Над главите им се виеше червеноопашат ястреб — сякаш ги наблюдаваше.

— Натам — каза Едгар.

Няколко каменни стъпала водеха към една от вратите. Под звънеца имаше табелка с надпис ДОМОУПРАВИТЕЛ. Още преди да позвънят, вратата се отвори и на прага застана слаб мъж с бяла брада. Представи се като Милано Кей, управител на комплекса. Бош и Едгар му показаха значките си и поискаха да разгледат апартамента, към който се водеше гаражът с хондата. Кей кимна и ги поведе покрай кулата.

— Този асансьор го снимаха в някакъв филм, нали? — подхвърли Едгар.

— В няколко — отвърна Кей.

„Има защо — помисли си Бош. — Уникален комплекс като този няма начин да убегне от вниманието на филмовата индустрия“.

Кей отключи и им направи знак да влязат. Апартаментът беше празен. Хол с кухненски бокс и малка трапезария, спалня и баня. Четирийсет квадрата, не повече. Запълнен с мебели несъмнено щеше да изглежда още по-малък, помисли си Бош. Но тук важна беше гледката, а не квадратурата. От извитата, изцяло остъклена стена се разкриваше същата спираща дъха гледка към Холивуд — онази, която вече познаваха от мостчето. Плъзгаща се врата водеше към широка веранда, следваща извивките на остъклената стена. Бош я дръпна и излезе. Оттук панорамата беше още по-широка, обхващаща и небостъргачите в центъра, полускрити от обичайния смог. „Вечер сигурно е прекрасно“, помисли си и попита:

— Откога е празен?

— От пет седмици — отвърна Кей.

— Долу не видях обява, че се дава под наем.

И погледна надолу, където патрулните полицаи чакаха появата на криминалистите и паяка. Трудно можеха да бъдат наречени задружен екип — бяха се облегли от двете страни на служебната кола, с гръб един към друг.

— Не слагам обяви — поясни Кей. — Кандидат-наемателите се появяват в момента, в който се разчуе, че някой от нашите апартаменти е свободен. Комплексът е истинска емблема на Холивуд. Но аз не бързам, защото този трябва да бъде освежен, а и се нуждае от някои дребни ремонти.

— Колко е наемът? — попита Едгар.

— Хиляда долара месечно.

Едгар подсвирна. И на Бош наемът се стори малко височък. Но панорамата в краката му недвусмислено сочеше, че много хора ще са на друго мнение.

— Кой разполага с информация, че гаражът долу е празен? — попита той.

— Малко хора. Живущите, плюс няколко кандидат-наематели, на които съм показвал жилището. Обикновено не пропускам да спомена и за гаража. Когато съм в отпуск, ползвам услугите на един от наемателите, който има грижата да показва свободните апартаменти на желаещите.

— А гаражът не се заключва, така ли?

— Не. Просто няма нищо за крадене. Ако желае, всеки нов наемател може да му сложи катинар. Препоръчвам им това, но ги оставям да решат сами.

— Случайно да си водите някакъв регистър за клиентите, на които сте го показвали?

— Всъщност не. Е, имам няколко телефона за връзка, но не виждам смисъл да съхранявам данните на хора, които все още не са мои клиенти.

Бош кимна. Тази насока на разследването със сигурност нямаше да е лесна. Явно много хора знаеха за съществуването на този отключен и празен гараж.

— А какво стана с последния наемател? — попита той.

— Наемателка — уточни Кей. — Живя тук почти пет години, искаше да направи кариера в киното. В крайна сметка се отказа и си се прибра у дома.

— Поставила си е много трудна цел — каза Бош. — Къде живее?

— В Остин, Тексас. Там изпратих депозита ѝ.

— Сама ли живееше тук?

— Имаше приятел, посещаваше я редовно, а често оставаше и да пренощува. Но връзката им свърши още преди тя да се изнесе.

— Ще ни трябва точният ѝ адрес в Тексас.

Кей кимна, помълча малко и подхвърли:

— Полицаите долу казаха, че колата била на някакво изчезнало момиче.

— По-скоро млада жена — каза Бош, извади от джоба си снимка на Мари Жесто и му я показа. Кей внимателно я разгледа и поклати

глава. Жената на снимката очевидно не беше сред клиентите, проявили желание да наемат свободния апартамент.

— Не сте ли я виждали по телевизията? — попита Едгар. — Вече десет дни я показват по новините.

— Нямам телевизор, детектив — отговори домоуправителят.

В град като този липсата на телевизор бе израз на самостоятелно мислене, поне според Бош.

— Имаше я и във вестниците — направи последен опит Едгар.

— Рядко чета вестници — каза Кей. — Обикновено стари, които намирам долу, в контейнерите за смет. Не съм срещал нищо, което да има връзка с тази жена.

— Изчезнала е преди десет дни — каза Бош. — В четвъртък, на девети този месец. Спомняте ли си нещо около тази дата? Нещо необичайно, което да ви е направило впечатление?

— Тогава не бях тук. — Кей поклати глава. — Бях в отпуск, ходих до Италия.

— Обичам Италия — каза Бош. — Къде точно бяхте?

— Първо на езерото Комо, а след това в едно малко планинско градче, Асоло. — Лицето на Кей се разведри. — Там е живял Робърт Браунинг.

— Имаме си компания — отбеляза Едгар.

Бош проследи погледа на партньора си. Долу, на метър от жълтата лента, беше спряла подвижна телевизионна станция със сателитна чиния на покрива и голяма цифра 9, изписана отстрани. Единият от патрулиращите полицаи тъкмо крачеше към нея.

Хари отново погледна домоуправителя.

— Ще се наложи да проведем още един разговор, господин Кей. Моля ви да потърсите телефоните и имената на хората, които са проявили интерес към този апартамент. Искаме да се срещнем и с човека, който ви е замествал, докато сте били в Италия, а също така и адреса на предишната наемателка в Тексас.

— Няма проблеми.

— Ще се наложи да разпитаме и наемателите. Може би някой знае нещо за колата в гаража. Ще направим всичко възможно да разговаряме с тях по най-деликатния начин.

— В това отношение можете да сте напълно спокойни — увери го Кей. — А аз ще потърся телефонните номера.

Излязоха от апартамента и тръгнаха към асансьора. Пред остъклената кула се сбогуваха с домоуправителя и влязоха в кабината. Тя отново се разклати, но спускането мина безпроблемно.

— Не знаех, че обичаш Италия, Хари — подхвърли Едгар.

— Никога не съм бил в Италия.

Партньорът му се подсмива. Това беше част от тактиката, до която прибегваха за елиминиране на евентуалните заподозрени.

— Подозираш ли го?

— Не. Просто попълвам празнините. Ако извършителят е той, защо ще вкарва колата в гаража на комплекса? И защо ще ни се обажда?

— Прав си. Макар че може да е умник и предварително да е изчислил липсата на логика в подобни действия. Разбираш какво имам предвид. Може би се опитва да ни надхитри. Може би момичето е дошло да разгледа апартамента и нещо се е объркало. Той скрива тялото, но не смее да премести колата, защото ченгетата може да го спрат. Изчаква десет дни, а след това ни се обажда с предположението, че колата е крадена.

— В такъв случай ще се наложи да провериш италианското му алиби, Уотсън.

— Защо Уотсън, а не Холмс?

— Защото Уотсън е пичът, който говори прекалено много. Но ако държиш, мога да те наричам и Холмс. Всъщност така ще е даже по-добре.

— Какво те мъчи, Хари?

Бош си помисли за акуратно сгънатите дрехи на предната седалка. Гърдите отново го стегнаха. Имаше чувството, че някой го е овързал с дебела тел.

— Имам лошо предчувствие — промърмори накрая.

— В смисъл?

— В смисъл, че изобщо няма да я открием. А след като не можем да я открием, няма как да пипнем и убиеца.

— Убиеца? Сигурен си, че е мъж, така ли?

Асансьорът се разклати и спря. Слязоха. В тясната уличка ги чакаха жена с микрофон и мъж с телевизионна камера.

— Точно така. Мъж е — отвърна с въздишка Бош.

ПЪРВА ЧАСТ
УБИЕЦЪТ

Обаждането дойде в момент, в който Хари Бош и колежката му Киз Райдър се бяха окопали зад бюрата си в отдел „Неразкрити престъпления“ и оформяха документацията по случая Матарезе. Предния ден бяха провели шестчасов разпит на Виктор Матарезе във връзка с убийството на проститутката Чарис Уидърспун през 1996 година. ДНК анализите на спермата в гърлото на жертвата, съхранявана в продължение на десет години, бяха доказали по категоричен начин, че е на Матарезе. Профил на неговата ДНК беше направен през 2002 година след осъждането му по случай на брутално изнасилване. Четири години по-късно Бош и Райдър възобновиха следствието за убийството на Уидърспун, взеха ДНК пробата и я изпратиха в щатската лаборатория за рутинна проверка.

Беше си типично „лабораторен“ случай — тоест обвиненията се градяха единствено върху резултатите от различни анализи. Но поради факта, че Чарис Уидърспун е била активно работеща проститутка, ДНК съпадението не означаваше автоматично обвинение. Теоретично погледнато, спермата би могла да е на клиент, когото е обслужила преди появата на убиеца.

И така, следствието не опираше до науката, а до онази стая, в която двамата детективи се опитваха да измъкнат нещо от Матарезе. В осем сутринта го вдигнаха от леглото в транзитния център, където го бяха внедрили след присъдата за изнасилване, качиха го в колата и го докараха тук, в центъра Паркър. Първите пет часа от разпита протекоха изключително трудно. В началото на шестия Матарезе рухна и призна за убийството на Уидърспун, като прибави към него и ликвидирането на още три проститутки в Южна Флорида, малко преди да се премести в Ел Ей.

Когато чу да го викат на телефона, Бош си помисли, че се обажда колежката му от Маями, но се оказа, че греши.

— Ало?

— Фреди Оливас от отдел „Убийства“ на Североизточния участък. Обаждам се от централния архив: казаха ми, че папката, която

търся, е у вас.

Бош не отговори веднага — трябваше да освободи съзнанието си от случая Матарезе. Не се сещаше кой е Оливас, въпреки че името му беше познато. А по отношение на папките от архива — това му беше работата: да преглежда старите дела и да търси начин да ги реши с помощта на напредъка в криминалистиката. Понякога двамата с Райдър изтегляха от архива по двайсетина дела едновременно.

— У мен има цял куп дела — каза накрая. — Кое поточно ви интересува?

— Делото Жесто. Мари Жесто. Заведено е под номер деветдесет и три.

Бош пак не отговори веднага. Нещо го стегна в гърдите. Винаги ставаше така, когато мислеше за Жесто, въпреки че оттогава бяха минали цели тринадесет години. Пред очите му моментално се появяваше акуратно сгънатата купчинка дрехи на предната седалка на колата ѝ.

— Да, това дело е у мен. Какво има?

Забеляза как Райдър вдига глава, моментално доловила промяната в гласа му. Бюрата им бяха едно срещу друго, натикани в малка ниша.

— Доста деликатен проблем — отвърна Оливас. — Има връзка с едно текущо разследване и прокурорът иска да хвърли едно око на това дело. Може ли да отскоча при вас и да го взема?

— Имате ли заподозрян, Оливас?

Колегата му забави отговора и Бош побърза да зададе следващия си въпрос:

— Кой е прокурорът?

Отново не получи отговор. Това затвърди намерението му да не отстъпва.

— Това дело е активирано, Оливас. Работя по него и имам заподозрян. Ако искате да поговорим, готов съм. Ако правите свои разработки, трябва да включите и мен. Иначе съм зает и мога да ви пожелаая приятен ден. Разбрахте ли ме?

Оливас проговори миг преди Бош да му тръшне слушалката. Гласът му вече не звучеше приятелски.

— Виж какво, отворко. Искам да проведе един телефонен разговор, след което ще ти звънна пак.

И затвори, без да каже нищо повече, а Бош погледна Райдър и каза:

— Мари Жесто. Областната прокуратура иска делото.

— Но това е твое дело. — Тя го изгледа озадачено. — Кой се обади?

— Фреди Олилас, детектив от Североизточния. Случайно да го познаваш?

— Лично не, но съм го чувала — отвърна тя. — Води разследването по случая Рейнард Уейтс. Сети ли се кой е?

Едва сега Бош свърза името с човека. Случаят Уейтс се радваше на повишено обществено внимание, а Олилас вероятно го приемаше като своя билет за шоуто. Полицейското управление на Лос Анджелис беше разделено на географски принцип на деветнадесет самостоятелни единици, всяка от които разполагаше със свой участък и независимо детективско бюро. Отделите за разследване на тежки престъпления към тези бюра работеха върху по-малко комплицираните случаи и повечето от следователите там ги приемаха като трамплин към елитния клуб на Главното полицейско управление в центъра Паркър, носещ наименованието Дирекция грабежи и убийства. Тук беше голямото шоу. Едно от подразделенията на дирекцията беше именно отдел „Неразкрити престъпления“. Бош си даваше сметка, че ако делото Жесто има някаква далечна връзка със случая Уейтс, Олилас ревниво ще пази информацията си от ДГУ.

— Не ти каза за какво става въпрос, нали? — подхвърли Райдър.

— Още не. Но явно разполага с нещо. Не пожела да ми каже дори името на прокурора, с който работи.

— Рикошета — рече тя.

— Моля?

— Рик О’Шеа. Той работи по случая Уейтс. Съмнявам се, че Олилас разполага с нещо друго. Току-що приключиха предварителното следствие и всеки момент ще внесат делото в съда.

Бош замълча. Ричард О’Шеа, по прякор Рикошета, оглавяваше Специалния отдел към областната прокуратура. Беше постигнал немалко успехи в работата си и никой не се съмняваше, че това е само началото. През пролетта, веднага след като стана известно решението на действащия областен прокурор да не се кандидатира за втори мандат, О’Шеа зае първо място сред кандидатите за негов наследник.

И спечели предварителните избори с внушително, макар и не пълно мнозинство. Надпреварата без съмнение щеше да е разгорещена, но О'Шеа все още държеше първи коридор. Радваше се на подкрепата на действащия главен прокурор, познаваше отлично работата и имаше зад гърба си няколко блестящо спечелени дела — предимство, с което през последните десетина години можеха да се похвалят малцина прокурори. Главният му съперник за поста беше Гейбриъл Уилямс — юрист извън прокуратурата, с двадесетгодишна частна практика, основно в процеси по защита на гражданските права. Уилямс беше чернокож, а О'Шеа — бял. В предизборната си програма Уилямс обещаваха контрол и реформиране на правозащитните органи — програма, която щабът на О'Шеа приемаше с открит насмешка и подчертаваше недостатъчната квалификация на Уилямс за поста. Но скоро стана ясно, че отсъствието на практика в градската прокуратура е по-скоро предимство за Уилямс, а неговата платформа набра изненадващо голям брой привърженици. Разликата между двамата конкуренти бързо започна да се топи.

Бош познаваше предизборната борба в детайли, защото през последната година бе проявил изненадващ дори за себе си интерес към политическия живот — най-вече на общинско ниво. В изборите за общински съветници беше подкрепил кандидата Мартин Мейзъл, който беше изкарал цели три мандата в съвета като представител на един от западните квартали на града, безкрайно далеч от дома на Бош. Мейзъл беше известен с комбинативния си ум и задкулиските сделки, сключвани в подкрепа на едрия капитал в района си. Въпреки това Бош реши да гласува за него и искрено се надяваше да бъде преизбран. Противник на Мейзъл беше бившият заместник полицейски началник Ървин Р. Ървинг — човек, когото Бош не харесваше и беше готов на всичко, за да го види победен. Подобно на Уилямс, Ървинг също обещаваха реорганизация на правозащитните органи, най-вече в Главното полицейско управление на Лос Анджелис. Докато служеше в полицията, Бош много пъти се беше сблъсквал с него и в никакъв случай не желаше да го види като член на общинския съвет.

Предизборната кампания и свързаните с нея истории се отразяваха почти ежедневно от „Таймс“. По тази причина Бош следеше не само борбата между Мейзъл и Ървинг, но и останалите сблъсъци. Знаеше всичко за кампанията на О'Шеа, който без съмнение

възнамеряваше да подкрепи кандидатурата си с поредица блестящи изяви в съда, предназначени да подчертаят юридическите му способности. Преди месец бе уредил предварителните съдебни заседания по делото Рейнард Уейтс да се появят на първите страници на вестниците и сред водещите новини на електронните медии. Обвиняемият за две предумишлени убийства бил спрял късно през нощта в Ехо Парк за рутинна полицейска проверка. На пода на микробуса му полицаите открили три чувала за смет, от които капела кръв. Огледът установил, че в тях са натикани разчленените трупове на две жени. Ако и това не беше подходящото дело за един кандидат главен прокурор, който търси медийна изява, здраве му кажи. Случаят Ехо Парк бързо се превърна в сензация.

Но се появи и проблем — заглавията започнаха да тъпчат на място. След предварителните заседания беше решено Уейтс да бъде изправен пред съда, но поради факта, че ставаше въпрос за дело с евентуална смъртна присъда, процесът и съпътстващата го медийна шумотевица щяха да са по-късно, месеци след изборите. О’Шеа се нуждаеше от нещо ново, което да ангажира вниманието на медиите и да поддържа инерцията. И в момента Бош се питаше дали това нещо няма някаква връзка с интереса му към случая Жесто.

— Мислиш ли, че Жесто може да бъде свързана с Уейтс? — попита Райдър.

— Досега това име не се е появявало никъде. Ехо Парк — също. Телефонът извън и той бързо вдигна слушалката.

— Отдел „Неразкрити престъпления“, на телефона детектив Бош.

— Оливас съм. В единайсет нула-нула донеси делото на шестнайсети етаж. Ричард О’Шеа ще те чака. Включен си, отворко.

— Ще бъдем там.

— Чакай, чакай! Какво означава „ще бъдем“? Казах ти да си там, в комплект с папката!

— Работя с партньор, Оливас — отсеке Бош. — Ще дойда с нея. Затвори и погледна Райдър.

— В единадесет трябва да сме там.

— А Матарезе?

— Ще видим какво можем да направим.

Бош се замисли за момент, после стана и извади делото Жесто от шкафа с документи зад гърба си. Преди година беше излязъл в пенсия, но след това прие предложението да се върне на работа. Оттогава беше изисквал на три пъти делото Жесто от Централния архив. Всеки път бе разглеждал отделни детайли в него, бе провеждал срещи и телефонни разговори с хора, чиито имена бяха регистрирани преди повече от тринадесет години. Райдър добре знаеше какво означава за него това отворено разследване и правеше всичко възможно да му осигури време и спокойствие за него.

Но от тези усилия не излезе нищо. Нямаше ДНК проби, нямаше пръстови отпечатъци, липсваше информация за местопребиваването на Жесто и нейния похитител — въпреки убеждението на Бош, че жената е мъртва. Той успя да проследи придвижването на Мари Жесто от дома ѝ до супермаркета — и толкоз. Откри колата ѝ в гаража на комплекс „Високата кула“, но не успя да идентифицира човека, който я е оставил там.

В дългата си кариера Бош имаше много разследвания, прекратени поради липса на напредък. Всеки детектив в отдел „Убийства“ беше наясно, че няма как да е другояче. Но случаят Жесто продължаваше да го преследва през годините. От време на време той изискваше делото от Централния архив, проверяваше някои факти седмица-две, натъкваше се на непреодолими препятствия и го връщаше с убеждението, че е направил каквото може. Но след няколко месеца това убеждение се изпаряваше и той отново попълваше формулярите за изискване на делото. Просто не можеше да се откаже.

— Бош, Маями на втора линия — извика един от колегите му.

Дори не беше чул, че телефонът звъни.

— Аз ще го поема — пак си се отнесъл — рече Райдър.

Тя вдигна слушалката, а Бош отново разгърна папката Жесто.

Закъсняха десетина минути, тъй като пред асансьорите се бяха струпали много хора. Бош не обичаше сградата на Наказателния съд именно заради асансьорите. Никак не му беше по вкуса да виси на опашка и да се блъска в претъпканите кабинни.

В приемната на областната прокуратура им обясниха, че ще дойде човек да ги заведе в кабинета на О'Шеа. След няколко минути цъфна някакъв тип и махна към куфарчето в ръката на Бош.

— Носиш ли го?

Бош не го познаваше: мургав латиноамериканец със сив костюм.

— Оливас?

— Да. Носиш ли папката?

— Нося я.

— Добре, отворко. Хайде с мен.

Обърна се и тръгна към вратата, от която се беше появил. Райдър понечи да го последва, но Бош я спря. Оливас усети, че никой не върви след него, спря и се обърна.

— Идвате ли, или не?

— Първо искам да си изясним нещо, Оливас. — Бош направи крачка към него. — Ако още веднъж ме наречеш „отворко“, ще ти навра папката в задника, при това без да я вадя от куфарчето!

Оливас го дари с продължителен поглед и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Окей, както кажеш.

Кабинетът на О'Шеа се оказа в дъното на дълъг коридор, след завоя. Беше доста просторен за стандартите на областната прокуратура. Хората тук обикновено работеха по двама-трима в стая, а разпитите провеждаха в специални остъклени кабинни, изградени в дъното на всеки коридор. Но кабинетът на О'Шеа нямаше нищо общо с теснотията — беше разделен на две части и предлагаше достатъчно пространство за външни посетители, плюс място за масивно писалище с размерите на концертен роял. Явно позицията началник-отдел „Специални разследвания“ имаше своите предимства и съвсем

определено наемваше, че притежателят ѝ е достоен и за най-високия пост в тази служба.

О'Шеа ги посрещна прав зад бюрото, с протегната за поздрав ръка. Беше четиридесетгодишен хубавец с катраненочерна коса — точно толкова нисък, колкото изглеждаше по телевизията. От репортажите по делото Уейтс ясно се виждаше, че репортерите, които тикат микрофоните си в лицето на водещия прокурор, са доста по-високи от него. По принцип Бош харесваше ниските прокурори: те правеха всичко възможно да изпъкнат — обикновено за сметка на човека, когото обвиняват.

Настаниха се по столовете. О'Шеа остана зад бюрото си, Бош и Райдър заеха местата срещу него, а Оливас седна от страни, близо до купчина лъскави предизборни плакати с надпис РИК О'ШЕА И НИКОЙ ДРУГ!

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ми — започна О'Шеа. — Преди да започнем, предлагам да прочистим атмосферата. Фреди ме предупреди, че сте реагирали отрицателно на нашите искания.

Очите му бяха приковани в лицето на Бош.

— Нямам никакви проблеми с Фреди — отвърна детективът. — Дори не го познавам достатъчно, за да го наричам Фреди.

— Трябва да кажа, че аз съм виновен за нежеланието му да ви информира за нашите намерения и действия. Убеден съм, че става въпрос за нещо изключително деликатно, към което трябва да подходим със съответното внимание. Тъй че, ако трябва да се сърдите на някого, сърдете се на мен.

— Не съм сърдит, дори напротив — много съм доволен — отвърна Бош. — Ако не вярвате, питайте партньорката ми.

Райдър енергично закима.

— Доволен е. Определено е доволен.

— Е, значи всички сме доволни. Да почваме тогава.

О'Шеа сложи дясната си ръка до един класьор с размерите на малък акордеон, поставен на дясната част на писалището. В него имаше няколко папки, всичките със сини етикети. Бош беше твърде далеч, за да прочете какво пише върху тях, още повече че не си беше сложил очилата.

— Запознати ли сте с обвинението по случая Рейнард Уейтс?

Бош и Райдър кимнаха едновременно.

— Трудно бихме могли да го пропуснем — промърмори детективът.

О'Шеа посрещна забележката му с лека усмивка.

— Да, наистина го тикнахме под светлината на прожекторите. Този тип е истински касапин и не заслужава никакво снизхождение. Още от самото начало заявихме, че ще настояваме за смъртна присъда.

— От това, което чух и видях, той очевидно я заслужава — обади се Райдър.

О'Шеа прие изявлението ѝ с тържествено кимане.

— Това е една от причините да сте тук. Но преди да ви обясня с какво се занимаваме, бих искал да ми разкажете за вашето разследване по случая Мари Жесто. От Фреди разбрах, че три пъти в рамките на една година сте изискали делото от Централния архив. Има ли нещо, върху което работите?

Бош прочисти гърлото си. След кратък размисъл беше решил, че има смисъл да даде, за да получи.

— Бих казал, че се занимавам с това разследване от тринадесет години. Започнах го през деветдесет и трета, непосредствено след изчезването ѝ.

— Но не открихте нищо съществено, така ли?

— Не разполагахме с тялото. — Бош поклати глава. — Открихме само колата ѝ, а това не беше достатъчно.

— Нямахте дори заподозрян?

— Подозренията ни обхващаха доста хора, особено един. Но не успяхме да направим връзката и по тази причина никой не стигна до нивото на активен заподозрян. През две хиляди и втора се пенсионирах и отидох в Централния архив. Там прекарах две години, но нещата не се развиха по начина, който очаквах — пенсионер с много свободно време и всичко останало. По тази причина миналата година реших да се върна на постоянна работа.

Пропусна да добави, че през 2002-ра, малко преди да върне значката си, беше преснимал цялото дело Жесто, плюс още няколко неразкрити случая. По принцип преснимането на служебни документи беше нарушение на правилника и затова нямаше смисъл да бие камбаната.

— През последната година изисквах делото Жесто всеки път, когато се виждах с малко свободно време — продължи той. — Но

липсата на ДНК проби и други косвени улики ми попречи да постигна нещо съществено. Проведох рутинни срещи с хората, които бяха замесени — разбира се, с онези, които успях да открия. Сред тях беше и онзи, когото инстинктивно подозирах, но така и не успях да измъкна нещо. Тази година разговарях с него на два пъти, като доста го притиснах.

— И?

— Нищо.

— Кой е той?

— Казва се Антъни Гарланд, богат наследник от района на Ханкок Парк. Чували ли сте за Томас Рекс Гарланд, производителя на петрол?

О'Шеа кимна.

— Е, този Ти Рекс, както го наричат, е баща на Антъни.

— Каква е връзката на Антъни с Жесто?

— Връзка е силна дума. Колата на Мари Жесто беше открита в един самостоятелен гараж на малък жилищен комплекс в Холивуд. Съответният апартамент беше празен. По онова време имахме предчувствието, че не става въпрос за обикновено съвпадение. Стигнахме до заключението, че онзи, който е оставил колата точно в този гараж, прекрасно е знаел, че за момента апартаментът, към който се води, е необитаем.

— Ясно. Антъни Гарланд е знаел този факт. Но познавал ли е Мари?

— Знаел е за гаража. А въпросният апартамент е бил нает от бившата му приятелка. След като скъсали, тя си заминала за Тексас. Следователно той е знаел както за свободния апартамент, така и за гаража.

— Слаба работа. Това ли е всичко, с което разполагате?

— Горещо-долу. Ние също си давахме сметка, че е слаба работа, но после се сдобихме с част от видеозаписите на охранителните камери и установихме, че бившата приятелка и Мари си приличат като близначки. Започнахме да мислим, че Мари е нещо като изкупителна жертва. Че е изпуснал гаджето си и си го е изкарал на Мари.

— Ходихте ли в Тексас?

— Два пъти. Разговаряхме с бившето гадже, което призна, че характерът на Антъни е главната причина за раздялата им.

— Упражнявал е насилие върху нея?

— Тя твърди, че не е. Казва, че го напуснала, преди да се стигне дотам.

О'Шеа се приведе напред и попита напрегнато:

— Антъни Гарланд познавал ли е Мари?

— Не успяхме да установим това. Не сме сигурни. Антъни категорично го отричаше, а след това се намесиха адвокатите на баща му и той престана да отговаря на всякакви въпроси.

— Кога стана това? Имам предвид намесата на адвокатите.

— И преди тринадесет години, и сега. Тази година го разпитвах на два пъти. Притиснах го и той отново поиска адвокат. Сега се появиха нови, заядливи са като зли кучета. Успяха да си издействат съдебна заповед, която ми забранява да разговарям с Антъни в отсъствието на адвокат. Личното ми мнение е, че тази заповед е купена. Това е начинът, по който прави бизнес Ти Рекс Гарланд.

О'Шеа се облегна назад и замислено кимна.

— Антъни Гарланд има ли досие в полицията? Преди или след Жесто?

— Няма, Не е особено продуктивен член на обществото и, доколкото ми е известно, предпочита да живее от подаянията на баща си. Официално се води шеф на охранителна фирма, която се грижи за сигурността на баща му и различните му фирми. Никъде не фигурира като нарушител на закона.

— Но не е ли логично да се предположи, че човек, който отвлеча и убива една млада жена, би трябвало да е извършил и предишни престъпления? Обикновено подобни действия не са резултат от временни психически отклонения.

— Точно така, ако се опираме на статистиката. Но винаги има и изключения. Нека не забравяме и парите на таткото. Парите могат да покрият много неща, включително осигуряването на чисто досие.

О'Шеа отново кимна, сякаш за пръв път чуваше за похватите, до които прибегват престъпниците. Но го изигра лошо.

— Какви бяха следващите ви действия?

— Нямахте следващи действия. — Бош поклати глава. — Върнах делото в архива и реших да сложа точка. Но преди две седмици го изисках отново. Не мога да кажа защо. Може би за да поговоря с някои от по-новите приятели на Гарланд, да разбера дали е споменавал пред

тях за Мари Жесто или нещо свързано с нея. Някак си разбрах, че просто няма да се откажа от това следствие.

О'Шеа прочисти гърлото си и Бош разбра, че след секунди ще научи причините, поради които ги бяха повикали тук.

— През всичките тези години на следствието по изчезването на Мари Жесто не се ли натъкнахте на името Рей, или Рейнард Уейтс? — попита прокурорът.

— Не — отвърна Бош и се стегна. — Трябваше ли?

О'Шеа издърпа една папка от класъора-акордеон и я разтвори.

— Както вече споменах, ние обявихме публично намеренията си да искаме смъртна присъда за Уейтс — почна той и хвана с два пръста един лист, който приличаше на официално писмо. — След предварителното изслушване той също трябва да е наясно, че присъдата му е написана на стената. Внесъл е жалба срещу мотивите на полицията да го спре, но и той, и адвокатът му знаят, че от това нищо няма да излезе. Тактиката за невменяемост също е изключена, защото тоя тип е толкова пресметлив и съобразителен, колкото всеки убиец, когото съм съдил. След известен размисъл от тяхна страна се стигна до това нещо тук... — Той лекичко размахна листа. — Получих го миналата седмица. Преди да се запознаете със съдържанието му, искам да подчертая, че става въпрос за официално писмо на адвокат, съдържащо предложение за извън-съдебно споразумение. А това означава, че каквото и да предприемем в бъдеще, информацията в него е и ще си остане неофициална. Нямаме право да я използваме за каквото и да било разследване, дори и ако решим да пренебрегнем предложението. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

Райдър кимна.

Бош не реагира.

— Детектив Бош? — О'Шеа го погледна настойчиво.

— Може би е по-добре да не го чета — въздъхна Бош. — Може би изобщо не трябва да съм тук.

— Вие отказахте да предадете делото на Фреди. Мисля, че трябва да сте тук, след като държите толкова много на това разследване.

Бош най-после кимна.

— Окей.

О'Шеа плъзна листа по гладкото бюро. Бош и Райдър се наведоха, за да го прочетат — детективът измъкна очилата от джобчето на самото си.

12.09.2006

До

Ричард О'Шеа, заместник областен прокурор

Областна прокуратура на Лос Анджелис

Уест Темпъл Стрийт 210

Лос Анджелис, КА 90012–3210

Относно: Съдебно дело, заведено от щат Калифорния срещу Рейнард Уейтс.

С настоящото писмо предлагаме започването на преговори за прекратяване на гореспоменатото дело. Всички факти и предположения, свързани с тези преговори, се правят въз основа на Закона за съдебните доказателства на щата Калифорния 1153, Наказателния закон на щата Калифорния 1192.4 и прецедент по дело 407 (1975) Народът срещу Танър, 45.Кал. съд. арх. 3 — 345,350,119, които ги правят недопустими в съда.

Информирам Ви, че при условията, описани по-долу, господин Уейтс е готов да сподели с Вас и избрани от Вас следователи информация за девет убийства, които не включват престъпленията по гореспоменатото дело, а също така и да се признае за виновен по текущите обвинения. Срещу това господин Уейтс желае прокуратурата да не настоява за смъртно наказание по същите, а също така и да не повдига обвинения срещу него за убийствата, които ще бъдат описани по-долу.

По-нататък, в отговор на сътрудничеството на господин Уейтс и информацията, която ще предостави той, Вие трябва да гарантирате, че тя няма да бъде използвана срещу него в никакво наказателно производство, че няма да бъде предоставяна на други щатски или федерални

правозащитни органи, преди тези органи или техни представители да приемат условията на настоящото споразумение; че никакви изявления на господин Уейтс, направени от него по време на бъдещите „неофициални“ разговори и обсъждания, и никаква информация от негова страна няма да бъдат използвани срещу него в текущото наказателно производство; че на базата на тези разговори и обсъждания няма да се образуват никакви нови следствия и други действия в тази посока, които биха поставили обвиняемия в неблагоприятно положение.

В случай, че споменатите по-горе случаи стигнат до съда и господин Уейтс предложи свидетелски показания, които са съществено различни от вече проведените преговори и дискусии, Вие ще имате пълното право да го отстраните като свидетел по съответните наказателни производства, базирайки се на несъстоятелността и различията в споменатите показания.

Идеята ми е, че след показанията на господин Уейтс семействата на жертвите на тези престъпления — осем млади жени и един мъж, ще получат последна утеха за съдбата на близките си и ще могат да ги изпратят със съответните религиозни церемонии. Това ще стане, след като господин Уейтс покаже на Вашите следователи местата, на които се намират въпросните жертви. В допълнение семействата може би ще намерят утеха във факта, че господин Уейтс е осъден на доживотен затвор без право на помилване.

Господин Уейтс предлага да Ви предостави информация за девет известни и неизвестни убийства, извършени между 1992 и 2003 година. Като жест на добра воля и доказателство за достоверност, той предлага да подновите следствието за смъртта на Даниъл Фицпатрик, 63-годишен, който на 30 април 1992 г. изгоря жив в собствения си казионен магазин — заложна къща на булевард „Холивуд“. Материалите от следственото дело сочат, че въоръженият господин Фицпатрик е стоял зад спуснатата защитна ролетка на магазина си в момента, в

който е бил залят със запалителна течност и подпален от неизвестен нападател. На мястото е бил открит празен контейнер от споменатата течност, изправен до решетката. Тази информация никога не е ставала обществено достояние.

По-нататък, в израз на добра воля, господин Уейтс предлага преглед на полицейското дознание във връзка с изчезването на Мари Жесто през септември 1993 г. В него е отразено, че госпожица Жесто е изчезнала безследно, за разлика от колата ѝ, която полицията открива в един гараж на холивудския жилищен комплекс „Високата кула“. В тази кола са намерени дрехи и екип за езда, собственост на госпожица Жесто, плюс пазарска торбичка, съдържаща опаковка от половин килограм моркови. Въпросните моркови са били предназначени за конете в конната база Сънсет Ранч в Бийчуд Кениън, за които госпожица Жесто се е грижела срещу правото да ги язди безплатно. Тази информация също не е била оповестявана публично.

В заключение предлагам евентуалното споразумение за промяна на обвинителния акт да бъде третирано като изключение на калифорнийските закони, забраняващи извънсъдебни споразумения чрез признаването на други тежки престъпления — в смисъл, че без изричното съгласие на господин Уейтс всички тези престъпления ще бъдат третирани от съда като недостатъчни доказателства за повдигане на обвинения за споменатите девет убийства. Още повече че предварителната нагласа на обвинението за искане на смъртно наказание противоречи на духа на закона (Наказателен закон на щата Калифорния 1192.7а.) и може да повлияе върху присъдата.

Моля да бъда уведомен по най-бързия начин в случай, че настоящото предложение представлява интерес за Вас.

Искрено Ваш,
Морис Суон,
Адвокат

Бош осъзна, че е прочел писмото на един дъх. Напълни дробовете си с въздух, но това не премахна усещането за студено стягане в гърдите му.

— Нали няма да приемете тази оферта? — попита той.

О'Шеа помълча известно време, забил очи в лицето му.

— В момента преговарям със Суон — рече той. — Това, което прочетохте, беше първоначалното предложение. Но още преди да го получим, аз успях да подобря позициите на обвинението, при това значително.

— По какъв начин?

— Той трябва да пледира виновен по всички обвинения. Това прави единадесет убийства.

„А ти ще влезеш в новините навреме, точно преди изборите“, добави мислено Бош.

— Но въпреки това той ще се отърве, така ли?

— Не, детектив. Няма да се отърве. Едва ли някога ще види дневна светлина. Ходил ли сте някога в Пеликан Бей — там, където изпращат сексуалните насилници? Трябва да ви кажа, че само името му звучи красиво.

— Но все пак ще се откажете от смъртната присъда?

Оливас насмешливо изсумтя при този наивен въпрос.

— Да, така ще постъпим — кимна О'Шеа. — И това ще бъде единствената ни отстъпка. Няма да искаме смъртна присъда, но той ще бъде отстранен завинаги.

Бош поклати глава, погледна Райдър и отново насочи вниманието си към прокурора. Не каза нищо — даваше си сметка, че не може да налага мнението си.

— Но преди да приемем тази сделка, ние трябва да сме дяволски сигурни, че той е виновен за останалите девет убийства — добави О'Шеа. — Уейтс не е глупак. Това може да се окаже както номер да отърве спринцовката, така и чистата истина. От вас двамата искам да се включите в разследването заедно с Фреди и да установите кое от

двете е вярно. Ще проведе някои разговори, които ще ви освободят от текущата работа. Това ще бъде основната ви задача.

Бош и Райдър не отговориха и това принуди О'Шеа да продължи с натиска.

— Ясно е, че той знае нещо за двата случая, които ни предлага като тест. Фреди вече потвърди верността на описанията по случая Фицпатрик. Той е бил убит по време на бунтовете след присъдата на Родни Кинг, изгорен зад предпазната щора на магазина си. В момента на смъртта си е бил въоръжен и не е ясно как убиецът му е успял да го доближи. Контейнерът със запалителна течност е открит точно там, където казва Уейтс — изправен встрани от решетката. Не успяхме да проверим подробностите, свързани със случая Жесто, просто защото вие сте изискали делото, детектив Бош. Вече потвърдихте онази част, която се отнася до гаража. Вярно ли е онова, което се казва за дрехите и морковите?

Бош неохотно кимна.

— Откриването на колата беше обявено в публичното пространство, цял куп репортери дойдоха да я снимат. Но за торбичката с морковите знаехме само трима души — аз, тогавашният ми партньор и лаборантът криминолог, който я отвори. Тя беше потвърждение на тезата, че Мари се е изпречила на пътя му случайно. Морковите са закупени от супермаркета „Мейфеър“ на улица „Франклин“, в дъното на Бийчуд Кениън. По-късно установихме, че тя редовно се е отбивала там на път за конната база. Направила го е и в деня на изчезването си. Излязла е от магазина с торбичка моркови, вероятно последвана от убиеца. Открихме свидетел, който я е видял там. И нищо повече, докато не намерихме колата ѝ.

О'Шеа кимна и махна към писмото, което продължаваше да лежи на бюрото пред двамата детективи.

— Значи това, което пише тук, звучи правдоподобно.

— Не е така. — Бош тръсна глава, замълча за миг и добави: — Не го правете!

— Какво да не правим?

— Не сключвайте сделката.

— Защо?

— Защото той е убиецът на Мари Жесто. Защото той е ликвидирал и другите осем жертви и вероятно ги е нарязал на парчета

като онези, които са били открити в колата му. Такъв човек няма право да живее дори и в затворническа килия. Такъв човек трябва да бъде ликвидиран с отровна инжекция, завързан като скот, а след това да бъде хвърлен в дупката, от която е изпълзял.

О'Шеа кимна, сякаш приемаше тези думи за нормални, после попита:

— Но какво ще стане с всичките тези неразкрити случаи? Вижте, на мен също не ми харесва идеята този тип да си доживее дните в някоя самостоятелна килия в Пеликан Бей. Но ние имаме отговорност към семействата на жертвите, длъжни сме да открием отговор на всички въпроси. Не забравяйте и друго — ние вече декларирахме, че ще поискаме смъртна присъда. Но това съвсем не означава, че ще я получим автоматично. Ще се наложи да спечелим делото в съда, а след това да убедим съдебните заседатели да препоръчат смъртно наказание. Вероятно сте наясно, че много неща могат да се объркат. Достатъчно е особеното мнение на един съдебен заседател, за да бъде блокиран процесът. Да не говорим, че смъртната присъда може да бъде произнесена само ако всички заседатели са единодушни. Оставям настрана вероятността съдията да се окаже мекосърдечен и да пренебрегне препоръките на разширения съдебен състав.

Бош не отговори. Прекрасно знаеше как функционира съдебната система, как може да бъде манипулирана. Несигурността при такива дела оставаше докрай, до самото произнасяне на присъдата. Но тревогата продължаваше да го гризе. Отлично знаеше, че доживотната присъда не винаги означава доживотна присъда. Това се доказваше ежегодно от присъдите на хора като Чарлс Менсън и Сирхан Сирхан. Нищо не е вечно, включително доживотните присъди.

— Да не забравяме и финансовия фактор — добави О'Шеа. — Уейтс не разполага с достатъчно пари, но Мори Суон ще използва делото за реклама. Ако внесем случая в съда, той ще е готов за битка. Напомням ви, че Мори е дяволски добър адвокат. Това означава, че неговите експерти ще оборват заключенията на нашите, а научните му анализи ще са в противоречие с нашите. Процесът ще се проточи месеци и ще струва огромна сума на данъкоплатците. Знам, че не искате и да чуete за финансовата страна на въпроса, но действителността е такава. Нашата служба за финансов контрол вече е скочила срещу мен. Извънсъдебното споразумение може би ще се

окаже най-изгодният и безопасен начин да отстраним този човек от обществото до края на дните му.

— Ако искате моето мнение, най-изгодният начин не е най-правилният — навъсено отсече Бош.

О'Шеа взе писалката си и запотропва с нея по бюрото.

— Имам един въпрос, детектив Бош. Защо изисквахте толкова често делото Жесто?

Бош усети погледа на Райдър. Тя многократно му беше задавала същия въпрос.

— Вече ви казах — въздъхна той. — Изисквах го, защото разследването беше мое. Безпокоеше ме фактът, че така и не успяхме да стигнем до извършителя.

— Казано иначе, то се е превърнало в нещо като кошмар за вас.

Бош колебливо кимна.

— Имала ли е семейство?

Ново кимане.

— Родителите ѝ живеят в Бейкърсфийлд. Хранели са големи надежди за бъдещето ѝ.

— Е, помислете за тях. Помислете и за семействата на останалите жертви. Без да сме абсолютно сигурни, не можем да им кажем, че извършителят е Уейтс. Лично аз предполагам, че те ще искат да научат името на убиеца и сами да преценят дали трябва да му подарят живота. По тази причина е по-добре той да се признае за виновен по всички обвинения, а не само по последните две.

Бош мълчеше. Вече беше казал възраженията си. Което означаваше, че е време да се залавят за работа. Инстинктивно усети, че и Райдър е на същото мнение.

— В какви срокове трябва да се направи всичко това? — попита тя.

— Искам нещата да се движат максимално бързо — отговори О'Шеа. — Ако имаме законно основание да го направим, нека го направим час по-скоро.

— За да приключим преди изборите, нали? — подхвърли Бош и веднага съжали за думите си. Устните на прокурора се превърнаха в тънка черта, скулите му бавно поруменяха.

— Вижте какво, детектив — бавно каза той. — Няма да скрия, че решаването на единадесет тежки престъпления ще помогне на

предизборната ми кампания. Но не искам да оставате с впечатлението, че това е единственият ми мотив. Всяка нощ, в която тези нещастни хора се питат къде е дъщеря им и какво се е случило с нея, е истинско мъчение за тях, убеден съм в това. Дори и след тринадесет години. Това е главната причина да настоявам за бързи и решителни действия. А останалите спекулации просто ги запазете за себе си.

— Добре — каза Бош. — Кога ще получим възможност да разпитаме този човек?

О'Шеа хвърли кос поглед към Оливас, после отново насочи вниманието си към Бош.

— Първо трябва да си разменим папките — каза с въздишка. — Вие трябва да научите всички подробности по делото Уейтс, а Фреди — да се запознае с делото Жесто. Едва след това можем да преговаряме с Мори Суон. Какво ще кажете за утре?

— Добре. — Бош кимна. — Суон ще присъства ли на разпита?

— Мори ще присъства отначало докрай. Ще обсъжда всички подробности, ще търси отговори. В резултат може би ще напише книга или филмов сценарий — вероятно още преди края на делото. А може и да стане водещ на собствено предаване в съдебния телевизионен канал.

— Дано — изсумтя Бош. — Поне за известно време ще се разкара от съдебната зала.

— Виж, за това не се бях сетил — рече О'Шеа. — Носите ли делото Жесто?

Бош отвори куфарчето на коленете си и измъкна дебелия папка с разследването — с твърди корици и ластик за пристягане. Подаде я на О'Шеа, който я прехвърли на Оливас.

— В замяна получавате това — каза прокурорът и плъзна към Бош също такава папка. — Приятно четене. Сигурни ли сте, че ще свършите до утре?

Бош погледна Райдър за евентуални възражения. Имаха още един ден работа по следствието на Матарезе, преди да го изпратят в прокуратурата. Но ставаше въпрос предимно за дребни детайли, с които Райдър щеше да се справи лесно. Партньорката му не каза нищо и той отново се обърна към О'Шеа.

— Ще свършим.

— В такъв случая ще се обадя на Мори и ще уредим срещата.

— Къде е Уейтс?

— Тук, в тази сграда. Държим го в пълна изолация.

— Това е добре — обади се Райдър.

— А другите седем? — подхвърли Бош.

— Какво имате предвид?

— Къде са им досиетата?

— Адвокатската оферта и устно изразеното мнение на Мори Суон сочат, че са на изчезнали жени, повечето от които изобщо не са били обявени за издирване — обясни О'Шеа. — Уейтс иска да ни заведе при тях, но не разполагаме с никакви предварителни следствени действия.

Бош кимна.

— Други въпроси? — попита прокурорът; намекваше, че срещата върви към приключване.

— Ще ви уведоим, ако възникнат.

— Съзнавам, че се повтарям, но се налага — въздъхна О'Шеа. — Цялото разследване е неофициално. Досието в ръцете ви също, като част от споразумението. Документите, които съдържа, плюс обясненията, които ще чуете от Уейтс, не могат да послужат като доказателство за повдигане на нови обвинения срещу него. Ако тези условия не бъдат спазени, няма как да използвате информацията, която ще ви бъде предоставена. Добре ли ме разбрахте?

Бош не отговори.

— Да — каза Райдър.

— Има една малка подробност обаче — добави прокурорът. — Ако този човек лъже, ако вие го хванете в лъжа или някаква информация от негова страна се окаже невярна, всички ограничения отпадат и можем да го обвиним като извършител на престъпленията. Това му беше обяснено пределно ясно.

Бош кимна и стана, Райдър също.

— Искате ли да се обадя на някого, за да ви освободят от текущата работа? — О'Шеа вдигна вежди. — Когато се налага, съм достатъчно напорист.

— Не мисля — поклати глава Райдър. — Хари така и така работи по случая Жесто. Седемте жени може би имат статут на неизвестни жертви, но в Централния архив несъмнено има досие за собственика на оказионния магазин. Всички заедно несъмнено влизат в

правоомощията на Неразкрити престъпления и това е достатъчно, за да убедим прекия си началник.

— Добре. Ще ви се обадя в момента, в който уточним времето на разпита. Между другото, всичките ми телефони са в папката, тези на Фреди — също.

Бош му кимна за довиждане, погледна Оливас и тръгна към вратата.

— Детективи?

Обърнаха се. О'Шеа се беше изправил зад бюрото с протегнатата ръка. Явно искаше да се ръкува с тях.

— Надявам се, че сте на моя страна — каза високо.

Бош стисна десницата му, несигурен дали забележката се отнася за разследването, или за предстоящите избори, и каза:

— Ако Уейтс ми помогне да разбере какво е станало с Мари Жесто, за да го кажа на родителите ѝ, аз лично съм на ваша страна.

Думите му не се покриваха напълно с чувствата му, но безспорно му помогнаха да напусне кабинета по-лесно.

Щом се върнаха в службата, влязоха на доклад в кабинета на началника на отдел „Неразкрити престъпления“. Само месец делеше Ейбъл Прат от заслужена почивка след двадесет и пет годишна служба в полицията. Той ги изслуша с привидно внимание, но купчината пътеводители за Карибските острови в ъгъла на бюрото ясно показваха какво ангажира мислите му. Подобно на повечето дългогодишни служители на реда, той също мечтаеше да затръшне вратата и да се пресели на някой слънчев остров заедно със семейството си. И да забрави за мрака, сред който е бил принуден да живее десетилетия. Все още не знаеше, че след половин година на плажа животът на хора като него изведнъж се превръща в огромна и монотонна скука.

За заместник на Прат гласяха един старши детектив от ДГУ — Дейвид Ламбкин, известен в цялата страна експерт по сексуални престъпления. Везните се бяха наклонили в негова посока поради факта, че голяма част от неразкритите престъпления, с които се занимаваше отделът, бяха извършени именно на сексуална основа. Бош очакваше да работи добре с Ламбкин и би предпочел да докладва на него, а не на отегчения Прат. За съжаление времето го притискаше.

Хубавото в случая беше, че Прат с удоволствие щеше да им даде пълна свобода на действие. Единственото му условие щеше да е да не правят гафове, които да го поставят в неудобно положение. Всъщност той не искаше нищо друго освен един кротък и безметежен последен месец в трудовата си биография.

Като повечето ченгета с двайсет и пет години стаж, Прат беше закостенял представител на старото поколение и естествено предпочиташе пишещата машина пред компютъра. От валяка на старата електрическа Ай Би Ем на спомагателната масичка до писалището се подаваше недовършено писмо.

Преди да седне, Бош успя да хвърли един поглед и видя получателя — някакво казино на Бахамските острови, което щеше да получи оферта за оценка и евентуална реорганизация на охраната си.

Това беше достатъчно, за да му стане ясна посоката, в която е ангажирано вниманието на шефа.

След като ги изслуша, Прат им даде благословията си да работят с О'Шеа. Демонстрира признаци на живот единствено когато ги предупреди за Мори Суон, адвокатата на Рейнард Уейтс.

— Ще ви кажа нещо за Мори: никога не се ръкувайте с него! — И очите му блеснаха.

— Защо? — учуди се Райдър.

— Преди години се изправих срещу него в съда. Защиатаваше някакъв гангстер, обвинен по сто осемдесет и седми. Всеки ден преди началото на заседанието Мори идваше да ми стисне ръката, а след това правеше същото и с прокурора. Ако имаше възможност, сигурно щеше да се ръкува и със съдията.

— И какво?

— Ами когато осъдиха неговия човек, той направи опит да намали присъдата му, като натопи другите Участници в убийството. По време на разпита обвиняемият заяви, че съм корумпиран. Мори го уверил, че може да купи всички ни — мен, прокурора, свидетелите. Поискал му пари и приятелката на гангстера ги доставила. След това му обяснил, че ни плаща при всяко ръкостискане в залата. Нали знаете, от ръка в ръка. Винаги ни поздравяваше „сърдечно“, така да се каже — с двете ръце едновременно. На практика свил парите, а лъжел клиента си, че ни плаща.

— Господи! — възкликна Райдър. — Не повдигнахте ли обвинение?!

Прат махна с ръка.

— Научихме това постфактум, освен това нямахме доказателства. Нали знаеш: един човек ми каза, че чул... И така нататък. При Мори това нямаше как да мине, защото е известен член на адвокатската колегия. Но оттогава до ден днешен избягвам да се ръкувам с него. Съветвам и вас да се държите по-настрана, особено в съдебната зала. — И се разсмя.

След още малко смях Бош и Райдър тръгнаха към работните си места. Бяха си разпределили работата още на връщане от съдебната палата: Бош поемаше Уейтс, а Райдър щеше да се занимава с Фицпатрик. На следващия ден, в момента, в който седнеха срещу

Уейтс в килията за разпити, трябваше да са отлично запознати с документите и материалите по следствието.

Райдър имаше по-малко за четене. По тази причина трябваше да напише и заключенията по делото Мата-резе, докато цялото време на Бош бе запазено за света на Рейнард Уейтс. Той отдели материалите за Фицпатрик и ги подаде на колегата си, после слезе в служебното барче на партера. Опашката от гладни вече се беше стопила и тук можеше да чете материалите на спокойствие, далеч от шума и постоянно звънящите телефони в отдела. Избра една масичка в дъното, избърса я със салфетка и разгърна папката.

Материалите за Уейтс бяха три: „работният дневник“ на полицейското управление на Лос Анджелис, подготвен от Олиवास и колегата му от Североизточния участък Тед Колбърт, списък с предишните арести на обвиняемия и прокурорско досие, дело на О’Шеа.

Реши да започне с работния дневник. Набързо се запозна с личността на Рейнард Уейтс и подробностите по ареста му. Тридесет и четири годишният обвиняем обитавал партерен апартамент на Суицър Авеню в Западен Холивуд. Метър и седемдесет, шейсет и пет килограма, собственик на еднолична фирма за почистване на прозорци, носеща дългото наименование „Почистване на стъкла по домовете «Ясна гледка»“. Според полицейските доклади на 11 май, в 1:50 ч. след полунощ, въпросният Рейнард Уейтс привлякъл вниманието на двама патрулиращи полицаи: новака Арнолфо Гонзалес и неговия инструктор Тед Фенъл, които били прикрепени към Отряда за предотвратяване на битови престъпления във връзка със зачестилите обири в района на Ехо Парк — обикновено по време на домакинските мачове на „Доджърс“. Патрулът осъществявал наблюдение в един от кварталите, разположен на хълма над Ехо Парк. Макар и в униформи, двамата полицаи използвали кола без отличителни знаци, паркирана в близост до пресечката между Стейдиъм Уей и Чавес Равийн Плейс. Бош познаваше това място — намираще се в най-далечния край на спортния комплекс „Доджърс“ и малко над района на Ехо Парк, обект на наблюдение от ОПБП. Познаваше и стандартната процедура, използвана при подобни наблюдения: екипът заема позиция извън периметъра и проверява всяка; кола или пешеходец, които изглеждат подозрителни.

Според рапорта на Гонзалес и Фенъл в указания час те засекли микробус с рекламните надписи на фирмата за почистване на прозорци „Ясна гледка“, който им се сторил подозрителен в този късен час. Подкарали след него, като Гонзалес използвал прибор за нощно виждане, за да разчете регистрационния номер. След това включил мобилния дигитален терминал. Полицаяте предпочитат компютъра в колата пред обикновената радиостанция, тъй като в много случаи престъпниците разполагат със свой радиоскенер, настроен на полицейската вълна. Компютърът реагира с предупредително флагче: номерата на микробуса се оказали на „Форд Мустанг“, регистриран в Клермонт. Щом получил достатъчно основания за проверка на подозрителния автомобил, Фенъл включил сигналните лампи, задминал микробуса и го спрял на Фигероа Терас, близо до пресечката с Бюдри Авеню.

„Водачът изглежда напрегнат. Разговаря с полицаи Гонзалес, показал глава през прозореца, с явното намерение да му попречи да огледа вътрешността на автомобила — пишеше в протокола. — Полицай Фенъл се приближава от другата страна и насочва фенерчето си към дясната седалка. Без да влиза в автомобила, полицаи Фенъл забелязва пред седалката черни чували за смет. Един от тях е наклонен и от него капе течност, наподобяваща кръв“.

По-нататък:

„На въпроса дали въпросната течност е кръв, водачът отговаря, че в единия чувал има кървави парцали, които използвал за превръзка на ръката си, наранена през деня от счупено стъкло на клиент. При молбата да покаже раната си водачът се усмихва и посяга към стартерния ключ. Полицай Гонзалес прави опит да го спре, като бръква през отворения прозорец. След кратка борба водачът е свален от автомобила, проснат на земята и окован с белезници. След това е преместен в служебната кола. Полицай Фенъл извършва проверка на чувалите. Още в първия открива части от човешко тяло и веднага извиква дежурния екип криминалисти“.

Според свидетелството за правоуправление, открито в микробуса, водачът се казвал Рейнард Уейтс. Бил задържан в Североизточния участък, докато криминалистите претърсват автомобила и изследват съдържанието на чувалите за боклук. Едва след като разследването било поето от дежурните същата нощ

детективи Оливас и Колбърт, станало ясно, че полицаи Гонзалес е събрал регистрационния номер на микробуса — набрал буквата Ф вместо Е и компютърът реагира с информацията за някакъв Форд-мустанг с регистрация в Клермонт.

В средите на правозащитните органи това е известно като „щастлива грешка“ и означава, че причините за спирането на въпросния микробус продължават да са валидни, защото двамата полицаи са се водили от убеждението, че действат правилно, въпреки грешката. Бош бързо съобрази, че именно това е причината за обжалването, за което бе споменал О’Шеа.

Отмести папката с разследването и придърпа другата, съдържаща мотивите на обвинението. Прехвърли документите и бързо откри копие от адвокатската жалба. Прегледа я и видя това, което очакваше. Уейтс твърдеше, че погрешно вкараните данни са честа практика на полицията, когато определени нейни представители искат да спрат и претърсят някой автомобил без законно основание. Районният съд беше решил, че Гонзалес и Фенъл са действали добронамерено и претърсването е било законно, но въпреки това Уейтс беше обжалвал пред по-горна инстанция — областния апелативен съд.

Отново зачете следственото дело. В него не се споменава за законността на спирането, вероятно защото следствените действия бяха извършени с максимална бързина. На сутринта след задържането на Уейтс двамата детективи бяха поискали заповед за обиск на апартамента на Суицър Авеню, където арестуваният живеел сам. След четиричасово претърсване и внимателен криминалогически оглед в апартамента били открити кръв и човешки косми — главно в умивалника на банята и отточния отвор на ваната. Под паркета било открито и скривалище, в което имало малко бижута и няколко моментални снимки на голи млади жени — изглеждали заспали, в безсъзнание или мъртви. В килера имало празен вертикален фризер, в който експерт от криминалогическата лаборатория открил две проби от женско интимно окосмение.

Междувременно трите пластмасови чувала от микробуса бяха пренесени в Съдебна медицина. В тях бяха намерени разчленените трупове на две млади жени, първо удушени, а след това нарязани по един и същ начин. Отчетено бе и обстоятелството, че един от труповете е бил замразен, а след това размразен.

В апартамента и автомобила на Уейтс не бяха открити режещи инструменти, но от събраните веществени доказателства ставаше ясно, че полицаите Гонзалес и Фенъл са спрели за проверка не обикновен крадец, а действащ сериен убиец. По всеобщо убеждение Уейтс възнамерявал да се освободи от разчленените трупове, след като вече бил направил това с инструментите на престъплението. Всичко това сочело и за други жертви. Събраните в папката рапорти описваха работата по идентифицирането на убитите — бе продължила няколко седмици и се разширяваше и по отношение на голите жени на откритите в апартамента снимки. Разбира се, Уейтс не бе проявил желание да сътрудничи на следствието. На сутринта след задържането си бе приел защитата на адвокат Мори Суон и по негов съвет бе отказал да дава каквито и да било показания. Суон пък бе внесъл жалба по повод законността на спирането му от страна на полицията.

Идентифицирана бе само една от жертвите. Пръстовите отпечатъци на едната от разчленените млади жени бяха открити в разширената база данни на ФБР. Тя бе 17-годишната Линдзи Матърс от Дейвънпорт, Айова, напуснала дома си два месеца преди да открият тялото ѝ в микробуса на Уейтс. През цялото това време родителите ѝ нямали никакви контакти с нея. Чрез нейни снимки детективите бяха успели да установят пътя ѝ до Лос Анджелис, където бе разпозната от социални работници в няколко младежки общежития на Холивуд. Бе използвала различни имена, за да не бъде разкрита и върната вкъщи. Имаше подозрения, че е била замесена с наркотици и улична проституция. Аутопсията бе установила многобройни следи от убождания по тялото ѝ, което недвусмислено сочеше редовна употреба на наркотици. Кръвната картина бе доказала наличието на хероин и други упойващи вещества в организма ѝ.

След оглед на откритите в апартамента на Уейтс снимки социалните работници от Холивуд бяха разпознали три от жените: бяха ги назовали с различни имена. Тяхната история бе почти идентична с тази на Матърс — избягали от домовете си млади момичета, най-вероятно проституирали, за да си набавят пари за дрога.

От събраните улики и информация ставаше ясно, че Уейтс е избирал за жертви млади жени от така наречената „утайка“ на обществото, чието изчезване едва ли би направило впечатление на някого.

В досието бяха и моменталните снимки, открити в апартамента на Уейтс, защитени от пластмасови пликчета и подредени по четири на страница. Всяка от жените беше заснета под различен ъгъл, фотографиите заемаха осем страници. Под тях имаше кратко заключение от експерт фотограф, според което бяха заснети девет жени — седем непознати плюс двете, чиито останки бяха открити в микробуса. По всяка вероятност непознатите бяха жертвите, за които Уейтс проявяваше желание да разкаже на властите, плюс Мари Жесто и Фицпатрик, помисли си Бош. Въпреки това внимателно разгледа снимките, търсеше някаква прилика с Мари Жесто.

Жесто я нямаше. Лицата, които го гледаха от гланцираната хартия, не предизвикваха онова особено стягане в гърдите, съпътстващо всяка мисъл за нея. Той се облегна назад и свали очилата, та очите му да си починат. Спомни си за детектив Рей Вон, един от първите му учители в отдел „Убийства“. Вон имаше специално отношение към „мъртвите непознати“ — онези жертви на престъпления, към които никой не проявява интерес. От него Бош научи, че обществото никога не проявява еднакъв интерес към жертвите на жестоки убийства, но за разследващите детективи това не бива да е така.

„Всеки от тези хора е имал близки — казваше Вон. — За нас те са жертви като всички други“.

Бош разтърка очи и се замисли за предложението на Уейтс. Този човек предлагаше да хвърли светлина върху девет неразкрити убийства, включително тези на Мари Жесто и Даниъл Фицпатрик. Върху изчезването на седем непознати жени, останало незабелязано от обществения радар. Нещо не беше наред. Фицпатрик беше аномалия, тъй като беше мъж и убийството му не беше свързано със сексуални мотиви. За разлика от това на Мари Жесто, което лично той възприемаше като сексуално още от самото начало. Но тя не беше „мъртва непозната“, защото изчезването ѝ моментално бе попаднало в обхвата на обществения радар. Дали Уейтс не си беше извлякъл поуки от нея? Дали след ликвидирането ѝ не беше сменил тактиката си с оглед да изчезне завинаги от полезрението на полицията и медиите? Дали самият той не бе подпомогнал тази промяна с упоритото търсене на изчезналата Жесто, тоест дали не бе принудил Уейтс да усъвършенства стила си и да се превърне в опитен и наистина

неуловим убиец? Дори това да се окажеше вярно, щеше да остави оценката за степента на вината си за по-късно. За момента не можеше да направи нищо, освен да се съсредоточи върху това, което лежеше пред него.

Сложи си очилата и отново потъна в следствените материали. Уликите срещу Уейтс изглеждаха железни. Всеки престъпник е обречен, ако го заловят с разчленени човешки тела. Мечта за прокурора и кошмар за защитата. Предварителното изслушване беше приключило в рамките на някакви си четири дни, след което прокуратурата в лицето на О'Шеа беше обявила публично, че ще настоява за смъртно наказание.

Бош беше извадил бележник, в който възнамеряваше да си отбелязва всички евентуални въпроси към прокурора, Уейтс или други хора. Но докато преглеждаше следствено дело и обвинителния акт, бележникът си остана празен. Той отново се облегна назад, помисли, взе писалката и написа единствените въпроси, които му дойдоха на ума:

Ако Уейтс е убил Жесто, защо в жилището му не е открита нейна снимка?

Уейтс живее в Западен Холивуд. Какво е търсил в Ехо Парк?

Отговорът на първия въпрос беше сравнително лесен. Убийците не стоят на едно място, те се развиват. След убийството на Жесто Уейтс може да бе изпитал необходимост от документиране на престъпленията си и да беше започнал да заснема жертвите си. След Жесто.

Вторият въпрос беше по-сложен. В делото нямаше нищо, което да го насочи към отговора. Беше възприета тезата, че Уейтс е заловен в момента, в който е възнамерявал да се отърве от труповете — най-вероятно като ги зарови в гората около стадиона на „Доджърс“. Никой не се беше усъмнил в тази теза, никой не си беше направил труда да

провери дали наистина е така. Но Бош беше на друго мнение. Ехо Парк се намираше на половин час път с кола от жилището на Уейтс в Западен Холивуд. Твърде дълго разстояние за човек, който превозва разчленени трупове в чували за боклук. И друго: паркът „Грифит“ бе много по-близо до апартамента на Уейтс и се простираше върху силно пресечен терен, предлагащ много по-добри възможности за скриване на телата в сравнение с околностите на стадиона.

Всичко това затвърди мнението на Бош, че Уейтс е тръгнал към Ехо Парк с точно определена цел — един факт, който бе напълно пренебрегнат от следствието.

Взе писалката и написа:

Психологически портрет?

Беше изненадан от факта, че никой не си беше направил труда да изследва психическото състояние на обвиняемия. Вероятно това бе някакъв стратегически ход на прокуратурата. О’Шеа беше предпочел да не тръгва по този път, защото не се знаеше докъде ще го отведе той. Искал беше да осъди Уейтс на базата на физическите доказателства, напълно достатъчни за смъртно наказание, без да дава възможност на защитата да го отърве поради невменяемост.

Но психологическата експертиза несъмнено би била полезна за изясняване на мотивите, тласкали този човек към извършването на поредицата тежки престъпления. И би трябвало да се направи, независимо от неговите желания. Фактите по делото бяха напълно достатъчни за изготвянето на психологически портрет, особено като към тях се прибавеха и личните качества на Уейтс — минало и поведение по време на разпитите, откритите доказателства в жилището му, мнението на работодателите му. Подобен ход щеше да е полезен на О’Шеа в случай, че защитата реши да прибегне до тезата за невменяемост.

Но вече беше късно за това. Отделът разполагаше с ограничен брой психолози, а и никой от тях не би могъл да изготви психологически профил на Уейтс преди предстоящия разпит на следващия ден. Евентуалната молба за помощ от психологическата

лаборатория на ФБР пък означаваше чакане поне два месеца, при това в най-добрия случай.

Изведнъж му хрумна нещо, но след кратък размисъл реши да не предприема никакви необмислени действия. Отмести бележника с въпросите и стана да си налее още кафе. В неговата си чаша — от дебел порцелан, не обичаше чашите за еднократна употреба. Тази му беше подарък от известния сценарист и телевизионен продуцент Стивън Канъл, който бе прекарал няколко седмици в отдел „Неразкрити престъпления“ във връзка с поредния си проект. На нея беше изписан въпросът, около който Канъл беше изградил цялата си професионална кариера: Какво са намислили лошите? Бош харесваше този въпрос — той беше неразделна част от арсенала на професионалните детективи.

Върна се на масата и разгърна последната папка. Тя беше най-тънката и най-старата. Преди да я отвори, се помъчи да прогони от съзнанието си мисълта за Ехо Парк и всякакви психологически портрети. Папката съдържаше рапорти и следствени действия, свързани с арестуването на Уейтс през февруари 1993 г. по обвинение в незаконно следене. Това беше единствената мигаща точка на радара, която го свързваше с разчленените трупове, открити в колата му тринадесет години по-късно.

Според докладите Уейтс бе арестуван в задния двор на къща в района на Феърфакс след обаждане в полицията на страдаща от безсъние съседка. Тя съобщила за непознат мъж, който надничал през прозорците на съседната къща. След това събудила съпруга си, който незабелязано се промъкнал в двора и успял да задържи непознатия до пристигането на полицията. При последвалия обиск у задържания била открита отвертка и той бил арестуван за незаконно проникване. Няма документ за самоличност и се представил като Робърт Саксън, само на седемнадесет години. Но измамата била разкрита веднага, тъй като патрулните полицаи пуснали пръстовете му отпечатъци в компютъра. Оказало се, че те принадлежат на Рейнард Уейтс, 21-годишен, получил шофьорска книжка само преди девет месеца. Датата на раждане била почти идентична с данните на Робърт Саксън, променена била само възрастта.

По време на разпита Уейтс бе признал, че търсел къщи за обирание. Но беше отбелязано, че стаята, в която надничал, била

спалнята на 15-годишно момиче, живеещо в къщата. Въпреки това в извънсъдебното споразумение, постигнато от адвоката му Мики Холър, не се споменаваше нищо за сексуални мотиви. Уейтс бе осъден на осемнадесет месеца условно, които изтърпял примерно, без никакви нарушения.

Бош вече беше убеден, че този инцидент е бил ясна индикация за онова, което е предстояло да се случи. Системата обаче — твърде претоварена и неефективна — не беше разгадала приближаващата опасност. След кратка съпоставка на датите му стана ясно, че в края на изпитателния срок (протекъл отлично според съдебната система) Уейтс вече не е бил крадец, а опасен убиец. Доказателство за това беше Мари Жесто, изчезнала безследно малко преди изтичането на въпросния срок.

— Как върви?

Бош вдигна глава и свали очилата — с тях не виждаше надалеч. Райдър беше дошла за кафе — и също носеше чаша с надпис Какво са намислили лошите? Сценаристът беше подарил такива чаши на всички в отдела.

— Почти свърших — отвърна той. — А ти?

— Прегледах всичко, което ни даде О'Шеа, после изисках от специалния архив доказателствата по случая Фицпатрик.

— Откри ли нещо?

— Не съм сигурна. Но трябваше да го направя, защото в досието има само списък на заложените в магазина вещи. Докато чакам, ще довърша случая Матарезе и утре ще го изпратя в прокуратурата, но това ще стане или рано сутринта, или късно следобед — в зависимост от това кога ще разпитаме Уейтс. Ти обядва ли?

— Забравих. Какво откри в досието Фицпатрик?

Райдър седна до него.

— Следствието е проведено от Отряда за борба с безредиците, който, ако си спомняш, имаше доста кратък живот.

Бош кимна.

— Ефективността им беше около десет процента — продължи партньорката му. — Това означава, че са санкционирали само онези нарушители на обществения ред, които са били фотографирани — например онова хлапе, което репортерски хеликоптер заснема в момента, в който разбива с тухла стъклото на някакъв камион.

Бош не беше забравил, че по време ни тридневните безредици през 1992 година бяха убити повече от петдесет души, но малцина от извършителите бяха изправени пред съда. Помнеше много добре опожарените сгради по булевард „Холивуд“, в една от които със сигурност се бе намирал магазинът на Фицпатрик.

— Мисията невъзможна — изсумтя той.

— Така е — въздъхна Райдър. — Наистина не е имало начин да се открият и накажат извършителите. От досието на Фицпатрик стигам до извода, че изобщо не са си направили този труд. Работили са на местопрестъплението под охраната на командоси, след което са прекратили следствието. Заключение им е било „случайна проява на насилие“, въпреки че би трябвало да обърнат внимание на някои доста странни неща.

— Например?

— Ами например фактът, че Фицпатрик е работил изключително съвестно. Приемал е вещи за залог само ако приносителят се съгласи да остави пръстовите си отпечатаци.

— Застраховка срещу крадени вещи.

— Точно така. Да си чувал някой прекупвач на крадени вещи да го е правил доброволно? В допълнение Фицпатрик е имал специален списък с нежелани клиенти: най-често такива, които са били недоволни от услугите му или са го заплашвали, осемдесет и шест имена. Явно често се е случвало хората да потърсят вещите си, но да открият, че са продадени поради изтичане на заложен срок. Кое е естествено е водело до скандали и заплахи. Поне така мисли един бивш продавач в магазина — показанията му са приложени към делото. Самият той не е бил там в нощта на по-ара.

— Проверили ли са осемдесет и шестте имена в списъка?

— Вероятно са започнали, но нещо им е попречило. Проверката е прекратена, след което идва заключението за „случайна проява на насилие“, свързана с гражданските бунтове. Фицпатрик е бил залят с течност за запалки — също като половината от опожарените магазини в квартала. По тази причина следствието е прекратено и екипът се заема с други подобни инциденти. Върху тях са работили само двама души. Единият вече е пенсиониран, а другият работи в Пасифик като патрулиращ полицаи. Изпратих му имейл.

Бош разбираше, че няма смисъл да пита дали Рейнард Уейтс фигурира в списъка. Ако беше така, Райдър несъмнено щеше да започне с него.

— Може би ще е по-лесно да откриеш пенсионера — подхвърли той. — По принцип тези момчета са по-склонни да отговарят на въпроси.

— Прав си.

— Знам, че си проверила списъка за Рейнард Уейтс, но може би няма да е зле да потърсиш и името Робърт Саксън, с което се е представил при ареста за незаконно проникване.

— Ясно.

— Това е доста работа. — Бош я погледна с извинителна усмивка. — Но все пак ще те помоля да намериш малко време и за аутотрек на Уейтс, при това още днес...

Според неписаните правила на съвместната им работа Райдър отговаряше за по-голямата част от компютърната дейност. „Аутотрек“ бе компютърна база данни, предлагаща адреси и друга индивидуална информация, събирана чрез кабелни и Интернет оператори, автомобилната инспекция и други източници. Беше изключително полезна за проследяване на местопребиваването на разследваните лица.

— Ще намеря време — каза Райдър.

— Искам да разбера къде е живял през цялото това време. Все още не ми е ясно защо е бил заловен близо до Ехо Парк, а доколкото разбирам от следственото дело, никой не си е задавал този въпрос...

— Вероятно за да се освободи от чувалите — рече Райдър.

— Логично — съгласи се Бош. — Но защо в Ехо Парк? Много по-удобен за целта е бил паркът „Грифит“, той е и много по-близо до дома му. Не знам. Имам чувството, че нещо не се връзва. Продължавам да съм с впечатлението, че е отивал на точно определено място, което е познавал добре.

— Може би е търсел по-голяма сигурност. Нали знаеш: колкото по-далеч, толкова по-добре.

Бош кимна, но съмнението продължаваше да го гложди.

— Май ще отида да хвърля едно око — промърмори той.

— И какво? Да не мислиш, че ще откриеш мястото, на което е възнамерявал да захвърли чувалите? Не ставаш ли прекалено

мнителен, Хари?

— Все още не. Просто искам да го усетя тоя тип, преди да почнем разпита.

Направи гримаса и поклати глава.

— Какво има? — попита Райдър.

— Даваш ли си сметка какво правим в момента? — въздъхна той. — Помагаме на този изрод да запази живота си. Помагаме на човек, който насича жертвите си и ги държи във фризер, докато не намери подходящо място да ги зарови! Това е задачата ни в момента: да открием начин да му спасим живота!

— Знам как се чувстваш, Хари. Но трябва да ти кажа, че съм склонна да заема страната на О'Шеа по този въпрос. Мисля, че е по-добре близките на жертвите да знаят, че следствието е приключено. Така беше и в случая със сестра ми...

Преди години по-голямата ѝ сестра бе убита от някакви типове, открили огън от движеща се кола. Следствието беше разкрило извършителите — трима известни на полицията гангстери, и те бяха получили доживотни присъди. Именно затова Райдър беше избрала професията си.

— А сигурно е било същото и с майка ти — тихо добави тя.

Бош вдигна глава и я погледна втренчено. Майка му беше станала жертва на убийство отдавна, когато той още беше момче. След тридесет години той лично разкри извършителите — просто защото трябваше да знае.

— Права си — каза. — Но в момента нещата просто не ми се виждат естествени, това е всичко.

— В такъв случай иди още сега. Тъкмо ще се поразсееш. Ако от „Аутотрек“ изскочи нещо, веднага ще ти звънна.

— Май си права. — Бош започна да прибира папките.

Ехо Парк е един от най-старите и не-прекъснато променящи се квартали на Лос Анджелис, разположен в непосредствена близост до лабиринта от тесни улички на стария градски център. Десетилетия наред той е бил крайната цел на имигранти от различни поколения — първо италианци и мексиканци, след това и всички останали — китайци, кубинци, украинци и какви ли не. Този факт изисква енциклопедични езикови познания от всеки, който попадне денем на централната улица на квартала, която се явява продължение на Сънсет Булевард, и има желание да разчете рекламните надписи на безбройните магазинчета, кафенета и ресторанти. А след падането на нощта това е единственото място в целия град, където въздухът буквално се разцепва на отделни звукови пояси, обединяващи на пръв поглед по невъзможен начин грохота на гангстерски престрелки, рева на публиката на стадиона „Доджърс“ и воя на койотите из околните хълмове.

В последно време, поне според Бош, Ехо Парк бързо се превръщаше в притегателно място за имигранти от по-друг тип — главно младежи с хипи наклонности и готини типове, отдадени на рисуването, музиката и писането. Редом със старите непретенциозни кръчми и сбутани бакалии все по-често можеха да се видят лъскавите витрини на магазини за марково облекло, а жилищата около стадиона и нагоре по хълмовете бяха буквално нападнати от вълна платежоспособни наематели. С това беше поставено началото, след което духът на квартала започна да се променя. Цената на недвижимите имоти тръгна нагоре и това постепенно изтласка както обикновените хора средна ръка, така и гангстерите.

В детските си години Бош също беше живял в Ехо Парк, макар и за кратко. По онова време на Сънсет имаше един посещаван от полицаи бар, „Кратка почивка“. Той съществуваше и днес, но ченгетата вече не ходеха там, вероятно защото имаше платен паркинг и клиентите му бяха предимно от Холивуд. Две напълно достатъчни причини, за да бъде избягван от приключилите поредното дежурство

служители на реда. За самия Бош кварталът отдавна не представляваше интерес. Беше изчезнал от радара и сега беше просто транзитна територия, която той пресичаше само когато имаше работа в Съдебна медицина или отиваше на мач на „Доджърс“.

Напусна центъра на града и пое на север по магистрала 101, свърна по Ехо Парк Роуд и след известно време отново се насочи на север, към хълмистата местност в близост до мястото, където бе арестуван Уейтс. Докато минаваше покрай езерото Ехо, зърна за миг прочутата статуя, известна като Жената от езерото. Вдигнала ръце над главата си като жертва на обир, тя замислено наблюдаваше водните лилии пред себе си. Като момче Бош беше живял почти година в жилищния комплекс „Сър Палмър“ срещу езерото. Нямаше почти никакви спомени за този период от живота си, вероятно защото годината беше тежка — както за него, така и за майка му. Бегло си спомняше само статуята.

Излезе на Сънсет, зави надясно и започна да се спуска към Бюдри. Оттам отново пое нагоре, към Фигероа Терас, отби до тротоара и спря. Намираше се на десетина метра от мястото, където бяха арестували Уейтс. Наоколо все още се виждаха няколко стари дървени къщи, строени през тридесетте и четиридесетте, но преобладаваха бетонните следвоенни блокове — скромни сгради с оградени дворчета и решетки на прозорците. Паркираните пред тях коли не бяха нито лъскави, нито нови. В днешно време този работнически квартал вероятно бе населен предимно с латиноамериканци и азиатци. От хълмовете над него сигурно се разкриваше прекрасна панорама към небостъргачите в центъра. Жилищата от другата страна вероятно опираха направо в гората, а на върха на хълма бяха паркингите, заобикалящи стадиона и спортния комплекс.

Представи си Уейтс в микробуса за миене на прозорци и отново се запита какво ли е търсил тук. В този квартал едва ли бе имал клиенти и присъствието на фирмен микробус в два през нощта със сигурност бе необичайно. Факт, който съвсем логично беше отчетен от полицейския патрул.

Дръпна ръчната спирачка и слезе от колата. Заобиколи отпред, опря задник на капака и се замисли. Все още нямаше отговор на въпросите, които го вълнуваха. Защо Уейтс бе избрал точно това

място? След малко извади мобилния си телефон и натисна копчето за автоматичното набиране на партньорката си.

— Още ли си в „Аутотрек“?

— Преди малко свърших. Къде си?

— В Ехо Парк. Изскочи ли нещо, което да е наблизо?

— Не. Току-що проверих. Най-източният му адрес е комплексът Монтекито във Франклин.

Това беше близо до Ехо Парк, но още по-близо до Високата кула, където беше открита колата на Мари Жесто.

— Кога е живял в Монтекито? — попита той.

— След Жесто. Чакай да видя... Нанесъл се е през деветдесет и девета, а на следващата година е напуснал. Живял е там почти година.

— Нещо друго?

— Не, Хари. Само обичайните неща. Този човек е сменял жилищата си почти всяка година. Явно не е обичал да се застоява.

— Окей, Киз. Благодаря.

— Ще се връщаш ли в службата?

— Да, но не веднага.

Затвори и се качи в колата. Потегли по Фигероа Лейн към Чавес Равийн Плейс и след малко пак спря. Преди години този район се наричаше само Чавес Равийн, но това беше още преди градската управа да събори бордеите, които мнозина смятаха за свои домове. Имаше проект за строителство на голям жилищен комплекс в долината — с паркове, училища и търговски центрове, които би трябвало да привлекат прогонените хора обратно. Но скоро след прочистването плановете на общината се промениха и строителството на комплекса отпадна — смени се с проекта за голям бейзболен стадион. Бош имаше чувството, че това е станало много, много отдавна.

Напоследък обичаше да слуша новия диск на Рай Кудър — „Чавес Равийн“. Не беше точно джаз, но въпреки това му харесваше. Най-много си падаше по парчето „Точно работа за мен“ — една тъжна балада за булдозерист, който не се чувства виновен, че е сринал мизерните жилища на бедняците.

*„Като караш булдозер, бачкаш там,
където те пращат...“*

Зави наляво по Чавес Равийн и след няколко минути излезе на алея „Стейдиъм“, съвсем близо до мястото, където патрулът бе засякъл Уейтс.

Спря на знака „стоп“ и огледа пресечката. Стейдиъм се вливаше в огромния паркинг. Според рапорта Уейтс би могъл да дойде дотук от центъра, от стадиона или от магистралата „Пасадина“ — места, които нямаха нищо общо с дома му в Западен Холивуд. Бош се замисли за момент, след което реши, че не разполага с достатъчно информация за някакво твърдо заключение. Възможно беше Уейтс да е направил предварителна обиколка на Ехо Парк и да е привлякъл вниманието на полицията при връщането си.

Постепенно осъзна, че разполага с твърде малко информация за убиеца, когото щеше да разпитва на другия ден. Почувства се неподготвен за този разпит и това го накара отново да се замисли за идеята, която му беше хрумнала преди известно време. Но този път не се поколеба, извади телефона и набра холивудското бюро на ФБР.

— Търся агент Рейчъл Уолинг, но не зная в кой отдел работи.

— Изчакайте момент — отвърна телефонистката.

„Момент“ вероятно означаваше около минута. В следващия миг зад него се разнесе гневен клаксон и това го принуди да пресече кръстовището, да направи обратен завой и да спре под сянката на един гигантски евкалипт. Изтекоха почти две минути, преди в слушалката да се чуе остро прещракване.

— Тактически — каза мъжки глас.

— Агент Уолинг, ако обичате.

— Изчакайте момент.

— Добре бе, разбрах — промърмори Бош след познатото изщракване.

Този път връзката беше установена веднага. За пръв път от почти година и половина в ухото му прозвуча познатият глас на Рейчъл Уолинг. Той се поколеба за секунда и тя за малко да затвори.

— Рейчъл — каза Бош. — Обажда се Хари Бош.

Сега пък тя се поколеба.

— Хари?

— Какво означава „тактически“?

— Нищо особено.

И той разбра. Рейчъл работеше в секретен отдел и този разговор вероятно се записваше.

— Какво има, Хари?

— Искам да ми помогнеш. Стига ти да искаш, разбира се.

— За какво става въпрос? В момента съм доста заета.

— Е, в такъв случай... Мислех, че... Няма значение, Рейчъл. Става въпрос за дреболия, с която вероятно ще се справя и без чужда помощ.

— Сигурен ли си?

— Да, да. Няма да те задържа повече. Върши си работата в твоя „тактически“, каквото и да се крие зад това. Чао.

Прекъсна връзката и направи опит да прогони гласа ѝ от съзнанието си. Неуспехът на това начинание неминуемо щеше да се отрази върху изпълнението на задачата, която си беше поставил. Извърна глава към кръстовището и установи, че най-вероятно се намира точно на мястото, от което Гонзалес и Фенъл бяха засекли микробуса на Уейтс. Гигантският евкалипт със сигурност предлагаше добро укритие не само през деня, но и в късните часова на нощта.

Червата му изкуркаха и си спомни, че не е обядвал. На връщане трябваше да мине през китайския квартал и да си вземе нещо. Запали мотора и се поколеба дали да не звънне в службата и да попита дали някой не иска китайска храна. В същия момент телефонът му изжужа. Погледна екрана, но насрещният номер се оказа блокиран.

— Ало?

— Аз съм.

— Рейчъл?

— Искях да се прехвърля на личния си телефон.

Бош замълча. Предположението му за записваните разговори се оказа вярно.

— Как я караш, Хари?

— Нормално.

— Така твърдеше и преди време, когато ми съобщи за намеренията си да се върнеш в полицията. Четох във вестника за онова твоє разследване в Долината миналата година...

— Да, това беше първото ми разследване след завръщането. Оттогава всичко е извън обсега на радара. С изключение на това, с което съм се захванал в момента.

— Затова ли ме търсиш?

Той отбеляза промяната в тона ѝ. Все пак бе минала година и половина. Засякоха се случайно в края на една напрегната седмица. Той работеше по едно частно разследване — последното преди връщането му в полицията, а тя се опитваше да възкреси кариерата си в Бюрото. Начинанието се оказа успешно и за двамата — Бош си върна синята служебна карта, а Уолинг получи назначение в оперативното бюро в Лос Анджелис. Нямахме как да се разбере дали този „тактически“ е някакво повишение, сравнен с предишната ѝ длъжност в Южна Дакота. Всичко, което му беше известно по онова време, на практика съдържаше съвсем малко информация: преди да изгуби доверието на висшестоящите и да бъде изпратена в трета глуха — някъде между двете Дакоти, Рейчъл Уолинг беше работила като експерт по поведенчески науки в Куонтико.

— Потърсих те, защото си помислих, че може би ще ти е интересно да използваш част от някогашните си умения — рече Бош.

— Имаш предвид профилирането?

— Нещо такова. Утре ми предстои пряк сблъсък с един доказан сериен убиец, но нямам представа какви може да са мотивите му. Изявил е готовност да признае за девет убийства, за да избегне спринцовката. Искам да съм сигурен, че не ни разиграва. Преди да се свържа с близките на жертвите, трябва да знам дали казва истината и дали действително е извършителят.

Замълча за миг, очакваше някаква реакция. Не я получи и продължи:

— Разполагам с престъпленията, извършени на точно установени места, плюс заключенията на криминалистите. Разполагам с резултатите от обиска в дома му и няколко снимки. Но не разполагам с подход към него. Помислих си, че ако ти покажа част от уликите, може би ще успееш да ме насочиш към правилния подход.

Мълчанието се проточи. После тя попита:

— Къде си, Хари?

— В момента ли? Отивам в Китайския квартал да хапна едни скариди с пържен ориз, защото пропуснах обяда.

— Аз съм в центъра, но мога да се присъединя към теб. И аз не съм обядвала.

— Знаеш ли къде е „Китайски приятели“?

— Естествено. След половин час?

— Ще поръчам и ще те чакам.

Бош затвори телефона. Изпитваше нетърпеливо очакване, което съвсем не идваше само от мисълта, че Рейчъл Уолинг вероятно ще му помогне за предстоящия разпит на Уейтс. Последната им среща беше свършила зле, но времето беше успяло да притъпи разочарованието. Той пазеше спомен за единствената им любовна нощ в някакъв ласвегаски хотел, когато си беше помислил, че най-после е срещнал сродна душа.

Погледна си часовника и подкара към Китайския квартал. Спря пред ресторантчето, прецени, че все още разполага с достатъчно време, и отново измъкна телефона. Преди да предаде папката Жесто на Олиवास, си беше направил труда да вкара в него всички номера, които можеше да са му от полза. Извика на екрана телефона на родителите на Мари и натисна бутона за връзка. Знаеше, че обаждането му няма да ги стресне — предупреждаваше ги при всяко изваждане на делото от архива. Правеше го с мисълта, че им вдъхва някаква надежда със самия факт, че все още продължава да работи по случая.

Обади се майката.

— Здравей, Ирене, аз съм Хари Бош.

— О!

Когато го чуваха, в гласовете им винаги се долавяше някаква надежда.

— Все още нищо, Ирене — побърза да каже. — Имам един въпрос към теб и Дан, нищо повече.

— Разбира се, разбира се. Просто се зарадвах да те чуя.

— На мен също ми е приятно.

Познаваше се със семейство Жесто вече тринайсет години. След първите две те изгубиха надежда, че ще открият дъщеря си, и престанаха да идват в Лос Анджелис. Но Бош продължаваше да им се обажда.

— Какъв е въпросът ти, Хари?

— Едно име. Чували ли сте Мари да споменава името Рей Уейтс? Или може би Рейнард Уейтс. Името Рейнард е доста рядко, може би сте го запомнили.

Долови начина, по който тя си пое дъх, и веднага разбра, че е допуснал грешка. Новините за неотдавнашния арест и съдебните

процедури срещу Уейтс бяха стигнали и до Бейкърсфийлд. А той би трябвало да знае, че Ирене внимателно следи всичко, свързано с тази тема. Без съмнение тя беше наясно в какво е обвинен Уейтс, знаеше и прякора, с който го бяха окичили медиите — Торбалана от Ехо Парк.

— Ирене?

Можеше да си представи как се е развихрило въображението ѝ.

— Ирене! Не е това, което си мислиш! Просто събирам допълнителни сведения, свързани с този човек. Вероятно вече знаеш за него от новините.

— Разбира се. Горките момичета. Какъв ужас! Аз...

Той знаеше какво си мисли, но не и какво чувства.

— Моля те да си спомниш за времето, преди това име да се появи в новините. Споменавала ли го е дъщеря ти?

— Не. Слава Богу, не. Поне не си спомням такова нещо.

— Там ли е съпругът ти? Би ли попитала и него?

— Няма го. Още не се е върнал от работа.

Дан Жесто беше дал всичко от себе си за издирването на изчезналата им дъщеря. Две години по-късно, напълно изтощен в емоционално, физическо и финансово отношение, се беше прибрал в Бейкърсфийлд и бе подновил работата си в един от филиалите на „Джон Диър“ — продаваше трактори и друга селскостопанска техника на фермерите от района, за да може да се изхранва.

— Би ли го попитала, като се прибере? Ако случайно е чувал това име, моля да ми се обадите.

— Добре, Хари.

— И още нещо, Ирене. Помниш ли големия прозорец в апартамента на Мари? Онзи панорамният?

— Разбира се. Първата Коледа след заминаването ѝ за Лос Анджелис я прекарахме там, Дан сложи елхата точно до него. Лампичките се виждаха от целия комплекс.

— Точно така. А да знаеш дали е използвала услугите на фирма за почистване, която да го мие?

Настъпи продължителна тишина. Това беше сериозен пропуск на воденото преди тринадесет години следствие; една версия, която по онова време изобщо не му беше минала през ума.

— Не помня, Хари. Съжалявам.

— Няма нищо, Ирене. Нали помниш кога двамата с Дан се прибрахте в Бейкърсфийлд? Тогава прибрахте всичките вещи от апартамента й...

— Да — отвърна тя и той чу как преглъща сълзите си. За нея и съпруга й напускането на Лос Анджелис означаваше един вид предателство, отказ от надеждата да открият изчезналата си дъщеря след две мъчителни години безплодно издирване.

— Пазиш ли тези вещи? Включително платените сметки и всичко останало, което ви върнахме след приключване на следствието?

Зададе този въпрос с ясното съзнание, че не биха могли да пропуснат фактура за почистване, но въпреки това искаше да е сигурен.

— Да, всичко е в стаята й — каза Ирене. — Там съхраняваме нещата й, ако...

Ако Мари все пак се върне. Надеждата нямаше да ги напусне, преди младата жена да бъде намерена, жива или мъртва.

— Разбирам — каза Бош. — Ще те помоля да прегледаш нещата. Търси разписка или фактура от фирма за почистване на прозорци. Прегледай и чековата й книжка. Компанията се казва „Ясна гледка“ и е специализирана в миенето на прозорци. Ако откриеш нещо, обади се. Имаш ли писалка подръка? Искам да си запишеш новия номер на мобилния ми телефон.

— Казвай. Пиша.

— Три две три, две четири четири, пет шест три едно. Благодаря ти, Ирене, но трябва да приключавам. Поздрави на Дан.

— Благодаря. Как е дъщеря ти, Хари?

Той замълча. През тези години им беше разказал всичко за себе си. Като начин да поддържа връзката с тях, като един вид обещание да продължава да издирва момичето им.

— Добре е, дори много добре.

— В кой клас стана?

— В трети. Но не я виждам много често. Сега живее в Хонконг заедно с майка си. Миналия месец отскочих дотам за една седмица. Вече си имат и Дисниленд.

Не разбра защо каза това последното.

— Сигурно много се радваш, когато си с нея.

— Да. Вече започна да ми изпраща имейли. Оправя се с компютъра много по-добре от мен.

Беше странно да разговоря за дъщеря си с жена, която е изгубила своята и няма никаква представа за съдбата ѝ.

— Надявам се, че скоро ще се прибере — каза Ирене Жесто.

— Аз също. Дочуване, Ирене. Можеш да ми звъниш на мобилния по всяко време.

— Дочуване, Хари. Късмет.

Пожелаваше му късмет в края на всеки разговор. Бош остана в колата, замислен за противоречивото си желание да живее с дъщеря си тук, в Лос Анджелис. Страхуваше се за сигурността ѝ там, на онова далечно място. Искаше да е близо до нея, за да я пази. Но дали завръщането ѝ в един град, в който младите момичета изчезват без следа или биват открити в чували за боклук, беше безопасно? Дълбоко в себе си съзнаваше, че мисли егоистично и че всъщност не би могъл да я пази никъде — нито в далечния Хонконг, нито тук, в Лос Анджелис. Всеки сам си пробива пътя в живота. Това е един от законите на Дарвин. А самият Бош можеше само да се надява, че пътят на дъщеря му няма да се пресече с пътя на някой като Рейнард Уейтс.

Видя табелката „Затворено“ едва когато посегна да отвори вратата — ресторантът беше в почивка преди вечерния наплив. Извади телефона с намерението да звънне на Рейчъл, но после си спомни, че номерът ѝ е блокиран. Не му оставаше нищо друго, освен да я изчака. Купи един вестник от автомата на ъгъла и го отвори.

Направи бърз преглед на заглавията с чувството, че си губи времето. Интерес представляваше единствено кратката информация на вътрешните страници, според която кандидатът за областен прокурор Гейбриъл Уилямс станал член на Обединените християнски църкви в Саут Каунти. Многозначителен, но не и изненадващ ход, който ясно показваше, че малцинствата ще гласуват за Уилямс — защитник на гражданските права. Материалът предлагаше и още една новина: утре вечер Уилямс и О’Шеа щяха да участват в предизборна инициатива на друга коалиция с влияние в южните райони: Гражданското движение за съпричастие на политическите лидери. Нямало да влизат в дебат, а щели да произнесат речи и да отговарят на въпроси, след което ГДСПЛ щяло да обяви подкрепата си за един от тях. В инициативата щели да участват и кандидатите за членове на Общинския съвет Ървин Ървинг и Мартин Мейзъл.

Бош зарея поглед в нищото и си представи как се появява на този политически форум и пита Ървинг с какво полицейските му качества го правят подходящ за общински съветник.

От унеса го извади полицейски автомобил без отличителни знаци, който спря непосредствено до колата му. От него слезе Рейчъл Уолинг — с тъмни панталони и жакет, под който имаше кремава блузка. Тъмно-кестенявата ѝ коса се спускаше свободно към раменете. Изглеждаше отлично и Бош неволно си спомни за онази нощ във Вегас.

— Здравей, Рейчъл.

— Здравей, Хари.

Не знаеше дали да я прегърне и целуне, или просто да ѝ стисне ръката. Онази нощ във Вегас наистина беше прекрасна, но след нея

дойде и денят в Ел Ей, на задната веранда на къщата му, когато нещата се разпаднаха още преди да започнат.

Тя го извади от колебанието, като леко го докосна по рамото.

— Нали щеше да поръчаш?

— Щях, ама е затворено. Едва ли ще отворят преди пет. Искаш ли да отидем някъде другаде?

— Къде?

— Ами, не знам. Може би във „Фелипе“...

— Писнало ми е от „Фелипе“! — Тя тръсна глава. — Всеки ден обядваме там. На практика пропуснах днешния обяд именно защото колегите пак отидоха там.

— Колегите от „Тактическия“?

Фактът, че ресторантът в центъра на града ѝ беше омръзнал, недвусмислено показваше, че не работи в централата на ФБР в Уестуд.

— Ще те заведа на друго място — добави той. — А по пътя можеш да хвърлиш едно око на досиетата...

Обърна се, отвори дясната врата на колата си и вдигна папките от седалката. Изчака я да седне, тикна купчината в ръцете ѝ и заобиколи от другата страна.

— Съвсем в стила на Стив Маккуин! — отбеляза тя: имаше предвид „Мустанг“-а.

Бош хвърли вестника на задната седалка и сви рамене:

— Просто имах нужда от промяна.

Натисна педала на газта нарочно силно, мощният мотор изрева и колата рязко потегли. Той пое по Сънсет, после зави по Силвър Лейк към Ехо Парк.

— Какво точно искаш от мен, Хари? — попита Рейчъл, докато отваряше най-горната папка.

— Искам да прегледаш тези документи и да ми кажеш впечатлението си от човека, за когото става въпрос. Утре трябва да го разпитам, а нямам представа откъде да започна. Не ми се ще аз да съм обект на манипулация, ако изобщо се стигне до такава.

— Чувала съм за него — каза Уолинг, без да вдига очи от папката. — Това е Касапина от Ехо Парк, нали?

— Наричат го Торбалана — поправи я Бош.

— Да де.

— Имам лична връзка с това дело, на по-ранен етап.

— Каква по-точно?

— През деветдесет и трета работен ден в Холивудското полицейско управление. Беше ми възложено следствието за едно изчезнало момиче, което и до ден днешен е в неизвестност. Мари Жесто. Навремето медиите вдигнаха доста шум по повод изчезването ѝ. А Рейнард Уейтс — човекът, когото ще разпитам утре, предлага информация за Жесто като част от пазарлъка си с прокуратурата.

Тя вдигна глава от папката и го погледна.

— Като знам с каква страст провеждаш разследванията си, започвам да се питам дали изобщо трябва да участваш в този разпит, Хари...

— Не, нямам емоционални проблеми. Но следствието все още е мое. А страстта, за която говориш, е стандартният подход в детективската работа. И единственият.

Погледна я точно навреме, за да хване театралното извъртане на очите ѝ.

— Говориш като гуру — подхвърли тя. — Къде отиваме всъщност?

— В Силвър Лейк има една кръчма, „Дъфи“. След пет минути сме там. Надявам се, че ще ти хареса. Но недей да водиш федералните си приятелчета там, ще ѝ съсипят репутацията.

— Обещавам.

— Надявам се, че имаш достатъчно време.

— Нали ти казах, че пропуснах обяда? По някое време трябва да се върна в службата, защото съм поръчала някои проверки.

— Доколкото разбирам, тази служба е извън сградата на Федералния съд — подхвърли Бош.

— Не, ние сме извън системата — отвърна Уолинг, без да вдига глава от разтворената папка.

— В някоя от прочутите тайни квартири на ФБР, а?

— Нали знаеш отговора? „Ако ти кажа, ще трябва да те убия“...

Бош се усмихна.

— Значи няма да ми кажеш какво означава „тактически“, така ли?

— Нищо не означава. Съкращение на „Тактическо разузнаване“. Занимаваме се със събиране и анализ на информацията, която теглим

от Интернет, мобилните оператори и комуникационните спътници. Доста скучна работа, да ти кажа...

— Надявам се законна.

— Поне засега.

— Звучи ми като антитерористична операция.

— С тази разлика, че по-често предоставяме информация на Бюрото за борба срещу наркотрафика и куп други неща. Миналата година например успяхме да разкрием над тридесет измами по Интернет, свързани с помощите за районите, пострадали от урагани. Както вече ти казах, ние анализираме сурова информация, която може да ни отведе навсякъде...

— Значи в личен план предпочете центъра на Ел Ей пред безкрайните простори на Южна Дакота, така ли?

— Това беше правилен ход от гледна точка на собствената ми кариера. Не съжалявам, че го направих. Но ми липсват някои неща, на които се радвах в Дакота. Както и да е... Остави ме да прегледам тези папки. Нали искаш да ти помогна?

— Да, извинявай.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Накрая Бош спря пред малко крайбрежно ресторантче, взе вестника от задната седалка и слезе от колата. Уолинг каза, че ще хапне това, което си поръча той, но промени решението си в момента, в който Бош поръча омлет, и разтвори менюто.

— Мислех, че ме каниш на обяд, а не на закуска.

— Между другото, днес пропуснах и закуската. Но омлетите тук са много добри.

Тя си поръча сандвич с пуйка и остави менюто на масата. Изчака сервитьорът да се отдалечи и каза:

— Мисля, че участието ми в твоето разследване ще е доста ограничено. Не разполагам с време за подробен психологически портрет, а това означава, че ще се докосна само до повърхността на нещата.

— Знам. — Бош кимна. — Ще съм ти благодарен и за тях.

Тя отново се задълбочи в папките. Бош разтвори вестника на спортните страници, но бързо се отегчи. Напоследък интересът му към бейзбола рязко бе намалял и проблемите на „Доджърс“ го вълнуваха все по-малко и по-малко. В момента използваше вестника по-скоро за

прикритие, иззад което имаше възможност да наблюдава Рейчъл. С изключение на дългата коса, тя си беше съвсем същата от времето, през което бяха заедно. Все така жизнена и неудържимо привлекателна, излъчваща някаква опасна, дори изпепеляваща чувственост, която се криеше най-вече в очите ѝ. Това не бяха хладните и пресметливи очи на професионален полицаи, които той срещаше всеки ден — включително и своите, когато застанеше пред огледалото. Това бяха очи, които изразяваха вътрешна уязвимост. Очи на жертва, които го бяха привлекли толкова силно преди време...

— Какво ме зяпаш? — внезапно попита тя, без да вдига глава.

— Моля?

— Правиш го прекалено явно.

— Просто...

Спаси го келнерът — донесе поръчката. Уолинг отмести папките и по лицето ѝ пробяга нещо като усмивка. Започнаха да ядат.

— Умирам от глад — подхвърли тя.

— Аз също.

— И тъй, какво гледаше?

— Кога?

— Докато се преструваше, че четеш вестника.

— Ами... Питам се дали ще проявиш интерес към това дело. Останах с впечатлението, че си доста заета, и... Може би няма да ти се иска да се връщаш към тези неща...

Сандвичът в ръката ѝ спря на сантиметър от устата.

— Ще ти призная нещо, Хари. Аз мразя работата си. В смисъл, мразя това, с което се занимавам в момента. Но нещата ще се оправят. Година, най-много година и нещо, и всичко ще е наред.

— Добре, ясно — кимна той, поколеба се за миг и махна към папките. — А това? Наред ли е това?

— Да, но е прекалено много. Информацията е толкова голяма, че дори не знам откъде да започна, за да съм ти от полза...

— За съжаление разполагам само с днешния ден.

— Не можеш ли да отложиш разпита?

— Не. Следствието не е мое, освен това в него е замесена и политиката. Прокурорът по делото се кандидатира в предстоящите избори за главен прокурор. Трябват му резултати. Едва ли ще ме чака да набера скорост...

— Съвсем в стила на Рик О'Шеа — каза тя.

— Принуден съм да се включа на високи обороти, заради Жесто. Никой няма намерение да намали темпото, за да ми помогне.

Ръката ѝ легна върху купчината, сякаш искаше да я претегли, преди да вземе решение.

— Предлагам да ми оставиш тези папки. Ще се заема с тях веднага след работа. Довечера, вероятно доста късно, ще ги донеса у вас и ще ти кажа какво съм открила.

Той я погледна втренчено, търсеше в думите ѝ скрит смисъл.

— Колко късно?

— Не знам. Когато свърша. Към девет, предполагам. Утре трябва да ставам рано. Удобно ли е?

Той мълчаливо кимна. Не беше очаквал подобно развитие на нещата.

— Още ли живееш в онази къща на хълма? — попита тя.

— Да. На „Удроу Уилсън“.

— Ясно. Аз съм отгатак Бевърли, сравнително недалеч. Ще дойда.

Бош не каза нищо. Не беше сигурен какво точно е поканил в живота си.

— А дотогава мога да ти дам известна храна за размисъл — подхвърли тя. — И повод за евентуални проверки.

— Слушам.

— Името. Това ли е истинското му име?

Бош сбърчи вежди. Никога не си беше задавал този въпрос. Беше го приел за истинското, защото Уейтс бе арестуван, а това означаваше, че са проверили пръстовите му отпечатащи, за да установят самоличността му.

— Предполагам — отвърна с въздишка. — Отпечатащите му отговарят на онези от предишния арест. Тогава се е опитал да пробута фалшиво име, но компютрите са го идентифицирали като Уейтс. Защо питаш?

— Знаеш ли какво означава „рейнард“?

Бош поклати глава. Атаката идваше от напълно неочаквана посока. Никога не беше разсъждавал върху смисъла на личните имена.

— Не знам — призна си. — Кажи.

— Така се нарича младата мъжка лисица. Женската е „виксън“, а мъжката — „рейнард“. В колежа учех европейски фолклор. В средновековния френски фолклор има един популярен герой — лисугерът Рейнард. Или Рейнар, Райнар, Ренар — няма значение. Хитрец, който прави бели в детските приказки от векове. Като се върнеш в офиса, можеш да го потърсиш в Гугъл. Сигурна съм, че ще откриеш купища информация за него.

Бош кимна. Не искаше да си признае, че изобщо не знае как да оперира с Гугъл. Компютърните му познания се изчерпваха с тремавите имейли, които успяваше да изпрати на осемгодишната си дъщеря. Рейчъл почука с нокът по купчината.

— Младият лисугер трябва да е дребен. В тези папки господин Уейтс е представен като дребна риба. Но ако го разгледаш в пълния контекст на името и...

— Малкият лисугер дебне и чака — прекъсна я Бош. — Дебне и чака^[1].

— Чака женската. — Тя кимна. — Може би това е начинът, по който е гледал на жертвите си.

Бош беше впечатлен.

— Това ни е убягнало. Веднага щом се прибера, ще направя допълнителни проверки на самоличността му.

— Надявам се, че довечера ще мога да ти предложа повече.

След тези думи тя отново започна да се храни, а той — да я гледа.

---

[1] Името на героя (Уейтс) е от англ. (чакам). — Б. ред. ↑

Бош остави Рейчъл при колата ѝ и се обади на Райдър. Тя му каза, че приключва писмената работа по делото Матарезе и че то можело да влезе в прокуратурата още утре.

— Добре. Нещо друго?

— Изисках от архивата веществените доказателства по случая Фицпатрик. Показаха се два кашона, а не един.

— Какво има вътре?

— Предимно стари тefтери, в които е записвал залаганите вещи. Веднага личи, че са прелиствани рядко. Почти всички са намокрени от пожарникарските маркучи. Натикали са ги в пластмасови чували и са ги зарязали да мухлясват. Вонят, при това ужасно...

Бош механично кимна. Веднага му стана ясно, че отгук няма да излезе нищо. И без това Рейнард Уейтс беше готов да поеме отговорността за убийството на Фицпатрик. Усещаше, че и Райдър е на същото мнение. Доброволното самопризнание си е изключително силен коз, нищо не може да го победи.

— Чу ли се с Олилас или О'Шеа? — попита Райдър.

— Още не. Мислех да звънна на Олилас, но след като говоря с теб. Да познаваш някого в общинската служба за лицензиране?

— Не. Ако искаш да отскоча дотам, трябва да го оставим за утре, защото вече са затворили. Какво ти трябва?

Бош си погледна часовника. Беше изгубил представа за времето. Явно омлетът в „Дъфи“ щеше да мине и за закуска, и за обяд, и за вечеря.

— Ами не е зле да проверим бизнеса на Уейтс. Откога работи, има ли оплаквания срещу него — такива неща. Олилас и партньорът му би трябвало да са го направили, но в папките няма нищо.

— Мислиш, че това може да се окаже връзката с Високата кула?

— Или с Мари. В апартамента ѝ имаше огромен панорамен прозорец. Тогава не му обърнах внимание, но той без съмнение трябва да се почиства от фирма.

— Щом си го спомняш, значи си му обърнал внимание. Но това няма значение. Веднага ще проверя.

— И още нещо. Името на тоя тип може да се окаже измислено. И значещо.

— Как така?

Бош ѝ разказа за срещата с Рейчъл Уолинг и предварителните ѝ заключения.

Тя слушаше с хладно мълчание, вероятно защото той беше преминал една невидима, но винаги съществуваща граница: служителите на полицията в Лос Анджелис никога не търсят помощ от ФБР без съгласуване с висшестоящите. Нямаше значение, че в случая ставаше въпрос за неофициален контакт.

— Значи допускаш, че един мияч на прозорци и сериен убиец има познания по средновековния фолклор? — попита с недоверие Райдър, след като чу версията на Уолинг докрай.

— Не съм сигурен — въздъхна той. — Според Уолинг това може да е станало и след прочитането на някоя книжка с приказки. Но както и да е. Мисля, че имаме достатъчно основание да прегледаме архивите и да потърсим акт за раждане на името на Рейнард Уейтс. В първото следствено дело — онова за незаконно проникване през деветдесет и трета, той се представя като Робърт Саксън. Името Рейнард Уейтс се появява след като пускат пръстовите му отпечатъци в полицейския компютър.

— Какво те притеснява, Хари? След като още тогава са разполагали с отпечатъците му, най-вероятно името не е фалшиво.

— Може би. Но в този щат има достатъчно случаи на погрешна полицейска регистрация, при които даден комплект отпечатъци вървят с фалшиво име. Ами ако истинското му име все пак е Саксън, а на компютъра излиза псевдоним? Имали сме такива случаи.

— Защо тогава е запазил псевдонима? — засече го Райдър. — Уейтс има полицейско досие, логично е да се обяви за Саксън или всеки друг, чието име е чисто.

— Добър въпрос, на който нямам отговор — призна Бош. — Но все пак мисля, че трябва да го проверим.

— Добре де, няма проблем. Както и да се казва, този тип е зад решетките. Ей сега ще пусна в Гугъл *Рейнард Лисицата*.

— Дай и Рейнар и Райнар. И лисугер, лисичок — всичко с лисица.

В слушалката се разнесе приглушеното потракване на клавиатурата.

— Ето го — каза след малко тя. — Има цял куп неща.

— Така каза и Уолинг.

Нова пауза.

— Според легендата имал таен замък, където подмамвал жертвите си с помощта на различни хитрости. А след това ги изяждал.

За известно време тази информация сякаш увисна във въздуха. Бош най-после я асимилира и зададе следващия си въпрос:

— Имаш ли време да пуснеш в системата и името Робърт Саксън?

— Разбира се.

В гласа на Райдър се долови колебание, но той нямаше никакво намерение да намали натиска.

— Продиктувай ми данните за самоличността, снети по време на ареста — добави тя.

— Не са у мен.

— Къде са? На бюрото ти ги няма.

— Дадох папките на агент Уолинг. Довечера ще ми ги върне. Изтегли данните от компютъра.

— Това са официални документи, Хари! Знаеш, че нямаш право да ги даваш на никого, а и ще ни трябват за утрешния разпит.

— Вече ти казах, че довечера ще ми ги върне.

— Да се надяваме. Но трябва да ти кажа нещо: пак се държиш като каубой и това изобщо не ми харесва.

— Опитвам се да задвижа нещата, Киз. Искам да сме подготвени за срещата с този човек и разчитам на Уолинг.

— Вярвам ти. Дано някой ден удостоиш и мен със същото доверие — най-вече когато предстои да вземаш решения, засягащи и двама ни.

Бузите на Бош пламнаха. Колежката му беше права. Не каза нищо — просто защото извиненията нямаше да променят нищо.

— Обади се, когато Оливас ти даде точния час на разпита — добави тя.

— Естествено.

Бош прекъсна връзката и се замисли, опитваше се да прогони смущението си от разговора с Райдър. Трябваше да се съсредоточи върху всичко, което беше останало извън следствието. След малко набра номера на Олилас.

— Утре, в десет сутринта — отвърна агентът на въпроса му за времето на разпита. — Гледай да си точен.

— Не трябваше ли ти да ми се обадиш? — заядливо изръмжа Бош. — Да не би да разчиташ на телепатичните ми способности?

— Научих го току-що — спокойно отвърна Олилас. — Ти просто ме изпревари със секунди.

Бош не прие извинението и все така рязко попита:

— Къде?

— В прокуратурата. Уредихме да го докарат от ареста, ще го разпитаме тук, на място.

— Там ли си в момента?

— Да. Имаме малко работа с Рик.

Бош замълча.

— Нещо друго? — нетърпеливо попита Олилас.

— Да. Имам един въпрос — бавно каза Бош. — Къде е мястото на партньора ти в тая работа, Олилас? Имам предвид Колбърт.

— В момента е на Хаваите. Ще се върне другата седмица. Ако следствието се проточи дотогава, ще се включи и той.

Бош се запита дали Колбърт изобщо има представа какво се случва в момента и знае ли, че изпуска дело, което може да се окаже превратно за кариерата му. Не познаваше добре Олилас, но и беглите впечатления бяха достатъчни, за да не изключи вероятността този човек да търси славата единствено за себе си.

— Значи в десет? — попита той.

— Да, в десет.

— Нещо друго, което трябва да зная?

Беше любопитен да разбере какво прави Олилас в прокуратурата, но нямаше как да го попита направо.

— Всъщност има още нещо, при това доста деликатно. С Рик вече го обсъдихме...

— Какво е то?

— Познай с какво се занимавам в момента.

Бош изсумтя. Този тип щеше да му създава ядове. Познаваше го по-малко от едно денонощие, но вече знаеше, че никога няма да го хареса.

— Нямам представа, Оливас. Ти ми кажи.

— Чета твоите съчинения по случая Жесто. Ставаше въпрос за т.н. „следствена хронология“ — списъка на предприетите следствени действия по дата и час, отразяващ абсолютно всички действия на детективите — от огледа на местопрестъплението до проведените разпити на свидетели и телефонни контакти с медиите. Обикновено тази хронология се пишеше на ръка, с всевъзможни съкращения и поправки, много от които се нанасяха ежедневно. След плътното запълване на съответния лист текстът се преписваше на машина върху т.н. Формуляр 51, който вече ставаше достатъчно четлив, за да се използва в съда. Иначе казано — да е нещо като справочник за всички участници в евентуален съдебен процес — заседатели, прокурори, адвокати и съдии. Унищожаването на ръкописните бележки беше възможно едва след попълването на Формуляр 51.

— И какво? — попита Бош.

— В момента пред мен е последният пасаж на страница 14. Датата е 29 септември деветдесет и трета, шест и четиридесет следобед. Значи някъде към края на работния ден. Под вписването има инициали Дж. Е.

Бош усети как в гърлото му се надига гадна слюнка. Оливас очевидно изпитваше удоволствие от това, което предстоеше.

— Това са инициалите на Джери Едгар, партньора ми в разследването — каза той. — Какво е написал?

— Ще ти го прочета дословно... „Робърт Саксън, дата на раждане 3.11.71. Прочел новината в «Таймс». Бил в «Мейфеър» и видял МЖ, която била сама“. Следва телефонният номер на Саксън и нищо повече. Но това е достатъчно. Нали се сецаш какво означава?

Бош се сецаше, при това съвсем ясно. Току-що беше продиктувал същото име на Киз Райдър с молба да потърси личните му данни. Или беше псевдоним, или истинското име на човека, известен днес като Рейнард Уейтс. Но и в двата случая присъствието му във Формуляр 51 го свързваше пряко със случая Жесто. Това означаваше, че преди тринадесет години лицето Уейтс/Саксън беше попаднало в полезрението на Бош и Едгар, но по неизвестни причини

те не му бяха обърнали внимание. Той не си спомняше конкретната отметка във формуляра, вероятно защото следствената хронология съдържаше десетки подобни бележки. Не беше в състояние да ги запомни всичките, въпреки че многократно беше изисквал делото от архива.

Трябваша му няколко дълги секунди, за да си възвърне дар слово.

— Това ли е единствената отметка за него в работния журнал?

— Да — отвърна Оливас. — Изчетох документацията два пъти. Първия път го пропуснах, но втория спрях и си рекох: „Хей, това име ми е познато“. Уейтс го е използвал като псевдоним през деветдесетте, следователно би трябвало да го има и в твоето следствие.

— Наистина го има. Видях го със собствените си очи.

— Но това означава, че той лично се е обадил на твоите хора, Бош. Убиецът ви се обажда, но ти и партньорът ти не му обърцате внимание. Не си правите труда Нито да го проверите, нито да пуснете името му в компютъра. Разполагали сте с псевдонима и телефонния номер на убиеца, но не сте предприели нищо. Разбира се, тогава не сте знаели, че той е убиецът. Приели сте го за обикновен гражданин, който докладва какво е видял. По всяка вероятност обаче той е започвал някаква игра, опитвал се е да разбере докъде сте стигнали. Да, ама твоят Едгар не е пожелал да се включи в играта. Било е в края на работния ден, вероятно първото мартини вече се е мержелеело пред очите му.

Бош мълчеше. Оливас с наслада подхвърли:

— Лоша работа, отворко. По всяка вероятност сте пропуснали шанса да решите случая бързо, за броени дни. Утре май ще трябва да поискаме мнението на Уейтс по този въпрос...

Оливас и дребнавите му заяждания изчезнаха от съзнанието на Бош — просто не бяха в състояние да пробият плътния тъмен облак, който бързо го поглъщаше. Даваше си ясна сметка, че след като името на Робърт Саксън се е появило в разследването на случая Жесто, то задължително би трябвало да влезе в компютъра. Проверката щеше да разкрие, че става въпрос за псевдоним на Рейнард Уейтс — човек, който е бил арестуван за незаконно проникване в чужда собственост. И това автоматически щеше да го превърне в заподозрян, а не само свидетел с показания, които представляват интерес за полицията —

като Антъни Гарланд. А разследването несъмнено щеше да поеме в друга посока.

— Оливас?

— Кажу, Бош.

— Утре донеси папката. Искам да видя това с очите си.

— Разбира се, че ще я взема. Ще ни трябва за разпита.

Бош прекъсна, без да каже нито дума повече. Задъха се, гърбът му залепна за облегалката. Свали страничното стъкло и се опита да се успокои.

Кошмарът за всеки детектив. Най-лошият възможен сценарий. Пренебрегната улика, в резултат на която се случват ужасни неща. Оставено на свобода, едно отвратително чудовище се придвижва в мрака и отнема живота на много хора. Всеки детектив допуска грешки, за които съжалева до края на живота си. Но Бош инстинктивно усети, че неговата е непоправима и ще расте в душата му като злокачествен тумор. Докато не затъмни всичко и не го превърне в последната жертва. В последния разбит живот.

Излезе на задната веранда и погледна потъмняващото небе. Живееше в най-горната част на Удроу Уилсън Драйв, в къща, вкопана в стръмния склон като някакъв анимационен герой, увиснал от висока скала. От време на време се чувстваше точно такъв герой. Тази вечер — също. Държеше водка с лед — първото твърдо питие след завръщането му в полицията преди година. Водката изгори гърлото му, сякаш бе глътнал запалена факла. Но се почувства добре, защото искаше да прогори нервните окончания в мозъка си и да прогони от главата си всички мисли.

Винаги се беше смятал за истински детектив. За професионалист, който не пропуска нищо и държи на прецизността в работата. И не го криеше, дори го изтъкваше. Това го правеше добър, но и уязвим. Грешките винаги му се отразяваха зле. А тази беше убийствена.

Разклати леда в чашата и отпи още една глътка. После втора, трета, докато не видя дъното. Как бе възможно една ледена течност да прогаря вътрешностите му по пътя си надолу, към стомаха? Влезе в къщата и наля още водка върху кубчетата лед. Щеше да е по-добре, ако имаше лимон или някакъв сок, но нямаше. Отиде до телефона в кухнята и набра мобилния на Джери Едгар. Все още го помнеше наизуст. Телефонът на партньора е нещо, което не се забравя.

Джери вдигна веднага и в слушалката долетя приглушеният говор на включен телевизор. Беше си у дома.

— Джери, аз съм. Искам да те питам нещо.

— Хари? Къде си?

— У дома, човече. В момента разнищвам едно от старите ни дела.

— Ясно. Чакай да отворя списъка с маниите на Хари Бош... Да не би да е Фернандес?

— Не.

— Тогава онова момиче, Спайк еди-коя си?

— Не.

— Предавам се, човече. Няма начин да държа на отчет всичките призраци, които витаят в главата ти.

— Жесто.

— Мамка му! С нея трябваше да започна! Знам, че периодично работиш върху това дело, особено след като се върна на служба. Какъв е въпросът?

— Едно вписване в Петдесет и първи, с твоите инициали отдолу. Пишеш, че се е обадил човек на име Робърт Саксън, който я забелязал в „Мейфеър“.

— И какво?

— Помниш ли разговора с този човек?

— Стига, Хари! Аз не помня какво съм вписал преди месец, а ти ме питаш за преди сто години. Нали затова са проклетите „хронологии“? Кой е тоя Саксън?

Бош разклати леда в чашата и отпи яка глътка. Една бучка се чукна в зъбите му, водката се разля по бузата му. Той се избърса с ръкав и едва след това приближи слушалката до ухото си.

— Май е нашият човек...

— Открил си убиеца?

— Почти сигурно. Но можехме да го пипнем още тогава...

— Не помня да ми се е обаждал никакъв Саксън. Сигурно си е правил майтап. Хей, Хари, да не си пиан?

— Натам вървя.

— Добре де, какво ти става? Ако си го спипал тоя мръсник, значи си свършил добра работа. По-добре късно, отколкото никога. Трябва да си доволен, Хари. Обади ли се на родителите й?

Бош изведнъж изпита желание да седне. Но телефонът беше с кабел, което ограничаваше движенията му. Не можеше нито да отиде в хола, нито да се върне на верандата. Внимателно, за да не разлее водката, той бавно седна на пода и опря гръб в шкафчето.

— Не съм.

— Какво пропускам, Хари? Не си в настроение, а това означава, че нещо не е наред.

Бош въздъхна:

— Не е наред, разбира се. Мари Жесто не е нито първата, нито последната...

Едгар замълча, осъзнаваше чутото. Телевизорът млъкна. После Едгар проговори — гласът му прозвуча като на малко момче, което пита какво ще е наказанието му.

— Колко са след нея?

— Най-вероятно девет — тихо отвърна Бош. — Утре Може би ще знам със сигурност.

— Господи! — прошепна Едгар.

Бош кимна. Част от него се гневеше на партньора му. Адски ѝ се искаше да хвърли цялата вина върху него. Но другата, разумната част, му прошепна, че те са партньори — както в доброто, така и в лошото. Отметките в работния журнал бяха и за двамата. Беше трябвало да ги прочетат внимателно и да реагират.

— Значи не си спомняш обаждането, така ли?

— Не, Хари. Много време изтече оттогава. Но след като не съм реагирал, значи не съм го възприел на сериозно, или вписването е било всичко, което съм успял да получа. Но ако наистина е бил убиецът, значи най-вероятно се е ебавал с нас.

— Да, ама не сме го пуснали за проверка. Ако го бяхме направили, щяхме да го открием във файла с псевдонимите. Може би точно това е искал.

Замълчаха и двамата, нагазили поотделно в тресавището на съдбоносните грешки.

Пръв се обади Едгар:

— Сам ли стигна до това, Хари? Кой още знае?

— Един колега от отдел „Убийства“ в Североизточния. У него е досието на Жесто. Знае и областният прокурор, който работи по заподозрения. Но това няма значение, Джери — ние с теб сме прецакали цялото следствие.

„В резултат на което са загинали хора“, добави на себе си.

— Кой е прокурорът? Може би ще потули работата?

Едгар вече търсеше начин да ограничи щетите и евентуалното им отражение върху кариерата си. Дали вече бе забравил за деветте жертви след Мари Жесто, или просто бе преместил чувството за вина в друга клетка на мозъка си? Но Едгар всъщност не беше истински детектив. За него това беше само работа, в която не влагаше сърце.

— Съмнявам се — промърмори Бош. — А и не ми пука. Ние трябваше да спрем тоя тип още през деветдесет и трета. Заради нас той

е продължил да реже жертвите си на парчета цели тринайсет години.

— Как така да ги реже? Да не би да говориш за оня от Ехо Парк? Как му беше името? Уейтс? Той ли е нашият човек?!

Бош кимна и натисна студената чаша до слепоочието си.

— Да. Утре ще направи официални признания. Които сигурно ще стигнат до обществеността, защото Рик О'Шеа ще ги използва за предизборните си цели. Няма начин да останем анонимни, защото все някой умник репортер ще попита дали Уейтс не е попадал в полезрението на властите и по-рано, например по следствието за Жесто.

— Ще отговорим отрицателно, защото това е истината! — възбудено рече Едгар. — Това име никога не е стигало до нас! То е било псевдоним, за който не сме били длъжни да съобщаваме на никого. Трябва да убедиш О'Шеа да каже именно това, Хари!

Напрежението в гласа му накара Бош да съжалява, че му се е обадил. Искаше Едгар да сподели тежестта на вината, а не да търси начин да избегне обвиненията.

— Каквото е писано, Джери — въздъхна той.

— Лесно ти е на тебе, Хари. Ти се върна на работа в градската полиция, а аз съм кандидат за едно от двете свободни места за детективи в ДГУ и ако това се разчуе, никога няма да го получа!

Бош вече не искаше нищо друго, освен да прекрати този разговор.

— Пак ти повтарям — каквото е писано. Ще направя всичко възможно. Но нали знаеш — понякога става така, че човек трябва да поеме отговорност за това, което е направил.

— Не и в този случай, партньоре. Не и в този случай!

Старата песен на нов глас. Бош се намръщи. Пак това „партньоре“, предназначено да му напомни за колегиалната солидарност и неписания закон, според който партньорството е по-силно дори от брака.

— Вече ти казах, че ще направя каквото мога — каза той раздражено. — Извинявай, партньоре, но трябва да затварям.

Надигна се от пода и окачи слушалката.

Захрани с водка ледените кубчета в чашата си и излезе на верандата. Опря лакти на парапета и се вслуша в обичайното съскане на трафика по улицата на стотина метра по-долу. Небето над главата

му бе мръснорозово, във въздуха царствено се рееше ястреб. Същият като онзи, който беше видял преди години, когато откриха колата на Мари Жесто в онзи гараж.

Телефонът му завибрира и той механично бръкна в джоба на самото си. Измъкна го с цената на доста усилия миг преди насреща да затворят. Нямаше време да погледне екранчето.

— Научи ли, Хари? — Беше Киз Райдър.

— Да, научих. Току-що разговарях с Едгар. Единствената му грижа е да спаси кариерата си и предстоящото си назначение в ДГУ.

— За какво говориш, Хари?

— Не ти ли се обади онзи задник Оливас? Според мен вече го е разтръбил навсякъде!

— Какво да е разтръбил? Обаждам се да разбере дали ти е съобщил точния час на утрешния разпит.

Осъзнал грешката си, Бош се наведе и лисна водката през парапета.

— Десет сутринта, в прокуратурата. Ще го докарат специално за разпита. Извинявай, Киз, ама май забравих да ти звънна.

— Какво ти е, Хари? Да не си пиян?

— Вкъщи съм си, Киз. Нямам ли право и да пийна?

— За какво си помисли, че ти звъня?

Бош помълча, после каза:

— С Едгар трябваше да пипнем Уейтс, Саксън или както и да се нарича този тип, още през деветдесет и трета. Обадил се е на Едгар по телефона и му се е представил като Саксън. Но и двамата сме пропуснали да го вкараме в компютъра. Голяма грешка, Киз.

Беше ред на Райдър да замълчи. Не й трябваше много време обаче, за да схване какво би означавало да разкрият човека, криещ се зад псевдонима Саксън.

— Случва се, Хари.

— Това го кажи на деветте му следващи жертви, не на мен — глухо отвърна той, забил поглед в храсталците под верандата.

— Ще се справиш ли?

— Аз съм си оправен. Просто трябва да преглътна лошата новина, защото утре ни предстои важен разпит.

— Мислиш ли, че при тези обстоятелства трябва да го провеждаме? Не е ли по-разумно да го прехвърлим на някой друг?

Бош отговори незабавно. Не знаеше как ще се оправя с грешката, допуснатата преди тринадесет години, но изобщо нямаше намерение да се оттегля.

— Не, Киз. Ще продължа да работя по случая. През деветдесет и трета може и да съм го изпуснал, но сега това няма да се повтори!

— Добре, Хари.

Тя замълча, но не затвори. В слушалката прозвуча далечен вой на сирена.

— Мога ли да направя едно предложение, Хари?

Той моментално усети какво ще последва.

— Разбира се.

— Предлагам да прибереш пиячката и да започнеш да мислиш за утрешния разпит. Грешките в миналото престават да означават каквото и да било в момента, в който влезем в прокуратурата. Значение ще има само настоящият миг. Затова трябва да сме железни.

Бош се усмихна. Не беше чувал този израз още от Виетнамската война.

— Значи ще сме железни.

— Така те искам. Искаш ли да се видим в службата и оттам да отидем пеша?

— Да. Ще дойда рано — искам да се отбия в архива. На вратата се почука, той се обърна и тръгна по коридора.

— Аз също — каза Райдър. — Ще се видим там. А тази вечер ще се справиш, нали?

Бош отвори вратата. На прага стоеше Рейчъл Уолинг, притиснала папките към гърдите си.

— Да, Киз, ще се оправя — каза той в слушалката. — Лека ноц. Изключи телефона и покани Рейчъл да влезе.

Рейчъл — познаваше къщата — влезе направо в хола, остави папките на масичката и се обърна да го погледне.

— Какво ти е?

— Нищо ми няма. Обаче забравих, че ще се отбиеш.

— Мога да си тръгна веднага, ако...

— Не, не. Радвам се, че дойде. Успя ли да изчетеш материалите?

— Не всичките. Все пак имам някои забележки, които може да ти помогнат при утрешния разпит. Ако имаш нужда от мен, мога да уредя да присъствам — неофициално, разбира се.

— Официално, неофициално — все тая. — Бош поклати глава. — Това е шансът на Рик О’Шеа и той при всички случаи ще се възползва от него. А ако аз включа в представлението един агент на ФБР, това със сигурност ще означава сбогом на всякакви бъдещи спектакли.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Всички мислят, че единственото желание на ФБР е да се види на първа страница, но невинаги е така.

— Знам. Но няма начин да превърна следствието в тест за О’Шеа. Искаш ли нещо за пиене?

— Ти какво пиеш?

— Водка. Но май ще мина на кафе.

— Ще ми направиш ли една водка с тоник?

— Да, ама без тоник.

— С доматен сок?

— Тц.

— Сироп от боровинки?

— Само водка.

— Ясно. Хари Пича. Значи ще пия кафе.

Бош отиде в кухнята да сложи вода. Когато се върна, Рейчъл беше пръснала папките върху масата, а в ръцете ѝ имаше гъсто изписан лист.

— Направи ли нещо за името? — попита тя.

— Задвижих нещата. Ще продължим утре рано сутринта. Надявам се да открием нещо преди началото на разпита. Насрочен е за десет.

Тя кимна и го изчака да седне срещу нея.

— Готов ли си?

— Да.

— Този човек несъмнено е умен и изобретателен, независимо от имената, с които се представя — започна тя и се наведе към бележките си. — Да започнем с ръста му: нисък и слаб, което означава артистични наклонности. Благодарение на тях е успял да склони жертвите си да тръгнат с него. Това е ключовият момент. Използването на физическа сила е малко вероятно, поне в началото. Твърде дребен е за това. Вместо това използва убедителност и чар — качества, които притежава в изобилие. Дори на някоя оживена спирка в центъра — да речем на булевард „Холивуд“, всяко разумно момиче би проявило известна предпазливост. Но той все пак е печелил доверието им — по един или друг начин.

— Омайник — обади се Бош.

— Направих някои справки по въпроса в Интернет — продължи тя. В приказките героят често е представен като духовник, който умее да привлича слушателите си по невероятно убедителен начин, след което ги сграбчва. По онова време — имам предвид дванайсети век, представителите на духовенството са били представители на върховната власт. Днес е различно. Върховната власт е правителството, чийто главен представител е полицията.

— Намекваш, че се е представял за полицай?

— Не е изключено. Трябва да е използвал нещо, което му върши добра работа.

— А какво ще кажеш за оръжие? Или за пари? Може би просто е размахвал пачки пред момичета, готови на всичко за пари...

— Мисля, че става въпрос за нещо повече от оръжие или пари. — Рейчъл поклати глава. — За да ги използва, той все пак трябва да постигне някаква близост, нали? Парите не понижават прага на предпазливостта, значи е нещо друго. Стил, начин на поведение — нещо, което се допълва от парите... или ги замества. Нещо, което използва като оръжие, но СЛЕД като е осъществил контакта.

Бош кимна, грабна един бележник от шкафа и започна да си води записки.

— Друго? — промърмори, без да вдига глава.

— Известно ли е от колко време има фирмата за почистване на прозорци?

— Не. Утре ще разберем. Защо питаш?

— Защото това разкрива друг аспект на уменията му. Но интересът ми не се дължи на факта, че има собствен бизнес, а по-скоро на избора му. Защото този бизнес му позволява да е мобилен, да обикаля различни квартали. Никой не бе се учудил на микробуса, появил се в на улицата пред дома му. Разбира се, не и нощем — на практика онзи малък пропуск, който го е провалил. А тази професия му позволява достъп до домовете на хората. Любопитна съм да разбера дали я е избрал, за да реализира болните си фантазии, или обратното — започнал е да убива, след като вече е работил като мияч.

Бош продължаваше да си записва. Поставените от Рейчъл въпроси бяха наистина интересни. И той си беше задавал някои от тях в хода на следствието. Дали Уейтс беше работил същото и преди тринайсет години? Дали беше мил прозорци във Високата кула и благодарение на това бе разбрал за свободния апартамент? Това можеше да се окаже още един пропуск в разследването.

— Знам, че е излишно да те предупреждавам, Хари — каза Рейчъл. — Но все пак ще ти кажа, че трябва много да внимаваш с него.

— Защо?

— В тези документи виждам нещо особено. — Тя въздъхна. — Нещо, което някак не се връзва. Знам, че нямам право на прибързани заключения, защото материалите са страшно много като обем, но все пак...

— Казвай де!

— Не бива да забравяме, че залавянето на този човек е резултат на чиста случайност. Полицията дебне обикновени крадци, а попада на сериен убиец. До момента, в който в микробуса му са открити разчленени трупове, Уейтс е абсолютно непознат за органите на реда. Години наред е действал извън обсега на радара. Вече споменах, че притежава определени умения — факт, който ме навежда на мисълта за патология. Той не пише писма на полицията като Зодиака или други смахнати престъпници. Не показва жертвите си, за да предизвика

възмущението на обществото или да дразни полицията. Държи се спокойно, действа подмолно. Освен това, ако не броим първите две убийства, той предварително набелязва жертвите си — всички без изключение незабележими личности, чието изчезване не предизвиква особено вълнение. Разбираш ли какво искам да кажа?

Бош се поколеба дали да ѝ разкаже за грешката, която бяха допуснали преди години.

Тя моментално го усети и вдигна глава:

— Какво?

Той не отговори.

— Виж какво, Хари. Нямам никакво намерение да те притискам. Ако има нещо, което трябва да зная, по-добре го кажи веднага. Иначе си тръгвам.

— Изчакай кафето. Дано го обичаш чисто, без мляко.

Отиде в кухнята, наля две големи чаши, после разрови плетения панер, в който държеше подправките, и извади няколко пликчета захарин и сметана, останали бог знае откога.

Тя си сложи захарин, отпи една глътка и тръсна глава:

— Е, добре. Изплюй камъчето.

— По време на следствието през деветдесет и трета с партньора ми сме допуснали грешка. Не знам дали това, което ще ти кажа, може да се върже с теорията ти за човек, който остава извън обсега на радара, но на даден етап той ни се е обадил. Някъде на третата седмица от разследването. Говорил е с партньора ми, използвал е псевдоним. Или поне ние сме на мнение, че е псевдоним. Сега, след твоята теория за Рейнард Лисицата, може да се окаже, че е използвал истинското си име. Но това няма значение, защото се издънихме и изобщо не го проверихме.

— Какво искаш да кажеш?

Бавно и неохотно той ѝ разказа за обаждането на Оливас, който беше открил псевдонима на Уейтс във Формуляр 51. Тя кимна, сведе очи и започна да върти химикалката между пръстите си.

— В резултат Уейтс продължава дейността си и... убива хора — довърши с въздишка Бош.

— Кога откри този пропуск?

— Днес, малко след като се разделихме.

— И се хвана за шишето, нали?

— Ами... да. — Той сви рамене.

— Мислех, че... Всъщност няма значение.

— Няма връзка с нашата среща, Рейчъл — каза той. — В смисъл, че... Много се радвам, че те видях.

Тя отпи нова глътка кафе и се задълбочи в записките си. Личеше, че се стяга, за да продължи.

— Не виждам с какво това обаждане може да промени заключенията ми — започна с лека въздишка. — Да, предвид поведението му, подобно обаждане изглежда доста необичайно независимо с какво име се е представил. Но ти трябва да имаш предвид, че изчезването на Жесто става в най-ранната му фаза. Редица детайли в разследването видимо се отличават от по-късния му почерк. Затова съм на мнение, че обаждането му точно за случая Жесто не е чак толкова необичайно.

— Добре, съгласен съм.

Тя отново запрелиства записките си. Не го поглеждаше.

— Докъде бях стигнала?

— За насочването му към незабележими жертви след първите две убийства.

— Точно така. Искях да подчертая, че явно е започнал да изпитва удоволствие от това, което върши. С това изчезва и необходимостта да привлича вниманието. Иска спокойствие, защото е доволен. Вече няма нужда от обществена изява.

— Какво те тревожи тогава?

— Моля? — Тя го погледна с недоумение.

— Не знам — колебливо каза Бош. — Сякаш изпитваш безпокойство от собствения си психологически профил, в смисъл от профила, който си направила... Сякаш не му вярваш.

Тя кимна, признаваше правилността на наблюдението му.

— Нищо в този профил не подсказва, че става въпрос за човек, който изведнъж решава да сътрудничи на следствието и предлага самопризнания за други престъпления. Виждам по-скоро обратното: това е човек, който не би признал нито едно престъпление, на никаква цена. Човек, който ще отрича докрай, включително и в момента, в който му забият спринцовката.

— Добре, ясно. Противоречието е налице. Но нима не е така и при всички останали? Нима някога си правила психологически

портрет, който е сто процента верен?

— Не съм, разбира се. Но въпреки това нещата не ми се връзват. В смисъл, че има и нещо друго. Някаква по-висша цел, ако щеш. Някакъв план. Тези признания носят всички белези на манипулация.

Бош кимна, сякаш това беше извън всякакво съмнение.

— Има такава манипулация. Той манипулира О'Шеа и системата като цяло. С единствената цел да се спаси от спринцовката.

— Възможно е, но може да има и други мотиви. Затова ти казвам да внимаваш.

Последните думи бяха изречени с остър и назидателен тон, сякаш предупреждаваше новак в занаята или непослушно дете.

— Бъди спокойна, ще внимавам — въздъхна Бош, решил да не дълбае повече. После смени темата: — А какво ще кажеш за разчленяването?

— Всъщност задълбах именно в проучването на заключенията от аутопсията. Винаги съм смятала, че тъкмо жертвите дават най-много информация за убиеца. Във всички случаи причината за смъртта е удушаване. Прободни рани липсват, трупове са разчленени след настъпването на смъртта. А това са две различни неща. Според мен разчленяването е част от усилията да се отърве от телата, нищо повече. Тук той отново Демонстрира умения, съобразителност и организация. Колкото повече навлизах в материалите, толкова по-силно ставаше убеждението ми, че сме извадили го-късмет да го пипнем онази нощ.

Пръстът ѝ се плъзна по записките.

— Интересът ми беше привлечен от чувалите за боклук. Три за двете жени. В първия са главите и четирите ръце — факт, който навежда на мисълта за отделно укриване на частите, подлежащи на идентификация. Полицията установила ли е накъде е пътувал в момента на задържането?

— Май не. — Бош сви рамене. — Предположили са, че е възнамерявал да ги закопае някъде около стадиона, но това противоречи на факта, че са го задържали в обратна посока. На практика е карал към жилищния квартал под стадиона, далеч от удобните за целта места. Разбира се, долу също има удобни места, но според мен той би се възползвал от много по-сигурните хълмове над града, а не в чертите му. Там никой не би могъл да го види.

— Точно така. — Рейчъл пак прелисти записките си.

— Какво още?

— В крайна сметка може да се окаже, че тази история с фолклора няма нищо общо със случая и всичко е просто съвпадение.

— Но нали в приказките лисицата има таен замък, в който подмамва жертвите си?

Тя учудено вдигна глава.

— Ти нали уж не можеше да се оправяш с компютъра?

— Наистина не мога. Партньорката ми свърши тази работа. Но днес, малко преди да ти се обадя, ходих да обиколя района и не видях никакъв замък.

— Не го приемай толкова буквално — въздъхна тя.

— Добре де. Но въпреки това възниква един голям въпрос около тая работа.

— Какъв въпрос?

— Обърна ли внимание на протокола за ареста? Уейтс не отговаря на въпросите на Оливас и партньора му, но прилежно отговаря на всички въпроси от разпита в предварителния арест. От този протокол научаваме, че има гимназиално образование. Никога не е учил в колеж. В крайна сметка той е най-обикновен мияч на прозорци, който няма откъде да знае за тази прословута средновековна лисица.

— Не знам. — Рейчъл въздъхна. — Но вече ти споменах, че този герой съществува в различни култури. В детските книжки и телевизионните програми го има достатъчно често, за да привлече вниманието на нашия човек. Не подценявай неговата интелигентност само защото си изкарва хляба с миене на прозорци. Той е собственик на фирма, която управлява сам — факт, който ясно показва способностите му. Друг такъв факт са дългогодишните му престъпления, останали ненаказани. Това е ясен индикатор за интелигентността му.

Все още неубеден, Бош зададе следващия си въпрос:

— Добре де, но къде тогава поставяш първите две убийства? Те са обект на голямо обществено внимание — най-вече случаят Жесто, след което — хоп, той изведнъж минава в дълбока нелегалност.

— Всички серийни убийци променят стила на работата си. Отговорът е прост: той просто се учи. Според мен първото му

убийство — единственото на мъж, е станало случайно. Все едно че е стрелял с автоматично оръжие, без да е сигурен кого ще улучи. Отдавна е обмислял убийство, но не е бил сигурен, че може да го извърши. После изведнъж попада в ситуация, която му дава възможност да опита — това са уличните безредици. Една съвсем реална възможност да убие и да види дали ще успее да се измъкне. Полът на жертвата няма значение, личността ѝ — също. В момента единственото му желание е да опита да убие някого.

— Това е вярно. Приемам го. Но веднага след това идва ред на Мари Жесто — жертва, която привлича вниманието на полицията и медиите.

— Продължава да се учи. — Рейчъл тръсна глава. — Вече знае, че може да убива, и изпитва желание да излезе на лов. Тя е първата му истинска жертва. Изпречва се на пътя му, отговаря на представите на болното му въображение и се превръща в плячка. На този етап той се съсредоточава върху избора на жертва и доброто си прикритие. Но изборът му не е подходящ — обектът е жена, чието изчезване ще вдигне твърде много шум. По всяка вероятност не го е предвидил, но си е извлякъл съответните поуки.

Бош кимна.

— След Жесто той продължава да се развива. В поведението му се появява и трети елемент: проучване на бъдещите жертви. Избира ги не само според пригодността към личните си изисквания, но и според произхода и социалното положение. Те трябва да са максимално незабележими, а изчезването им не бива да предизвиква безпокойство.

— И той излиза от обсега на радара.

— Точно така. Потъва в нелегалност и си остава там. До щастливата случайност в Ехо Парк, когато е спрял от полицията.

Бош отново кимна. Всичко това беше вярно и щеше да му помогне при разпита, но подхвърли:

— Не се ли учудваш от факта, че цял куп душевноболни типове и убийци са извън обсега на радара?

— Не само се учудвам, но понякога буквално замръзвам от ужас — въздъхна Уолинг. — И все се питам още колко души щеше да убие този тип, ако не бяхме извадили късмет да го заловим?

Направи нова справка с бележките си, но не каза нищо повече.

— Това ли е всичко? — попита Бош.

Острият ѝ поглед му показва, че въпросът е формулиран неправилно.

— Извинявай — побърза да добави той. — Справила си се чудесно и наблюденията ти наистина ще ми помогнат. Просто исках да разбера дали има още нещо, което би искала да обсъдим.

Тя задържа очите си върху лицето му още известно време, после бавно кимна.

— Да, има. Но не е свързано с разследването.

— А с какво?

— С онова телефонно обаждане. Или ще му обърнеш гръб, или ще рухнеш, Хари. А това не бива да става, защото важна е работата, която ти предстои.

Бош въздъхна. Лесно ѝ беше да го каже. Но не тя, а той трябваше да живее с призраците на всичките убити жени, за които Рейнард Уейтс щеше да разкаже на следващия ден.

— Не го приемай така — моментално реагира Рейчъл. — Знаеш ли колко подобни обаждания съм била принудена да понасям, докато работех в Психологическия отдел? Гаднярите не само звъняха, но и продължаваха да убиват!

— Знам, знам...

— Всички сме имали кошмари. Това е част от работата ни. Един от шефовете ми преди време казваше, че ако не можеш да прогониш призраците, трябва веднага да напуснеш къщата на духовете...

Той отново кимна, но този път я гледаше право в очите.

— Колко убийства си разкрил, Хари? Колко гадни типове се тикнал в затвора?

— Не знам. Не си водя статистика.

— А би трябвало.

— Какъв е смисълът?

— Смисълът е ясен: колко хора щяха да загинат, ако не беше прибрал тези убийци? Доста, предполагам.

— Сигурно.

— Ето, това е. Ти си много напред в надбягването и никога не трябва да го забравяш.

— Добре, ясно.

В паметта му изплува лицето на един от тези убийци, беше го арестувал преди години. Казваше се Роджър Бойлън и се придвижваше

с пикап, оборудван като каравана. Беше подмамил в нея две млади момичета, почерпил ги с марихуана, а преди да ги изнасили и убие, им инжектирал конски дози успокоителни. Всичко това се беше случило на един пуст паркинг в близост до язовира Хансен. Трупите беше захвърлил в близкия канал. В момента, в който Бош му щракна белезниците, Бойлът поклати глава и каза:

— Жалко. Тъкмо бях загрял.

Колко хора щяха да загубят живота си, ако не го беше спрял? Възможно ли бе този арест да компенсират провала с Уейтс? До известна степен, да. Но това не беше игра на компенсация. Истинският детектив отлично знае, че при убийствата такава неща няма. Нито в кратък, нито в дългосрочен план.

— Дано съм ти помогнала — подхвърли Рейчъл.

Образът на Бойлът избледня, на мястото му се появи лицето на младата жена.

— Да, много. Утре ще съм много по-наясно кой съм аз и срещу какво съм се изправил.

— Имах предвид и другото — каза тя и се надигна.

— Аз също. — Бош се изправи.

— Бъди много внимателен, Хари — каза тя и тръгна към вратата.

— Знам, вече го каза. Бъди спокойна. Ще държи нещата под контрол.

— Имам предвид по-скоро психологическата опасност, отколкото физическата. Пази се, Хари, моля те!

— Ще се пазя — обеща той.

Беше време за сбогуване, но тя се поколеба. Очите ѝ пробягаха по пръснатите на масата папки, после се спряха върху лицето му.

— Все си мислех, че ще се обадиш някой ден... Но не очаквах, че ще е по работа.

Трябваша му няколко дълги секунди, за да осъзнае смисъла на казаното.

— Мислех си, че... Онова, което ти казах... Което си говорихме...

Не знаеше как да завърши мисълта си. Не беше сигурен какво всъщност иска да ѝ каже. Тя протегна ръка и докосна гърдите му. Той направи крачка към нея и я взе в прегръдките си.

След като се любиха до насита, останаха в леглото. Разговаряха за всичко друго, но не и за това, което току-що бяха направили. От дума на дума отново се върнаха на предстоящия разпит на Рейнард Уейтс.

— Не мога да си представя, че след всичките тези години ще се изправя лице в лице с убиеца ѝ — въздъхна Бош. — Имам чувството, че всичко е сън. Фактически често сънувам, че хващам убиеца, но никога не съм си го представял като Уейтс.

— А кого си виждал?

Главата ѝ лежеше на рамото му. Не виждаше лицето ѝ, но вдъхваше аромата на косата ѝ. Беше праметнала крак върху него и този крак ясно се очертаваше под чаршафа.

— Един гадняр, срещу когото не разполагам с никакви улики. И по тази причина исках да е именно той...

— Добре де, но той все пак би трябвало да има някаква връзка с Жесто.

Бош направи опит да свие рамене, но телата им бяха твърде преплетени за подобен акт.

— Знаеше за гаража, в който открихме колата на Жесто, бившата му приятелка беше нейно копие, а самият той имаше проблеми с избухливостта. Нищо друго. Никакви преки улики. В един момент просто реших, че това е негова работа. Веднъж дори го проследих — беше още в началото на разследването. Работеше охрана на петролните кладенци отгатък Болдуин Хилс. Имаш ли представа къде се намират?

— Говориш за сондите, които се виждат от пътя между летището и Ла Чинегата?

— Точно така. Семейството на въпросния младеж притежаваше част от тези кладенци. Предполагам, че баща му се е опитвал да го вкара в правия път — тоест да го принуди сам да си изкарва хляба, въпреки огромното състояние на семейството. И тъй, въпросният младеж работеше като охранител и един ден отидох да видя за какво

става въпрос. В района се мотаеха две момчета. Тринайсет-четиринайсетгодишни, не повече.

— И какво стана?

— Нашият човек ги спипа, окова ги с белезници за железния стълб на една сонда, а след това се качи в пикапа си и изчезна.

— Заряза ги там?

— Отначало си помислих, че е направил точно това, но той се върна. Наблюдавах го с бинокъл от близкото възвишение, откъдето се разкриваше панорамна гледка към целия район на Ла Чинега. Видях как говори с някакъв тип. Двамата влязоха в някаква барака, където вероятно държаха пробите от изпомпания нефт. Излязоха с две кофи, натовариха ги в пикапа и потеглиха обратно. Стигнаха при окованите момчета и изсипаха мръсотията отгоре им.

— А ти само стоеше и гледаше! — Рейчъл се надигна на лакът.

— Бях далеч, оттатък едно дълбоко дере. Днес на този хълм има няколко жилищни сгради, но тогава беше гол. Ако бяха решили да направят още нещо, със сигурност щях да се намеся, но те просто свалиха белезниците на хлапетата и ги пуснаха да си вървят. Освен това не исках да усети, че го наблюдавам. На онзи етап още не знаеше, че го подозирам за Жесто.

Рейчъл мълчаливо кимна, очевидно приела доводите му.

— И той просто пусна хлапетата, така ли?

— Свали им белезниците, изрита едното в задника и ги пусна. И двете ревяха от ужас.

Рейчъл отвратено поклати глава.

— Как се казва тоя тип?

— Антъни Гарланд. Баща му е Томас Рекс Гарланд, не може да не си чувала за него.

Тя поклати глава, помълча малко и каза:

— Тоя Антъни може и да не е убиецът на Жесто, но явно е голям задник.

— Да, голям задник е. Искаш ли да го видиш?

— Как така да го видя?

— Имам една видеокасета с „най-големите хитове“. През последните тринадесет години съм го разпитвал три пъти и всеки разпит е записан на видео.

— Тук ли е касетата?

Бош мълчаливо кимна, изведнъж осъзнал колко странно може да изглежда домашното съхранение на касета със служебни разпити.

— Събрах ги на едно място — обясни той. — Донесох касетата при поредното възобновяване на следствието, просто за да си опресня паметта.

— Окей, пусни я да го видим тоя тип.

Бош стана, навлече боксерките си и запали лампата. Прехвърли се в хола и отвори вратичката на шкафа под телевизора. Тук, между множеството касети и дивидита, имаше няколко видеозаписа на свои стари разследвания. Наложил му се да прерови доста кутии, преди да попадне на тази, която му трябваше — видеокасета с надпис „Гарланд“.

Телевизорът в спалнята му беше с вградено видео. Той го включи, пъкна касетата в процепа и седна на леглото с дистанционното в ръка. Не свали боксерките, тъй като им предстоеше работа. Рейчъл остана под завивките. Подаде обаче крак изпод чаршафа и докосна голия му гръб.

— Така ли забавляваш дамите, които ти идват на гости? — закачливо попита тя. — Пускаш им записи с отличната ти техника на разпит?

Бош се обърна и я стрелна с поглед.

— Рейчъл, заклевам се, че ти си единствената жена на този свят, с която мога да си позволя подобно нещо. — И се подсмихна.

— Мисля, че те разбирам, Бош. — Тя се засмя.

Записът тръгна и Бош натисна бутона за изключване на звука.

— Първият разпит беше проведен на 11 март деветдесет и четвърта — около половин година след изчезването на Жесто и при напълно буксуващо следствие. Нямахме достатъчно улики за арест, на практика не разполагахме с абсолютно нищо срещу него. Но аз някак успях да го убедя да дойде в участъка и да даде показания. Той все още нямаше представа, че го подозирам, и мислеше, че искаме да чуем подробности за апартамента на бившата му приятелка.

На екрана се появи прекалено оцветен кадър на малка стая. Зад масата в центъра седяха двама души: доста по-младият Хари Бош и човек, наскоро надхвърлил двайсетте, с начупена руса коса, станала почти бяла от слънцето. Това беше Антъни Гарланд. Беше облечен в тениска с логото на „Лейкърс“. Ръкавите ѝ бяха изпънати от здравите

му мускули, на левия бицепс личеше част от татуировка: бодлива тел, която се спускаше надолу към китката.

— Дойде доброволно, приличаше на човек, който възнамерява да прекара деня си на плажа. Но...

Бош прекъсна обясненията и натисна бутон за звука.

Гарланд оглеждаше обстановката, на лицето му играеше лека усмивка.

— Значи тук се случват нещата, а? — подхвърли той.

— Какви неща? — Бош го погледна.

— Много добре знаете какви. Тук пречупват лоши-и ги карате да признаят всички престъпления на юта.

Усмивката му стана още по-палава.

— Понякога. — Бош кимна. — Но нека поговорим за Мари Жесто. Познавате ли я?

— Не. Вече ви казах, че не я познавам. Никога преди не съм я виждал.

— Преди какво?

— Преди да ми покажете снимката й.

— Значи ще е лъжа, ако някой заяви, че сте я познавали?

— Точно така! Кой, по дяволите, може да ви надрънка подобни глупости?

— Но сте знаели за празния гараж във Високата кула, нали?

— Че как да не знам, след като приятелката ми току-що го беше освободила? Знаех, че е празен, но това изобщо не означава, че съм вкарал онази кола в него. Виджте, тези въпроси вече ми ги зададохте. Дойдох тук, защото си мислех, че има нещо ново. Вие какво, да не би да ме арестувате?

— Не, Антъни. Не сте арестуван. Помолих ви да се отбиете, за да си поговорим още веднъж за тези неща.

— Вече си поговорихме.

— Но това беше преди да научим някои нова неща за вас, а и за нея. Затова трябва да повторим разговора и да го облечем в официална форма.

По лицето на Гарланд пробяга гневна гримаса, той рязко се наведе напред.

— Какви нови неща? Какви ги дрънкате? Нямам нищо общо с тая работа! Заявих ви го не веднъж, а цели два пъти! Защо се

занимавате с мен, вместо да търсите истинския извършител?

Бош го изчака да се успокои и едва тогава отговори:

— Защото мисля, че в момента седя срещу него.

— Майната ти! Нямах нищо срещу мен, просто защото не съм аз! Още от първия ден ти повтарям, че не съм аз!

Дойде ред на Бош да се наведе над масата. Разстоянието между лицата им беше по-малко от тридесет сантиметра.

— Помня какво си ми казал, Антъни — заплашително изръмжа той. — Но го каза, преди да отскоча до Остин и да си поговоря с приятелката ти. От нея научих някои неща, които, честно казано, ме принуждават да ти обърна по-специално внимание.

— Майната ѝ на тая кучка! Тя е най-обикновена курва!

— Тъй ли? А защо тогава си побеснял от факта, че те е зарязала? Защо се е принудила да избяга от теб? Защо просто не си я пуснал да си тръгне?

— Защото аз ги напускам, а не те мен, ясно?

Бош се облегна назад и кимна.

— Добре. Сега искам да ми разкажеш максимално точно за това, което си правил на девети септември миналата година. Къде си бил, с кого си се срещал...

Дистанционното влезе в действие и кадрите започнаха да се пренавиват на висока скорост.

— Оказа се, че няма алиби за приблизителния час, в който Мари е била отвлечена пред супермаркета. Ще прескочим тази част от разпита, защото е безкрайно дълга и скучна.

Рейчъл беше седнала, увита в чаршафите.

— Какво ти е мнението дотук? — Бош се обърна да я погледне.

Голите ѝ рамене леко се присвиха.

— Прилича ми на типично богаташко синче, но това не означава, че е убиец.

Бош кимна и спря пренавиването.

— Сега ще видиш разпита, който направих две го-1 дини по-късно. Адвокатите на баща му ми издействаха съдебна забрана, в резултат на която можех да го разпитвам само в тяхно присъствие. По тази причина тук няма нищо особено, с изключение на едно нещо, което искам да видиш. Адвокат в случая е Денис Франко, сътрудник в

юридическа кантора „Сесил Добс“ със седалище Сенчъри Сити, която обслужва Ти Рекс.

— Ти Рекс?

— Таткото. Томас Рекс Гарланд. Предпочита да го наричат Ти Рекс.

— Ясно.

Бош намали скоростта на пренавиването до степен да следи кадрите. На екрана се появи младият Гарланд — седеше заедно с мъж, с когото непрекъснато се консултираше — разбира се, заради бързия ход на лентата. След известно време Бош пусна видеото на нормална скорост и звукът се върна. Говореше адвокат Франкс.

— Въпреки пълното сътрудничество от страна на клиента ми вие продължавате да го притеснявате със своите неоснователни подозрения и абсурдни въпроси — заяви той тържествено. — Правите го както на служебното му място, така и у дома.

— Работа по въпроса, господин адвокат — отвърна Бош. — И когато свърша, никой адвокат на света няма да може да му помогне.

— Майната ти, Бош! — извика Гарланд. — Съветвам те да не оставаш насаме с мен, защото ще ти натикам гадната мутра в калта, обещавам ти!

Франкс предупредително го докосна по лакътя, а Бош спокойно изчака няколко секунди и вдигна глава.

— Заплашваш ли ме, Антъни? Вероятно ме вземаш за някое от онези уплашени хлапета, които завързваш с белезници за сондите, а след това ги заливаш със суров петрол? Нима си мислиш, че ще се разтреперя от страх и ще избягам с подвита опашка?

Лицето на Гарланд потъмня и се сгърчи в злобна гримаса. Очите му се превърнаха в черни точки.

Бош натисна паузата и заби показалец в екрана.

— Гледай, Рейчъл. Обърни внимание на лицето му, как е разкривено от злоба. Точно лицето му ме накара да го подозирам.

Уолинг не отговори и Бош пак се обърна да я погледне. Изражението ѝ беше такова, сякаш вече беше виждала това разкривено от злоба лице и изпитва страх от него. „Вероятно прилича на някой от убийците, на които е правила психологически профил“, помисли си той.

И пак натисна бутона за превъртане на лентата.

— Прескачаме един период от почти десет години и стигаме до последния разпит, който проведех през април миналата година. Франкс вече го няма, на мястото му е назначен друг адвокат. Той изпусна топката и не поиска подновяване на съдебната забрана срещу мен. Аз незабавно се възползвах от този пропуск и му щракнах белезниците. Той беше доста изненадан. Вероятно беше забравил за съществуването ми. Прибрах го на излизане от ресторанта на Кейт Мантилини.

Лентата отново тръгна с нормална скорост. Гарланд изглеждаше остарял и доста натежал. Лицето му беше надебеляло и отпуснато, а косата му — вече оредяла — беше подстригана късо. Беше с бяла риза и вратовръзка и имаше вид на улегнал мъж.

Разпитът се провеждаше в друго помещение, очевидно в центъра Паркър.

— Ако не съм арестуван, настоявам да си вървя — каза Гарланд.

— Надявам се преди това да ми отговориш на няколко въпроса — рече Бош.

— Преди години отговорих на всичките ти въпроси. Това ми прилича на вендата, Бош. Не искаш да се откажеш, не ме оставяш на мира. Свободен ли съм, или не?

— Къде скри тялото?

— Не мога да повярвам на ушите си! — Гарланд въздъхна. — Няма ли най-сетне да се откажеш?

— Няма, Гарланд. Ще продължавам, докато не я открия, а теб не те тикна зад решетките.

— Но това е истинска лудост, да те вземат мътните! Ти си луд, Бош! Какво да ти кажа, за да ми повярваш? Какво мога да...

— Ще ти повярвам, ако ми кажеш къде си скрил тялото й.

— Това не мога да ти го кажа просто защото не съм...

Бош натисна бутона за изключване и екранът угасна. За пръв път си даде сметка какво късогледство беше проявил да преследва Гарланд като бясно куче. Изобщо не беше отчел факта, че през цялото това време уликата е била буквално пред очите му — в работния журнал. Гледането на записа сега, заедно с Уолинг, усили многократно чувството за унижение в душата му. Беше се надявал тя да разбере мотивите му да подозира Гарланд, да разгадае причините за допуснатата грешка и да го оправдае. Но сега, след като изгледа записа

на фона на признанията на Уейтс, не можеше да се оправдае дори сам пред себе си.

Рейчъл се наведе, плъзна пръст по гърба му и прошепна:

— На всички се случва.

„Не и на мен“, помисли си той, но въпреки това кимна.

— Когато всичко свърши, май ще трябва да отида и да му се извиня — промърмори като сърдито дете.

— Я го зарежи тоя задник. На твое място изобщо не бих го направила.

Бош се усмихна на опита ѝ да го утеши.

— Така ли мислиш?

Тя издърпа ластика на боксерките му и го пусна обратно. Разнесе се силно шляпане.

— Имам още един час, преди да се замисля как да се прибера у дома.

Бош се обърна. Тя се усмихваше.

На другата сутрин Бош и Райдър тръгнаха към Съдебната палата пеш. Двадесет минути преди насрочения час стигнаха до кабинета на главния прокурор — въпреки обичайната опашка пред асансьорите. О’Шеа и Оливас вече ги чакаха. Настаниха се около масата — на същите места като при предишната им среща. Бош отбеляза, че предизборните плакати ги няма. Сигурно вече ги бяха преместили в залата на общинския съвет, където вечерта щеше да се проведе предизборното събрание.

На бюрото на О’Шеа лежеше работен журнал от делото Жесто. Без да иска разрешение, Бош го взе и го отвори на хронологическия списък. Откри Формуляр 51 и плъзна пръст надолу. Срещу датата 29 септември 1993 г. действително лежеше вписването, което му беше прочел Оливас — последно за деня. Отново го обзе горчиво разочарование.

— Всички допускаме грешки, детектив Бош — подхвърли О’Шеа. — Нека гледаме напред и да се мъчим да направим най-доброто, на което сме способни.

Бош го погледна, кимна и остави папката.

— Току-що ми съобщиха, че Мори Суон и Уейтс вече са в стаята за разпити и ни очакват — продължи О’Шеа. — В тази връзка предлагам да разглеждаме случаите поотделно, в точно определен ред. Ще започнем с Фицпатрик и ще се прехвърлим на Жесто само ако получим задоволителни признания. По същия начин ще процедираме и по-нататък.

Всички кимнаха — с изключение на Бош.

— Няма да се успокоя, докато не открием останките ѝ — каза той.

— Разбирам ви. — О’Шеа вдигна някакъв документ от бюрото. — Това е молба до съда за временно извеждане в случай, че се наложи Уейтс да ви отведе на мястото. Ще добавя, че подобно извеждане трябва да се осъществи при изключителни мерки за сигурност. Нямаме право на грешка.

Очите му бавно обиколиха всички, сякаш искаше да се увери, че разбират сериозността на ситуацията. О'Шеа залагаше на карта както предизборната си кампания, така и цялата си политическа кариера.

— Ще сме готови на всичко — обади се Оливас.

Тази декларация не успя да прогони загрижеността от лицето на областния прокурор и той каза:

— Предполагам, че ще прибегнете до услугите на униформени полицаи.

— Не. Униформите привличат вниманието. — Оливас поклати глава. — Ще се справим и сами, освен ако не настоявате за обратното.

— Да, настоявам. Мисля, че ще е по-разумно.

— Няма проблеми. Можем да поискаме автомобил на общинската полиция или двама служители от охраната на затвора.

— Добре. — О'Шеа кимна. — Значи можем да започваме.

— Има още един въпрос — обади се Бош. — Ние не сме сигурни в самоличността на човека, който ни чака в стаята за разпити, но по всичко личи, че той не се казва Рейнард Уейтс.

Изненадата, която се изписа върху лицето на О'Шеа, се оказа заразителна. Оливас зяпна и се приведе напред.

— Разполагаме с отпечатъците му — каза той. — Снети са още при задържането му.

— Това е вярно. Но преди тринадесет години, при първото му задържане за незаконно проникване, той се представя с името Робърт Саксън и дата на раждане трети ноември 1975 година. Със същото име се представя и по-късно същата година, когато се обажда във връзка със случая Жесто, но този път рождената дата е трети ноември седемдесет и първа. По време на споменатия първи арест са снети пръстовите му отпечатъци и компютърът показва, че те принадлежат на Рейнард Уейтс, роден на трети ноември 1971 година. Значи става въпрос за една и съща дата на раждане, но различни години. Арестуваният обяснява, че дава фалшивото име и година на раждане с надеждата да бъде третиран като непълнолетен. Това е отбелязано в първото му досие.

— Накъде биете? — нетърпеливо попита О'Шеа.

— Позволете ми да довърша. За незаконното проникване той получава условна присъда, защото това е първото му нарушение. В документите по делото е отбелязано, че е роден и израснал в Лос

Анджелис, нали така? Ние току-що бяхме в общинската архива, там няма акт за раждане на Рейнард Уейтс нито на тази дата, нито на някаква друга. В същото време там има пълен набор документи за Робърт Саксън, който е роден в Лос Анджелис, но не на трети ноември и не в годините, отбелязани в досието.

— Което доказва, че не знаем с кого ни предстои да разговаряме — добави Райдър.

О’Шеа бутна стола си, изскочи иззад бюрото и закри напред-назад.

— Искате да кажете, че в общинските архиви са вкарани грешни отпечатъци или нещо друго се е объркало, така ли?

Бош се извъртя така, че да го вижда.

— Искам да кажа, че преди тринадесет, четирнадесет или петнадесет години този човек, независимо кой всъщност е той, би могъл да се обърне към общинските служби с искане да му бъде издаден документ за самоличност на базата на фалшиви данни. Какво е било необходимо за шофьорска книжка по онова време? Акт за раждане, установяващ възрастта. А такива актове, плюс фалшиви лични карти, са се продавали направо на улицата. Разбира се, той би могъл да направи и много други неща, например да подкупи съответния общински служител. Проблемът е, че нямаме доказателства, че е роден тук, в Лос Анджелис, а това поставя под съмнение и всичко останало.

— Може би това е лъжата — подхвърли Оливас. — Може би той наистина е Уейтс, но е излъгал за месторождението си. Много хора, които са родени оттатък, в Ривърсайд, твърдят, че са от Ел Ей.

Бош отхвърли това предположение с леко поклаща-не на глава.

— Името е фалшиво. Рейнард е името на герой от средновековния фолклор, известен като Лисицата. А какво се получава, когато прибавим към него и фамилното име? „Лисицата чака“. Или дебне — почти същото. Не ми казвайте, че някой ще кръсти детето си точно по този начин!

В кабинета се възцари тежко мълчание.

— Ох, не знам — въздъхна най-после О’Шеа и пак закри. — Тази отправка към средновековния фолклор ми се струва малко пресилена.

— Такава е само до момента, в който я установим — отвърна Бош. — А не е ли по-пресилено да приемем, че това е истинското му име?

— Какво искаш да кажеш? — възкликна Оливас. — Че е променил името си, но продължава да го използва и след като е арестуван? Това е абсурдно!

— Според мен също — съгласи се Бош. — Но още не знаем какво се крие зад цялата работа.

— Окей. — О’Шеа спря. — Какво предлагате?

— Нищо особено. Просто обръщам внимание върху един неизяснен факт. Мисля, че трябва да го засегнем по време на разпита, като прибегнем до рутинните въпроси: име, дата и място на раждане. В случай, че отново ни се предложи вариантът Уейтс, на по-късен етап ще имаме възможност да го уличим в лъжа и да му отправим обвинения по всички престъпления. Нали казахте, че това са условията на сделката? Излъже ли — гори. Само така можем да обърнем обстоятелствата срещу него.

О’Шеа стоеше на крачка от масичката. Бош отново се обърна, за да вижда лицето му — намръщено в дълбок размисъл.

— Не виждам с какво може да ни навреди това — промърмори най-сетне прокурорът. — Отбелязваме го в протокола, но му позволяваме да продължи. Както и да го разглеждаме, това си е рутинна практика. Можем да го притиснем с неверните данни, когато пожелаем... или когато научим повече...

Бош се обърна към Райдър.

— Ти ще започнеш, като се ограничиш с първото следствие. Въпросите за снемане на самоличността ще прозвучат напълно естествено.

— Добре.

— Добре. Готови ли сме? — попита О’Шеа. — Време е да почваме. Аз ще остана толкова дълго, колкото позволява програмата ми. Не се обиждайте, ако от време на време се намесвам с някой въпрос.

Бош мълчаливо се изправи, последван от Райдър и Оливас.

— О, щях да забравя — каза детективът. — Вчера научихме и нещо за Мори Суон. Вероятно ще ви се стори интересно...

Един през друг двамата с Райдър им разказаха това, което бяха чули от Ейбъл Прат. Оливас избухна в смях, а от изражението на О'Шеа ясно личеше, че се опитва да изчисли колко пъти е стискал ръката на Суон в съдебната зала.

Бош се обърна и тръгна към вратата. Изпитваше възбуда, примесена с ужас. Възбудата се дължеше на факта, че най-после щеше да научи съдбата на Мари Жесто, а ужасът беше свързан с подробностите около нея. Подробности, които със сигурност щяха да се превърнат в тежко бреме — особено в мига, в който трябваше да се изправи пред родителите на момичето в Бейкърсфийлд.

Двама униформени помощник-шерифи охраняваха помещението, в което щеше да се проведе разпитът на човека, наричащ себе си Рейнард Уейтс. Отместиха се, за да направят път на предвожданата от областния прокурор процесия.

В стаята имаше дълга маса, зад която седяха Уейтс и защитникът му — адвокат Мори Суон. Уейтс беше заел място в средата, а Суон седеше вляво от него. При влизането на прокурора се изправи само адвокатът, тъй като Уейтс беше окован за стола с тънки пластмасови белезници. Суон беше слаб мъж с дебели очила с рогови рамки и гъста прошарена коса. Никой от влезлите не прояви желание да стисне протегнатата му десница.

Райдър седна срещу Уейтс, а Бош и О'Шеа се настаниха от двете й страни. Оливас зае най-отдалечения стол, тъй като нямаше да участва в началната фаза на разпита.

Прокурорът каза няколко встъпителни думи, но ръкостискания отново нямаше. Уейтс беше облечен в оранжев комбинезон с черен надпис на гърдите:

ОБЩНСКИ ЗАТВОР НА ЛОС АНДЖЕЛИС
НЕ СЕ ДОБЛИЖАВАЙТЕ

Без да е изрично предупреждение, вторият ред на надписа беше достатъчно категоричен. Беше индикация за статута на Уейтс в чертите на затвора: единична килия, без право на контакт с другите изтърпяващи наказание. Статут, който предлагаше сигурност както на Уейтс, така и на останалите затворници.

Докато оглеждаше човека, когото беше издирвал цели тринадесет години, Бош бавно осъзна, че най-опасното нещо в него е безличието. Беше съвсем обикновен, с нормална фигура и лице без отличителни белези. Меки черти, тъмна късо подстригана коса, спокойно изражение. Само очите издаваха присъствието на нещо злокобно и потайно, скрито дълбоко в душата му. Тъмнокъфяви и хлътнали, те излъчваха онова хладно равнодушие, което Бош беше виждал в очите на много убийци. В тези очи нямаше нищо. Две тъмни Дупки, които

нищо не можеше да запълни, които никакви убийства не можеха да изпълнят с живот.

Райдър включи магнетофона на масата и започна разпита. Направи го отлично, с професионално спокойствие, изключващо всякаква мисъл за капана, заложен още в първия ѝ въпрос.

— Както вероятно сте информиран от господин Суон, ще записваме всеки от предстоящите разпити, а лентите ще бъдат на съхранение при вашия адвокат до постигането на окончателно споразумение. Да приемем ли, че разбирате и одобрявате тази процедура?

— Да — отговори Уейтс.

— Добре. — Райдър кимна. — Ще започнем с рутинните въпроси, които са част от протокола. Име, дата и място на раждане?

Уейтс се наведе напред и отвърна отегчено:

— Рейнард Уейтс, роден на трети ноември хиляда деветстотин седемдесет и първа година в Града на ангелите.

— Ако имате предвид Лос Анджелис, ще ви помоля да го кажете в микрофона.

— Да, имам предвид Лос Анджелис.

— Благодаря. Малкото ви име е доста необичайно. Бихте ли го казали буква по буква, в името на точността?

Уейтс се подчини. Още един добър ход на Райдър. Ход, който на по-късен етап щеше да лиши човека насреща ѝ от възможността да се измъкне с оправданието, че е допуснал неволна грешка.

— Имате ли представа откъде идва това име?

— Не знам, Предполагам, че баща ми го е измъкнал от задника си. Но що за въпроси ми задавате? Мислех, че ще си говорим за убийства, а не за някакви пикливи подробности.

— Бъдете спокоен, господин Уейтс, ще стигнем и до убийствата.

Бош усети как го залива облекчение. Даваше си сметка, че му предстои да чуе ужасни неща, но Уейтс вече беше паднал в капана и последиците за него щяха да са фатални. Край на възможностите да се измъкне ѝ да изживее остатъка от живота си в самостоятелна килия за сметка на обществото.

— Ще караме поред — продължи Райдър. — В предложението на адвоката ви е посочено, че първото ви убийство е това на Даниъл

Фицпатрик в Холивуд, извършено на 13 април 1992 година. Това отговаря ли на истината?

Уейтс отговори небрежно, сякаш ставаше въпрос за пътя до най-близката бензиностанция. Гласът му беше хладен и абсолютно спокоен.

— Да. Изгорих го жив зад решетката на собствения му магазин. Не го спаси нито въпросната решетка, нито пушката и патрондашите, с които се беше накичил.

— Защо го направихте?

— Защото исках да се пробвам. Дълго се питах дали мога да направя нещо подобно и трябваше да се докажа.

Бош си спомни думите на Рейчъл Уолинг: „безразборни убийства“. Май щеше да се окаже права.

— Какво означава да се докажете, господин Уейтс? — попита Райдър.

— Означава, че съществува една граница, която не всеки е готов да премине. Исках да проверя дали мога да го направя.

— Казахте, че дълго сте мислили по този въпрос. Конкретно господин Фицпатрик ли имахте предвид?

В очите на Уейтс се мярна гняв, но отговорът му беше наситен с хладно презрение.

— Не, глупачко. Имах предвид убийството въобще. Разбираш ли? Цял живот бях мечтал да го направя.

Райдър прие обидата, без да й мигне окото, и спокойно продължи:

— Защо избрахте точно Даниъл Фицпатрик? Защо решихте, че трябва да се пробвате именно онази вечер?

— Защото видях по телевизията, че градът е потънал в хаос и полицията не може да се справи. Хората правеха каквото им скимне. Някакъв тип разправяше за пожарите по Холивуд Булевард и реших да отскоча дотам. Не исках телевизията да ми разказва за тях, предпочитах да ги видя на живо.

— С кола ли отидохте?

— Не, пеша. По онова време живеех на Фаунтън, съвсем близо до Ла Бреа. Нямах проблем да стигна пеша.

Райдър направи кратка пауза, за да обмисли следващите си въпроси. Очите й за миг се сведоха към досието на Фицпатрик, което

лежеше разтворено пред нея. Това даде възможност на О'Шеа да се намеси в разпита.

— Откъде се снабдихте със запалителната течност? Имахте я у дома, или я купихте отнякъде?

Безжизнените очи на Уейтс бавно се фокусираха върху лицето на прокурора.

— Мислех, че въпросите ги задава тъпачката.

— Всички ги задаваме! — сопнато отвърна О'Шеа. — И ще ви моля да се въздържате от лични нападки.

— Няма значение какво ме молите, господин областен прокурор. Не искам да разговарям с вас, а само с нея и тези двамата...

И махна към Бош и Оливас.

— Нека се върнем малко по-назад — почна Райдър, за да изключи О'Шеа. — Преди да изясним въпроса със запалителната течност, бих искала да се спрем на разходката ви от Фаунтън до Холивуд Булевард. Откъде минахте и какво видяхте?

Уейтс се усмихна и кимна.

— Познах, а? — подхвърли той. — Винаги познавам, когато една женска си пада по оная ми работа.

— Господин Суон, моля ви да напомните на клиента си, че е тук, за да отговаря на нашите въпроси — хладно рече Райдър.

Суон докосна лявата ръка на Уейтс и каза:

— Престани с игричките, Рей. Отговаряй на въпросите. Не забравяй, че ние поискахме този разпит.

Уейтс като че ли се изчерви. В следващия миг главата му се вдигна към Райдър, изражението му отново стана безизразно.

— Видях един горящ град, какво друго — каза той, после по лицето му пробяга лека усмивка и очите му се извърнаха към Бош: — Като картина на Хиеронимус Бош...

Бош недоумяващо примигва. Откъде Уейтс можеше да знае името му?

— Ей там го пише — сякаш чу въпроса му Уейтс и кимна към табелката над джобчето му.

Бош беше забравил, че на влизане в прокуратурата им бяха закачили временни пропуски. Усетила объркването му, Райдър побърза да зададе следващия си въпрос.

— В коя посока поехте, след като излязохте на булеварда?

— Надясно, значи на изток. Там бяха големите пожари.

— Какво носехте в джобовете си?

— Не помня. Ключовете, предполагам. Плюс цигари и запалка.

— А портфейл?

— Не. Предпочетох да нямам документи, ако полицията случайно ме спре.

— А запалителната течност? Тя не беше ли у вас?

— Беше. Помислих си, че мога да се включа във веселбата и да помогна за опожаряването на този шибан град. Но когато минах покрай оня тип, изведнъж ми хрумна по-добра идея.

— Видяхте господин Фицпатрик, така ли?

— Аха. Стоеше зад шибаната си решетка с пушка в ръце. Целият се беше опасал в патрондаши, като някакъв Уайът Ърп, да го вземат мътните...

— Опишете магазина.

— Малък и тесен, мисля, че се казваше „Ирландска заложна къща“. Над вратата имаше неонова реклама, от онези, дето мигат с трилистна детелина, която се редува с онези три топки, които май са символ на всички заложни къщи. Фицпатрик стоеше с пушката в ръка и ме гледаше.

— А вие продължихте пътя си, така ли?

— Да, в първия момент го отминах. После изведнъж усетих предизвикателството и се запитах дали мога да го докопам, преди да ме гръмне с проклетата базука...

— И какво направихте?

— Извадих флакона и си напълних устата със запалителна течност. Засмуках я като огнегълтач, а после прибрах флакона и измъкнах цигарите и запалката. Вече не пуша. Слава Богу, че се отървах от този гаден навик.

Очите му бавно се спряха върху лицето на Бош.

— После какво стана? — попита Райдър.

— Върнах се и спрях в нишата пред решетката на оня задник. Искях да изглеждам като обикновен минувач, който търси завет, за да си запали цигарата. Оная вечер беше доста ветровито, помниш ли?

— Да.

— Оня започна да крещи да се махам, после се приближи към решетката. Точно на това разчитах.

На лицето му изплува усмивка. Очевидно изпитваше гордост от правилната си преценка.

— Тоя тъпак значи заблъска по решетката с приклада на пушкалото, за да ми привлече вниманието. Виждаше ръцете ми и това го заблуди. Когато се приближи на половин метър, щракнах запалката и го погледнах право в очите. После изплюх в лицето му цигарата заедно с цялата течност в устата си. И тя, разбира се, пламна и аз заприличах на огнегълтач. Преди да успее да мигне, тоя задник пламна като факла. Захвърли пушкалото и направи опит да се загаси, ама течността беше заляла и дрехите му. Страхотна гледка, казвам ти... Все едно че го бях залял с напалм!

Уейтс направи опит да вдигне лявата си ръка, но белезниците му попречиха. Все пак успя да обърне дланта си.

— Обаче и аз се поопарих — добави. — Вдигнаха ми се мехури, адски боляха. Не мога да си представя какво е изтърпял оня Уайът Ърп. Ако питаш мен, не е най-добрата смърт...

Бош спря очи върху обърнатата длан. Кожата беше леко обезцветена, но белег нямаше. Изгарянето беше повърхностно.

Райдър изчака известно време, след което зададе следващия си въпрос:

— Потърсихте ли медицинска помощ?

— Не. Нямаше да е разумно. А и болниците бяха препълнени. Така че се прибрах и сам обработих изгарянето.

— Кога оставихте флакона със запалителна течност Пред входа на магазина?

— О, преди да си тръгна. Просто го извадих от джоба си, избърсах го и го сложих пред витрината.

— Господин Фицпатрик викаше ли за помощ?

Уейтс за момент се замисли.

— Трудно ми е да кажа. Крецеше нещо, но не знам дали молеше за помощ. Бяха някакви животински писъци. Едно време така квичеше кучето ми, когато, без да искам, му прищипах опашката с вратата. На такава ми приличаше...

— Какво си мислехте, докато се прибирахте?

— Какво си мислех ли? Че най-сетне съм го направил, по дяволите! Освен това бях сигурен, че ще ми се размине. Чувствах се непобедим, ако знаеш за какво става въпрос.

— На колко години бяхте тогава?

— Как на колко? На двайсет, мамка му! И го направих!

— Помислихте ли си за човека, когото запалихте?

— Не. Той просто беше там, готов... Като всички останали по-късно... Готови като по поръчка...

Разпитът продължи четиридесет и пет минути без прекъсване. Въпросите на Райдър бяха насочени към изясняване на дълга поредица незначителни подробности, а отговорите съвпадаха с това, което беше отразено в следствените документи. В 11:15 тя най-после се облегна назад и погледна Бош, а след това и О'Шеа.

— Мисля, че е време за почивка.

Изключиха магнетофона и излязоха за кратка консултация в коридора. Суон остана при клиента си.

— Какво мислите? — попита О'Шеа.

— Доволна съм — каза Райдър. — Нямам никакви съмнения, че извършителят е именно той. Отпадна загадката по какъв начин е запалил онзи нещастник. Убедена съм, че не ни каза всичко, но детайлите са достатъчни. Или го е извършил, или е присъствал там.

Очите на О'Шеа се преместиха върху Бош.

— Да продължаваме ли?

Детективът се замисли. В хода на разпита гневът и отвращението му нарастваха. От пренебрежителното отношение на Уейтс към жертвата му беше ясно, че са се сблъскали с типичен психопат. Отново изпита ужас от това, което предстоеше да чуе, но въпреки това искаше да продължат, така че каза тихо:

— Да.

Върнаха се в стаята за разпити, но Суон ги посрещна с предложение за обедна почивка.

— Клиентът ми е гладен.

— Нахранете кучето — добави с усмивка Уейтс.

Бош поклати глава и пое инициативата в свои ръце.

— Още е рано. Ще яде, когато ядем и ние.

Седна срещу Уейтс и включи магнетофона. Райдър и О'Шеа се настаниха от двете му страни, а Оливас отново седна на стола до вратата. Папката с делото Жесто лежеше на масата.

— Сега ще се прехвърлим на случая Мари Жесто — хладно каза Бош.

— Ах, сладката Мари. — Уейтс се усмихна и в очите му блеснаха палави искрици.

— В писмото си до прокуратурата адвокатът ви твърди, че знаете какво се е случило с Мари Жесто след изчезването ѝ през хиляда деветстотин деветдесет и трета. Наистина ли е така?

Уейтс се намръщи и кимна.

— Да, знам.

— Знаете ли къде се намира в момента Мари Жесто или тленните ѝ останки?

— Да.

Ето го момента, който беше чакал цели тринадесет години.

— Тя е мъртва, нали?

Уейтс го погледна и кимна.

— Това „да“ ли означава? — попита Бош за записа.

— Означава „да“. Мари Жесто е мъртва.

— Къде е?

По лицето на Уейтс се разля широка усмивка. Усмивката на човек, който е напълно лишен от чувство за вина или разкаяние.

— Тук е, детектив. Тук, с мен. Както и всички останали.

Усмивката му премина във весел смях и Бош с мъка се сдържа да не скочи и да го удари. Спря го ръката на Райдър, която стисна коляното му под масата.

— Момент, моля. — О'Шеа вдигна ръка. — Нека пак да излезем навън. Ти също, Мори.

О'Шеа се стрелна в коридора и дори успя да направи няколко нервни крачки напред-назад, докато другите се изнизваха навън. Нареди на двамата заместник-шерифи да влязат при Уейтс, изчака вратата да се затвори и гневно изсъска на адвоката:

— Какво става, Мори?! Да не си въобразяваш, че ще си губим времето, за да ти градим теза за невменяемост?! Става въпрос за признания, а не за защитни маневри, по дяволите!

— Човекът явно има проблеми. — Суон безпомощно разпери ръце.

— Дрън-дрън! Той е хладнокръвен убиец — седи или се прави на Ханибал Лектър! Но ние не сме на кино, Мори! Чу ли какви ги дрънка за Фицпатрик? Бил много по-загрижен за мехурите на ръката си, отколкото за човека, когото е подпалил! Чуй ме много добре какво ще ти кажа: давам ти пет минути да поговориш с клиента си насаме. Не промени ли поведението си, прекъсваме този цирк и всеки по пътя си!

Бош несъзнателно кимаше. Харесваше гневните думи на О'Шеа, одобряваше поведението му.

— Ще видя какво мога да направя. — Суон отвори вратата. Охраната отново се върна в коридора, за да го остави насаме с клиента. О'Шеа продължи да крачи нервно.

— Извинявам се за избухването — промърмори той, без да се обръща конкретно към никого. — Но няма да им позволя да дърпат конците!

— Вече го правят — отбеляза Бош. — Най-вече Уейтс.

— Какво искаш да кажеш? — О'Шеа се втренчи в него, готов за битка.

— Всички сме тук заради него — поясни Бош. — Което в крайна сметка означава, че се борим да му спасим живота — по негова молба.

— Повече няма да се връщаме на този въпрос, Бош. Решението е взето. Ако имаш някакви съмнения, асансьорът е в дъното на коридора. Или си вършиш работата, или Фреди ще те замести.

Бош забави отговора си в продължение на една дълга секунда.

— Не съм казал, че имам съмнения. Жесто е мое разследване и възнамерявам да го изясня докрай.

— Радвам се да го чуя — иронично подхвърли О'Шеа. — Жалко, че не си бил толкова решителен през деветдесет и трета!

И почука на вратата. Бош гледаше гърба му с нарастващо раздражение. Суон отвори почти веднага и каза:

— Готови сме да продължим. — И им направи място да минат.

Заеха местата си около масата, магнетофонът заработи. Потиснал гнева си, Бош отново закова очи в лицето на Уейтс и повтори въпроса си:

— Къде е тя?

По лицето на Уейтс пробяга лека усмивка, сякаш искаше да продължи играта. После усмивката се превърна в отегчена гримаса.

— Горе, на хълма.

— Къде горе?

— Близо до конната база. Там я пипнах веднага след като слезе от колата си.

— Заровена ли е?

— Да.

— Къде точно?

— Налага се да ви заведа. Знам точното място, но няма как да го опиша... Ще трябва да ви заведа.

— Опитай да го опишеш.

— Нищо особено. Просто едно място в гората, близо до паркинга. Малко встрани от пътеката. Човек може да го открие от пръв поглед, но може и да го пропусне. Гората там е гъста. Доколкото си спомням, имаше претърсване, но не откриха нищо.

— Сигурен си, че ще ни заведеш на мястото, така ли? Въпреки че оттогава са изминали тринадесет години?

— Не са тринадесет.

Бош замръзна от ужас. Мисълта, че младата жена е била пленница на този изверг, беше непоносима.

— Не е това, което си мислите, детектив — подхвърли Уейтс.

— Откъде знаеш какво си мисля?

— Просто знам. Но не е това. Мари наистина е заровена преди тринадесет години, но аз съм виждал мястото и след това. Искам да

кажа, че ѝ правех посещения, детектив. Доста чести посещения. Затова съм сигурен, че мога да ви покажа мястото.

Бош извади писалката си и започна да драска по вътрешната корица на досието. Не беше нищо важно, просто му трябваше време, за да блокира емоциите, които нахлуваха в душата му.

— Да започнем от самото начало — каза той. — Познаваше ли Мари Жесто преди септември деветдесет и трета?

— Не.

— Виждаш ли си я преди отвличането?

— Мисля, че не.

— Къде я видя за пръв път?

— В „Мейфеър“, докато пазаруваше. Беше мой тип и я проследих.

— Докъде?

— Тя се качи в колата си и потегли към Бийчуд Кениън. Спря на чакъления паркинг, който се намира непосредствено под конната база. Мисля, че се казваше Сънсет Ранч. Наоколо беше пусто и реших да я прибера.

— Не го беше планирал предварително, така ли?

— Не. Влязох в супера да си купя безалкохолно. Денят беше много горещ. Реших да я прибера в момента, в който я зърнах. Импулс, нали разбирате. Нищо не можех да направя.

— На паркинга под конната база ли стана това?

— Да. Спях микробуса до нейната кола. Тя беше абсолютно спокойна. Паркингът е на известно разстояние от базата, малко по-надолу по хълма. Наоколо нямаше жива душа. Сякаш Господ ми каза, че трябва да я прибера.

— Какво точно направи?

— Слязох от микробуса и отворих страничната врата — тази откъм нейната кола. Извадих ножа и ѝ заповядах да се качи. Тя се подчини. Операцията протече бързо и лесно. Тя не ми създаде никакви проблеми.

Говореше като детегледачка, която докладва за поведението на детето в отсъствието на родителите му.

— После какво стана?

— Казах ѝ да си свали дрехите и тя се подчини. Каза, че мога да направя каквото си поискам, само да не я бия. Съгласих се. Тя

акуратно си сгъна дрехите. Сякаш не се съмняваше, че скоро пак ще ги облече.

Бош сложи ръка пред устата си. Това бяха едни от най-трудните мигове в професията му: когато заставаше лице в лице с убиеца и слушаше за начина, по който лудостта и извратените му фантазии се пресичат с пътя на невинната жертва.

— Продължавай — глухо рече той.

— Е, останалото ви е известно. Правихме секс, ама тя не се представи добре. Не успя да се отпусне. Наложих се да ѝ помогна.

— Как?

Очите на Уейтс направо прободоха лицето му.

— Убих я, детектив. Стиснах я за гушата. Стисках я, докато очите ѝ не се изцъклиха. А после си довърших работата.

Бош го гледаше втренчено, не можеше да каже дори дума. В подобни мигове се чувстваше абсолютно безпомощен, преставаше да е детектив. Просто не беше в състояние да приеме факта, че едно човешко същество може да е такова отвратително чудовище. Гледаха се дълго. Втренчено, без да мигнат. От това състояние ги извади О'Шеа.

— Това означава, че си правил секс с трупа ѝ, така ли? — попита той.

— Точно така. Докато още беше топла. За мен жената е най-добра за чуване мъртва, но все още топла.

Уейтс погледна Райдър, търсеше някаква реакция. Но тя запази самообладание.

— Ти си отвратителен боклук, Уейтс! — изръмжа Бош.

В очите на затворника проблеснаха весели искрици.

— Ако това е най-силната ви реакция, ще трябва доста да поработите върху себе си, детектив Бош. Защото гадостите тепърва започват. Сексът е дреболия. Живи, мъртви — все тая. Чукаш, забравяш и продължаваш напред. Но аз ѝ взех душата — нещо, което никой не може да ми отнеме!

Бош сведе поглед към разтворената папка пред себе си, но не успя да прочете нито ред. Буквите бяха напълно размазани.

— Давай нататък — промърмори най-сетне. — Какво стана после?

— Почистих и подредих микробуса. Отзад винаги имам няколко найлонови чувала. Опаковах тялото ѝ и го подготвих за погребение. После слязох от микробуса и го заключих. Прехвърлих дрехите в нейната кола и я подкарах. Прецених, че това е най-добрият начин за заблуда на полицията.

— Къде отиде?

— Знаете къде, детектив. Във Високата кула. Разполагах с информация за празния гараж там. Бях ходил там седмица преди това, търсех работа. Управителят спомена за един свободен апартамент, аз проявих интерес и той ми го показа.

— Плюс гаража, така ли?

— Не, само го спомена. На излизане забелязах, че на вратата няма катинар.

— Значи закара колата на Мари Жесто в комплекса и я вкара във въпросния гараж?

— Точно така.

— Някой видя ли те? Ти видя ли някого?

— И на двата въпроса отговорът е „не“. Действах изключително предпазливо.

— А какво стана с твоя микробус? Кога отиде да го прибереш от Бийчуд?

— Изчаках да се мръкне, защото трябваше и да по-копая. Нали разбирате?

— Върху него бяха ли изписани рекламните надписи на фирмата ти?

— Не, още не. Това беше още в началото и не исках да привличам излишно внимание. Работех предимно с препоръки, защото все още няхах лиценз. Всичко това дойде по-късно. Всъщност този микробус беше друг. На по-късен етап си купих нов.

— Как стигна до конната база, за да прибереш микробуса?

— С такси.

— Помниш ли на коя компания?

— Не, не съм го поръчвал. След като оставих колата ѝ във Високата кула, слязох пеша до един ресторант, който посещавах редовно, докато живеех на Франклин. Може би го знаете, казва се „Бърдс“ и предлага страхотно печено пиле. Между другото, разходката ми отне доста време. Поръчах си вечеря, изчаках да се стъмни и ги

накарах да ми повикат такси. Казах на шофьора да ме остави пред входа на конната база, за да не направи връзка с микробуса на паркинга. Огледах района и отидох при буса едва след като се уверих, че наоколо няма жива душа. После почнах да търся подходящо място за засаждане на малкото си цвете...

— Същото, което помниш и до днес?

— Абсолютно.

— Изкопа дупка, така ли?

— Да.

— Колко дълбока?

— Не особено дълбока.

— С какво я изкопа?

— С лопата.

— Винаги ли носиш лопата в микробуса за миене на прозорци?

— Не. Тази я открих до стената на конюшните. Сигурно са я използвали за почистване или нещо подобно.

— Върна ли я на мястото ѝ?

— Разбира се, детектив. Аз не съм крадец на лопати, а на души.

Бош пак се взря в папката пред себе си.

— Кога за последен път си посетил мястото, на което е закопана Мари Жесто?

— Хм, нека си помисля... Преди малко повече от година. Обикновено отскачам дотам на всеки девети септември. За да отпразнувам нашата годишнина, разбирате... Но тази година се оказах малко зает...

Усмивката му беше искрена и добронамерена.

Бош механично отчете, че е приключил с въпросите. Сега всичко зависеше от Уейтс, който трябваше да ги заведе при тялото, а след това и от криминалистите, които трябваше да докажат верността на разказа му.

— Пресата отдели доста голямо внимание на изчезването на Мари Жесто — подхвърли той. — Помниш ли?

— Разбира се. Това ме накара да си извлека някои важни поуки. Никога след това не съм действал импулсивно. Подготвих се много внимателно за цветята, които исках да откъсна.

— Но въпреки това позвъни на следователите по делото, нали?

— Да. Обадох се в полицията и казах, че съм я видял в „Мейфеър“, сама...

— Защо го направи?

— Не знам. — Уейтс сви рамене. — Вероятно съм мислил, че ще е интересно да говоря с някой от хората, които ме издирват. С вас ли говорих?

— Не, с партньора ми.

— Да, да... Сега си спомням защо го направих. Просто за всеки случай — ако някой случайно ме е забелязал в онзи супермаркет и може да ме опише...

Бош кимна.

— Но си се представил с името Робърт Саксън. Защо?

Ново свиване на рамене.

— Понякога използвам това име.

— Но то не е истинското ти име, така ли?

— Не. Вие знаете истинското ми име, детектив.

— А как ще реагираш, ако ти кажа, че не вярвам на нито една дума от днешните ти обяснения? Как ще реагираш на това?

— Много просто: заведете ме в Бийчуд Кениън и ще ви докажа всичко, което казах.

— Ще го направим.

Бош бутна стола и каза, че иска да се консултира с колегите си. Уейтс и адвокатът му останаха в стаята.

— Я се поразходете малко — подхвърли О'Шеа на охраната. Изчака затварянето на вратата и отдалечаването на заместник-шерифите, после въздъхна: — Вътре стана доста задушно, а?

— Особено след всичките глупости, които надрънка тоя тип — навъсено отвърна Бош.

— Какво има пък сега, детектив? — О'Шеа го изглежда.

— Просто не вярвам на приказките му!

— Защо?

— Защото има отговори за всичко. Ама част от тях не вършат работа. В продължение на цяла седмица проверявахме таксиметровите компании — всяко повикване и всеки маршрут. Бяхме отчели факта, че онзи, който е закарал колата й в гаража на Високата кула, ще трябва да се върне за собствената си кола. Проверката обхвана конната база плюс

всички таксиметрови компании в града. Никой не докладва за пътуване дотам — нито през нощта, нито на следващия ден.

Оливас направи крачка напред и се включи в разговора.

— Това не е сто процента сигурно, Бош. И ти прекрасно го знаеш. Всеки таксиджия би могъл да го закара там, без да обявява маршрута си. Освен това има куп нелегални таксита, които обслужват главно ресторантите.

— Въпреки това не вярвам на глупостите, които ни надрънка тоя тип. — Бош поклати глава. — Не може да има отговор на всичко, просто не може. Лопатата била опряна на стената на конюшнията. Ами ако не е била там? С какво е възнамерявал да закопае трупа?

О'Шеа безпомощно разпери ръце.

— Няма как да проверим. Ако наистина ни посочи мястото, на което е заровил горкото момиче, твоите подозрения трябва да отпаднат просто защото престават да имат значение. Но ако не открием трупа, преговорите за споразумение автоматично се прекратяват.

— Кога ще го направим? — попита Бош.

— Оттук отивам да поискам съдебно разрешение. Ако желаш, можем да го направим още утре.

— Чакайте, чакайте. — Оливас вдигна ръка. — Ами останалите седем? Мръсникът има да разказва още много.

— Ще използваме случая Жесто като тест. Ако го издържи, продължаваме нататък. Ако стане гаф — край на разговорите.

О'Шеа заби очи в лицето на Бош.

— Готов ли си за това?

— От тринайсет години — отвърна детективът.

Вечерта Рейчъл звънна и каза, че ще донесе нещо за хапване. Когато дойде, той пусна музика и се намести на дивана, докато тя приготвяше масата. Беше купила печено с гарнитура варена царевица със сметана. Бош прерови цялата кухня, за да открие тирбушон за бутилката мерло, която също беше част от вечерята. За делото споменаха едва след като се настаниха на масата.

— Казвай сега как мина — подхвърли Рейчъл.

— Добре. — Бош сви рамене. — Твоите наблюдения много ми помогнаха. Утре ни предстои едно малко пътуване, което според Рик О'Шеа ще означава или край на преговорите, или начало на пълното разплитане.

— Къде ще ходите?

— В Бийчуд Кениън. Уейтс твърди, че е закопал тялото там. Днес, веднага след разпита, отскочих дотам. Не открих нищо, въпреки че използвах всичките му описания. През деветдесет и трета районът беше претърсен основно, както от полицията, така и от цяла рота кадети от военното училище. Не открихме нищо. Гората е много гъста, но той продължава да твърди, че знае точното място.

— Вярваш ли, че го е извършил той?

— По всичко изглежда, че е той. Всички са убедени в това, най-вече заради онова телефонно обаждане.

— Но?

— Не знам. Вероятно егото ми все още не може да приеме, че цели тринадесет години съм подозирал погрешния човек. Което няма нищо общо с впечатленията на останалите...

Замълча и насочи вниманието си към храната. Прекара хапка печено с глътка вино, избърса се със салфетката и въздъхна доволно:

— Страхотно! Откъде купи тая фантазия?

— От един съвсем обикновен ресторант. — Тя се усмихна.

— Не е обикновен. Честно ти казвам, че никога не съм ял по-хубаво печено.

— Така се казва, СОР. — Усмивката ѝ се разшири. — Съкращение на „Съвсем обикновен ресторант“.

— Аха, ясно.

— Намира се в Бевърли, съвсем близо до вкъщи. Клиентите се хранят направо на бара, дълъг е поне двайсет метра. Доста отдавна ходя там. Сюзан и Прийч започнаха да ми опаковат и храна за вкъщи, въпреки че по принцип не предлагат подобна услуга.

— Те ли са готвачите?

— Майстор готвачите — поправи го тя. — Сюзан е и собственичка. Обичам да седя на бара и да гледам кой влиза и кой излиза. Там ходят и знаменитости, част от тях са редовни посетители. Много е интересно.

— Някой е казал, че човек може да опознае един цял град, докато разследва убийство. Вероятно същото важи и за постоянните посетители в ресторантите.

— На тях им е много по-лесно. Обаче не сменяй темата, а ми кажи за признанията на Рейнард Лисицата.

— Ясно де. Но мислех да го направя, след като приключим с вечерята.

— Толкова ли са гадни?

— Не става въпрос за това. Май имам нужда да се откъсна за малко...

Тя кимна и допълни чашите.

— Хубава музика. Кой я изпълнява?

Бош преглътна хапката си.

— Кръстил съм я „Чудото от кутията“. Джон Колтрейн и Телониъс Монк в Карнеги Хол. Концертът е записан през хиляда деветстотин петдесет и седма и престоява в хранилище близо петдесет години, затворен в кутия без надпис. Просто си стои там, забравен от всички. Открива го някакъв специалист от Библиотеката на Конгреса — прави ревизия на радио-записите и разбира за какво става въпрос. В резултат се появява този диск. Излезе на пазара миналата година.

— Хубав е.

— Много повече от хубав. Истинско чудо е, че се е запазил толкова време. Слава Богу, че е бил открит от човек, който разбира...

Погледна си чинията и с изненада откри, че е почти празна.

— Какво щеше да вечеряш, ако не се бях обадила? — попита Рейчъл.

Бош сви рамене, избърса устните си и започна да разказва за признанията на Рейнард Уейтс.

— Лъже! — категорично заяви тя след края на разказа.

— За името ли? Това вече си го изяснихме.

— Не, за целия план. Или по-скоро за липсата му. Видял жертвата си в „Мейфеър“, проследил я и я спипал. Тц, не става. Аз това не мога да го приема. Тая работа не може да е спонтанна. Тя е планирана предварително, независимо какво твърди той.

Бош кимна.

— Надявам се, че утре всичко ще се изясни.

— Много бих искала да присъствам.

— Няма начин. Просто защото следствието е наше, а не на ФБР. Но дори да получиш покана, твоите хора няма да те пуснат, защото вече не работиш като профайлър.

— Знам, но въпреки това ми се иска.

Бош събра чиниите и ги отнесе в кухнята. Изправени един до друг пред умивалника, ги измиха, след това взеха бутилката и излязоха на верандата. Виното беше колкото за по половин чаша.

Прегърнаха се и мълчаливо загледаха светлините далече долу.

— Ще останеш ли тази вечер? — попита Бош.

— Да.

— Няма смисъл да се обаждаш предварително — каза той. — Ще ти дам ключ...

Тя се обърна да го погледне, а той уви ръце около талията ѝ.

— Толкова бързо? Всичко е простено и забравено, така ли?

— Няма нищо за прощаване. Миналото си е минало, а животът е твърде кратък. Да продължавам ли с клишетата?

Тя се усмихна. Скрепиха договора с продължителна целувка, допиха виното и отидоха в спалнята. Любиха се дълго и бавно, с дълбока наслада. В един момент Бош отвори очи, втренчи се в нея и изгуби ритъма.

— Какво? — прошепна тя.

— Нищо. Отвори си очите.

— Нали те гледам?

— Не, не ме гледаш.

Тя се усмихна и извърна лице.

— Мисля, че сега не е най-подходящото време за спорове.

Той също се усмихна и я притегли към себе си. Целунаха се. Очите им бяха широко отворени. В следващия миг избухнаха в смях.

Бош изпитваше дълбока наслада от тази интимност — тя му помагаше да прогони безпокойството от душата си. Усещаше, че Рейчъл знае това и прави всичко възможно да му осигури този благословен дар. Това беше причината, поради която миналото престана да има значение. Той затвори очи. Продължаваше да се усмихва.

ВТОРА ЧАСТ
СЛЕДСТВЕНИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

Бош имаше чувството, че организацията на малката им екскурзия ще продължи с години, но в сряда, в десет и половина сутринта, автомобилната процесия най-после се измъкна от подземния гараж на Наказателния съд.

Първата кола беше без отличителни знаци. Зад волана беше Оливас, а до него седеше заместник-шериф с карабина в ръце. В средата на задната седалка бе настанен Рейнард Уейтс, притиснат между Бош и Райдър. Беше с оранжев комбинезон, с белезници на ръцете и краката, свързани с колана на кръста му със стоманена верига.

Зад волана на втората кола без отличителни знаци седеше Рик О'Шеа, вътре бяха още адвокат Мори Суон и видеооператор от областната прокуратура. Процесията завършваха два микробуса — единият на Лабораторията за научни изследвания към Полицейското управление на Лос Анджелис, а другият — на Съдебна медицина. В тях имаше всичко необходимо за локализиране и изравяне на тялото на Мари Жесто.

Времето беше подходящо за оперативна работа на открито. Измито от дъждеца, който беше валил през нощта, небето беше яркосиньо, с бели облачета на далечния хоризонт. Мокрите улици блестяха и излъчваха свежест. Разбира се, и най-хубавото време не можеше да се нарече подходящо за изравянето на момиче, изгубило живота си едва на двадесет и две години, но тържеството на природата все пак би могло да се приеме като известна компенсация за мрачната работа, която им предстоеше.

Плътено залепени един за друг, автомобилите започнаха да си пробиват път към естакадата, която щеше да ги изведе на магистралата. Оживеният трафик в центъра се усложняваше от мокрите улици. Бош помоли Оливас да свали стъклото, защото от Уейтс се разнасяше доста неприятна миризма. Очевидно тази сутрин не му бяха позволили да вземе душ, нито пък бяха сменили комбинезона му.

— Защо просто не си запалите цигарата, детектив? — обади се арестантът.

Плътно притиснат в него, Бош беше принуден да извие врат, за да го погледне.

— Искам малко въздух, защото вониш, Уейтс. А цигарите ги отказах още преди пет години.

— Браво.

— Защо мислиш, че ме познаваш? Ние никога не сме се срещали. Какво те кара да мислиш, че ме познаваш, Уейтс?

— Познавам хората като вас, детектив. Повечето са зависими. От вас се излъчва миризмата на следствието, на цигари и дори на алкохол. Не сте трудни за разпознаване.

Бош отмести очи от усмихнатото му лице, помълча малко и попита:

— Кой си ти?

— Мен ли питате? — Уейтс го погледна.

— Да, теб. Искам да зная кой си.

— Бош! — предупредително се обади Оливас. — Имаме уговорка да не му задаваме въпроси в отсъствието на Мори Суон. Остави го на мира.

— Това не е разпит. Просто си приказваме.

— Не ми пука как ще го наречеш. Просто го остави на мира.

Очите им се срещнаха в огледалото. Изтече цяла секунда, преди Оливас отново да се съсредоточи върху шофирането.

Бош се наведе напред, извъртя тялото си и погледна Райдър от другата страна на затворника. Тя извъртя очи, за да го предупреди да не върши глупости.

— Мори Суон — промърмори той с въздишка. — Признавам, че е дяволски добър адвокат. Осигурил е на тоя тип най-добрата сделка в живота му.

— Бош! — обади се отново Оливас.

— Не говоря с него, а с партньорката си — поясни Бош, после замълча и извърна глава към прозореца. Уейтс се размърда — веригите му издрънчаха — и каза тихо:

— Не бяхте длъжен да приемете сделката, детектив Бош.

— Изборът не беше мой — отвърна Бош, без да го гледа. — Ако беше, сега нямаше да сме в тази кола.

Уейтс кимна.

— Око за око значи... Би трябвало да се сетя. Вие сте от хората, които...

— Затваряй си устата, Уейтс! — рязко заповяда Оливас, протегна ръка и включи радиото. От тонколоните изригна ритмична музика и той бързо завъртя копчето на звука и възкликна възмутено:

— Кой последен е карал тая бракма, мътните да го вземат?

Възцари се тишина. Вече навлизаха в Холивуд. Оливас даде мигач и се насочи към изхода за Гоуър Авеню, а Бош се обърна да провери дали другите коли ги следват. Процесията беше в ред, над нея летеше хеликоптер с голяма цифра 4 на корема. Той се обърна напред, отново срещна очите на Оливас в огледалцето и изръмжа:

— Кой е съобщил на медиите? Ти или шефът ти?

— Какъв шеф? Какви ги дрънкаш?

Очите на Оливас бързо се върнаха на пътя, но Бош успя да улови гузното им изражение.

— Ясна работа. — Той поклати глава. — Какво ти обеща Рикошета? Той печели изборите, а ти ставаш шеф на следствието, така ли?

— Нямам никакво намерение да напускам отдела! — отсече Оливас. — Предпочитам да работя там, където ме уважават и ценят качествата ми!

— Май всяка сутрин го повтаряш пред огледалото — отбеляза с крива усмивка Бош.

— Върви по дяволите!

— Господа, господа! — примирително се обади Уейтс. — Не можем ли да пътуваме като нормални хора?

— Ти да мълчиш! — срязва го Бош. — На теб може и да не ти пука, че цялата работа се превръща в реклама на кандидата О'Шеа, но на мен ми пука! Спри колата, Оливас! Искам да си поговоря с господин прокурора!

— Изключено! — Оливас поклати глава. — Превозваме арестант!

Отклониха се към изхода на Гоуър, направиха десен завой и заковаха на червения светофар на пресечката с Франклин. В същия миг стана зелено, моторът изрева и колата пресече кръстовището в посока Бийчуд Драйв.

Оттук до върха на хълма щяха да карат, без да намаляват скоростта. Бош извади телефона си и набра номера на О'Шеа.

— Ало?

— Обажда се Бош. Идеята да се съобщи на медиите никак не е добра.

След секунда О'Шеа каза:

— Няма страшно. Те са на достатъчно голяма дистанция. Освен това използват хеликоптер.

— А кой ще ни чака горе, на върха на Бийчуд?

— Никой, Бош. Такава е уговорката. Имат право да ни следват по въздуха, но никакви хора на земята, за да не бъде компрометирана операцията. Няма от какво да се безпокоиш. Те работят с мен и знаят какви са правилата.

— Добре, както и да е.

Бош затвори капачето и гневно натика телефона в джоба си.

— Трябва да се успокоите, детектив — подхвърли Уейтс.

— А ти трябва да си затваряш устата!

— Опитвам се да ви помогна.

— В такъв случай веднага си затвори шибаната уста!

Отново се възцари тишина. Бош бавно осъзна, че няма никакъв смисъл да се ядосва заради хеликоптера и всичко останало — това само раздвояваше вниманието му. Трябваше да се съсредоточи единствено върху това, което предстоеше.

Бийчуд Кениън беше спокоен квартал, разположен на склона на планината Санта Моника. Не притежаваше патриархалното излъчване на съседния Лоръл Кениън, но обитателите му го предпочитаха заради уединението, тишината и спокойствието. За разлика от повечето планински проходи, пресичащи планината от изток на запад, този каньон свършваше в подножието на върха и пътят до него не представляваше интерес за транзитно преминаващите автомобили. По тази причина той се използваше предимно от жителите на квартала и не беше толкова натоварен.

Процесията пое нагоре. Между дърветата се показаха огромните букви на холивудския надпис, с които беше украсен съседният гол баир. На практика тези букви, оформени преди повече от осемдесет години и получили световна известност, бяха част от рекламата на някогашна компания за недвижими имоти, ангажирана в застрояването

на околността. В момента те не рекламираха нищо и представляваха по-скоро състояние на духа. Масивният каменен портал на входа на Бийчуд беше последен спомен от някогашната кампания за популяризиране на Холивуд.

Кварталът започваше непосредствено отвъд арката, наподобяваща крепостна врата. Малкият площад беше осеян с магазинчета, в дъното имаше супермаркет, а до него се виждаше още оцеляващата кантора на фирмата за недвижими имоти, която бе поставила началото на урбанизацията. Сънсет Ранч се намираше над площада, близо до задънения край на каньона. Оттам започваха многобройните пътеки за езда, които пресичаха планината и парка „Грифит“ в различни посоки. Общата им дължина надвишаваше осемдесет километра. Мари Жесто беше работила безплатно в конната база, срещу което бе имала възможност да язди до насита. Именно пред тази база спря автомобилната колона със следователите, експертите по ексхумиране и окованият във вериги убиец.

Паркингът на Сънсет Ранч бе подравнена площадка в подножието на конюшните, покрита със ситен чакъл. Оттук до върха можеше да се стигне само пеша, а гората наоколо беше толкова гъста, че площадката не се виждаше отгоре. Уейтс бе отчел това обстоятелство при избора на най-подходящото място за нападение.

Бош едва изчака Оливас да освободи задните ключалки, слезе от колата и погледна хеликоптера, който кръжеше над тях. Бяха му необходими доста усилия, за да потисне гнева, който се надигаше в душата му. Затръшна вратата и провери дали е заключена. Уейтс щеше да остане в колата, докато огледат района. Обърна се, тръгна към О’Шеа, който тъкмо слизаше от втората кола, и изръмжа:

— Обади се на твоя човек от Канал 4 и му кажи да вдигнат хеликоптера още сто и петдесет метра нагоре! Не може да работим при този шум!

— Вече го направих, Бош. Виж какво, знам, че не одобряваш присъствието на медиите, но живеем в свободно общество и медиите имат право да знаят какво правим тук.

— Особено когато това е от полза за предизборната ти кампания, нали? А сега извинявай, но имам работа. Ще търсим един труп.

О’Шеа рязко му обърна гръб и тръгна към Оливас, който стоеше до колата и наблюдаваше Уейтс. Помощник-шерифът пазеше от

другата страна с пушка в ръка.

— Добре ли си, Хари? — попита Райдър.

— Никога не съм бил по-добре. А ти си пази гърба, защото от тия типове може да се очаква всичко.

Очите му не се откъсваха от О'Шеа и Оливас, които оживено обсъждаха нещо. Грохотът на хеликоптера му пречеше да чуе разговора.

— Да зарежем политиката ѝ да се залавяме за работа. — Райдър успокоително докосна ръката му. — Сега най-важното е да открием Мари и да я върнем на близките ѝ.

Бош погледна пръстите ѝ на лакътя си, после бавно кимна. Райдър имаше право.

О'Шеа и Оливас събраха участниците в операцията в средата на паркинга. Единствено Уейтс остана в колата. Освен юристите, следователите и помощник-шерифа в издирването щяха да се включат двама експерти по ексхумация от Съдебна медицина, лаборантката от Градската полиция на Лос Анджелис Кати Кол с една своя колежка, плюс видеооператорът от Областната прокуратура. Хора, с които Бош беше работил и преди.

О'Шеа направи знак на оператора да включи камерата и започна:

— Колеги, събрали сме се тук с неприятната задача да открием и приберем останките на Мари Жесто, към които ще ни насочи затворникът Рейнард Уейтс. Главната ни задача по време на операцията ще е неговата охрана, а също така и нашата лична сигурност. Бъдете нащрек, работете внимателно. Четирима от нас са въоръжени. Охраната на затворника ще е поверена на детективите и помощник-шериф Дулън. Уейтс, окован, ще ни показва пътя под неотклонното наблюдение на всички. В групата ще бъдат включени видеооператорът и специалистът по газови проби, останалите ще чакат тук. Когато открием мястото и установим наличието на труп, ние ще се оттеглим заедно с Уейтс и ще дадем възможност на експертите да направят оглед като на всяко местопрестъпление. Въпроси?

— Аз няма да чакам тук — заяви Мори Суон. — Длъжен съм да бъда с клиента си през цялото време.

— Добре, господин Суон. — О'Шеа кимна. — Но не мисля, че облеклото ви е особено подходящо за случая.

Това беше вярно. По необясними причини Суон се беше издокарал с костюм и вратовръзка — за разлика от останалите участници в операцията. Бош беше с джинси, кубинки и старо брезентово яке без ръкави, райдър беше облечена по същия начин, а Оливас бе намъкнал върху тениската си найлоново яке с инициалите на полицията.

— Няма значение — отвърна Суон. — Ако случайно си съсия обувките, ще ги включа в служебните разходи. Но няма да се разделя с клиента си.

— Добре — отстъпи О'Шеа. — Само се дръжете настрана и не пречете на екипа.

— Няма проблем.

— В такъв случай да тръгваме.

Оливас и помощник-шерифът отидоха при колата да изведат Уейтс. Грохотът на хеликоптера се усили. Снимачният екип очевидно търсеше по-добра позиция за камерите.

Оливас помогна на Уейтс да излезе от колата, провери оковите му и го поведе към средата на полянката. Помощник-шерифът ги последва на два метра с пушка в ръка.

— Трябва да ви отправя едно официално предупреждение, господин Уейтс — каза О'Шеа, когато групичката спря на няколко крачки от него. — Присъстващите тук полицейски служители са инструктирани да ви застрелят на място при евентуален опит за бягство. Искам да сте наясно с това.

— Наясно съм — отвърна Уейтс. — Предполагам, че Ще го направят с особено удоволствие.

— Значи се разбрахме. Водете, господин Уейтс.

Уейтс тръгна по една тясна пътечка, която чезнеше надолу между акации, дъб и гъсти шубраци. Крачеше без колебание — като човек, който знае къде отива. Скоро групата изчезна в гъстата зеленина — за огромно разочарование на телевизионните оператори в хеликоптера.

— Не е далеч — небрежно подхвърли Уейтс, сякаш беше водач на туристическа група, поела към близкия водопад.

На места пътеката почти се губеше — навлизаха в район, който не беше особено привлекателен за туристите. Оливас вече вървеше зад убиеца и вместо за ръката го държеше за веригата отзад. По всичко личеше, че няма да го изпусне нито за миг — факт, който предизвиква задоволство у Бош. Единственото неудобство на индийската нишка беше липсата на позиция за стрелба у останалите детективи — разбира се, ако затворникът решише да побегне.

Много бяха джунглите, в които беше влизал през живота си. И винаги държеше очите и ушите си отворени, внимаваше къде стъпва и беше готов за засада. Но сега вниманието му беше насочено единствено към двамата мъже пред него: Уейтс и Оливас.

Пътеката стана още по-тясна и значително по-влажна след нощния дъжд. Бош на няколко пъти се подхлъзна. Изведнъж се разнесе рязко пропукване на съчки, последвано от тупването на паднало тяло и ругатня. Оливас и помощник Дулън се обърнаха, но очите на Бош останаха приковани в Уейтс. Адвокат Суон ругаеше, някой му помогна да се изправи.

Продължиха надолу по стръмния склон и след пет минути спряха на ръба на почти отвесно дърво. Вдлъбнатината пред тях беше запълнена с кална вода, която стигаше до оголените корени на вековен дъб. Оттатък корените зееше дупка, дълбока почти три метра.

— Това го нямаше тук — измърмори Уейтс.

— Оттук ли е пътят? — попита Оливас и махна с ръка към дупката.

— Да. Трябва да слезем долу.

— Добре, задръж така. — После се обърна и каза: — Бош, предлагам да слезеш пръв и да го поемеш.

Детективът кимна, плъзна се покрай тях и се хвана за един от ниските клони на дървото. Кракът му внимателно опипа влажната почва, подметката му се плъзна.

— Лоша работа — промърмори той. — Това си е истинска пързалка. Дори да успеем да слезем, как ще се качим?

— Мамка му! — изруга Оливас.

— На един от микробусите видях стълба — подхвърли Уейтс.

Детективите се спогледаха.

— Прав е — обади се Райдър. — Криминалистите наистина имат стълба на покрива на колата си. Ако я донесем, няма да е трудно да качим по нея.

— Напротив — изсумтя Суон. — Как виждате клиентът ми да се качва и слиза по стълба с оковани ръце и крака?

Очите на всички се насочиха към О'Шеа.

— Ще измислим нещо — промърмори той.

— Чакайте! — извика Оливас. — Не си въобразявайте, че...

— В такъв случай той няма да слезе — отсече Суон. — Точка по въпроса. Няма да ви позволя да го изложите на опасност. Той е мой клиент и аз нося отговорност за него не само в юридически смисъл, а и...

О'Шеа вдигна ръка.

— Сигурността на обвиняемия е част от *нашата* отговорност. Мори е прав. Ако господин Уейтс падне от стълбата, защото не може да използва ръцете си, отговорността ще е наша. Но тук има хора с достатъчно оръжие, които могат да го контролират в рамките на десетина секунди, които са му нужни да слезе по стълбата.

— Отивам да я взема — обади се лаборантката. — Някой ще подържи ли това?

Казваше се Каролайн Кафарели, но всички я наричаха Кал. Тя подаде на Бош газовия анализатор — жълта кутия с Т-образна форма, обърна се и тръгна по обратния път.

— Ще отида да ѝ помогна — каза Райдър.

— Не — спря я Бош. — Всички, които носят оръжие, ще останат при Уейтс.

Партньорката му кимна.

— Ще се оправя и сама — подхвърли Кафарели. — Стълбата е лека, от алуминий е.

— Дано не се загуби — промърмори О'Шеа, след като лаборантката изчезна между дърветата.

Няколко минути всички мълчаха.

— Вълнувате ли се, детектив? — подхвърли Уейтс. — Вече сме толкова близо.

Бош не отговори. Нямаше никакво намерение да обсъжда душевното си състояние с тоя тип.

— Опитвам се да си представя всички случаи, по които сте работили — отново опита Уейтс. — Колко от тях приличат на този? Колко са били жените като Мари? Обзалагам се, че...

— Млъквай, Уейтс! — изръмжа Оливас.

— Рей, моля те — меко добави Суон.

— Просто се опитвам да завържа разговор с детектива.

— Говори си наум! — отсече Оливас.

Тишината продължи още няколко минути, после чуха стъпките на Кафарели, придружени от металическо потракване. Бош отиде да я посрещне, взе стълбата от ръцете ѝ и внимателно я спусна в дупката. Когато се обърна, видя, че Оливас освобождава едната ръка на затворника — другата му остана прикована за веригата.

— И другата, детектив — обади се Суон.

— Една му стига.

— Съжалявам, детектив, но няма да позволя това. Той трябва да използва и двете си ръце, за да може да се предпази при евентуално подхлъзване.

— Ще го направи и с една.

Бош ги остави да спорят, обърна се с гръб към дупката и стъпи на стълбата. Спусна се без проблеми и бавно се огледа. Пътека вече нямаше. Оттук нататък щеше да им е много по-трудно да стигнат до мястото, на което бе заровена Мари Жесто. Вдигна глава към спорещите и зачака.

— Хайде, Фреди, действай — ядосано изръмжа О'Шеа. — Помощник, вие слезте пръв и хванете на мушката си господин Уейтс — в случай, че му хрумнат някакви идеи. Детектив Райдър, разрешавам ви да извадите пистолета си от кобура. Оставете тук в подкрепа на Фреди.

Бош стъпи на долното стъпало, внимателно взе пушката от ръцете на помощник-шерифа, след което се отдръпна да му направи място. Униформеният слезе При него и си взе пушката.

Бош вдигна глава и подвикна на Оливас:

— Хвърли ми белезниците.

Улови ги във въздуха и зае позицията на второто стъпало. Уейтс започна да слиза, а операторът включи камерата си. Бош вдигна ръка и сграбчи веригата на кръста му.

— Сега е моментът, Рей — прошепна в ухото му. — Единственият ти шанс. Сигурен ли си, че не искаш да опиташ?

Уейтс стигна дъното, обърна се и протегна ръце за белезниците.

— Не, детектив. — Погледна го в очите. — Прекалено много обичам живота.

— И аз така си помислих. — Бош му щракна белезниците и погледна нагоре. — Окей, всичко е наред.

Останалите членове на групата слязоха един по един. О'Шеа се огледа и установи, че пътека няма.

— А сега накъде? — обърна се той към Уейтс.

— Ами...

Уейтс се завъртя и заоглежда шубраците.

— Не се дърпай! — изръмжа Оливас, който за малко не изпусна веригата.

— Натам — спокойно каза затворникът и кимна надясно. — Просто за момент изгубих ориентация.

— Не ни разигравай, Уейтс — предупреди го Оливас. — Или ще ни заведеш при тялото, или се връщаме в града, изправяме те пред съда и започваш да се готвиш за инжекцията! Това ясно ли ти е?

— Ясно ми е. Да вървим.

Уейтс тръгна надясно, групата го последва. Оливас продължаваше да стиска веригата на кръста му, следван от помощник-шерифа с насочена пушка. Тук земята беше доста по-мека и кална. Влагата от пролетните дъждове се беше събрала на дъното на дерето.

Излязоха на малка полянка, скрита почти изцяло под короната на огромен дъб. Уейтс вдигна глава и Бош механично проследи погледа му. На един от по-ниските клони беше окачена жълтеникава лента за коса.

— Странно — измърмори затворникът. — Едно време беше синя.

Според материалите по следствието в момента на изчезването си Мари Жесто била с прибрана коса. За целта използвала синя платнена лента. Тази информация беше предоставена от приятелка на Жесто, била с нея сутринта преди отвлечането. Но сред акуратно сгънатите дрехи в изоставената кола не беше открита лента.

Бош се взря в парчето плат, обезцветено след тринадесет години на открито. После бавно се обърна към убиеца. Уейтс се усмихваше.

— Стигнахме, детектив. Най-последно открихте вашата Мари.

— Къде?

— В момента стоите върху нея.

Бош направи рязка крачка назад, а Уейтс се изсмя.

— Спокойно, детектив. На нея ѝ е все едно. Нали знаете за „дългия сън“? Един велик писател го е оставил за поколенията. Когато заспи навеки, човек не се интересува нито от грозния начин, по който е умрял, нито от мястото, на което е погребан...

Бош го погледна втренчено. Беше дълбоко озадачен от литературните познания на този мияч на прозорци. Уейтс очевидно отгатна мислите му и подхвърли:

— В затвора съм от месец май, детектив. И през Цялото това време четох...

— Отдръпни се! — рязко заповяда Бош.

Уейтс разпери ръце, колкото му позволяваха белезниците, и направи няколко крачки към дъба.

— Държиш ли го? — попита Бош.

— Да — отвърна Оливас.

Бош огледа земята. Краката му бяха оставили отпечатьци... а почвата изглеждаше особено мека, сякаш ровена от диво животно. Не вчера, не преди месец, дори година. Но несъмнено разровена. Обърна се към Кафарели и ѝ направи знак да се приближи. Тя кимна и отиде на мястото, което ѝ посочи — точно под лентата за коса, окачена на клона. Сондата на газовия анализатор с лекота потъна на тридесет сантиметра в меката земя. Кал заби поглед в електронния дисплей, а Бош надникна над рамото ѝ. Познаваше принципното действие на уреда, който отчиташе съдържанието на метан в почвата — газ, който се отделя при разлагането, включително и тогава, когато трупът е в пластмасов чувал или друга материя.

— Регистрирано наличието на газ над нормалното ниво — каза Кафарели.

Бош кимна. Обзе го странно усещане. След толкова години разследване изведнъж му се прииска случаят Мари Жесто да си остане забулен в тайна. Не вярваше в това, което на служебен език се нарича „приключване на следствието“, но същевременно изгаряше от желание да знае истината. Обаче сега, броени минути преди да научи тази истина, се чувстваше странно раздвоен. Трябваше да я знае, за да продължи напред. Но как да продължи напред, след като страстното му желание да разкрие убиеца и да отмъсти за Мари отпаднаше от списъка на задачите му?

Обърна се към Уейтс и подхвърли:

— Колко дълбоко си я заровил?

— На плитко е — делово отвърна затворникът. — Деветдесет и трета беше сушава година, ако си спомняте. Земята беше твърда като камък. Доста се поизпотих, докато ѝ изкопая гроба. Все пак имах късмет, че беше дребна. Но оттогава избягвам да им копая гробове...

Бош погледна Кафарели, която бе преминала към втората проба. С помощта на няколко измервания щеше да получи грубите очертания на дупката.

Всички смълчано наблюдаваха действията ѝ. След няколко шахматно направени проби тя вдигна ръка и я размаха в посока север-юг, за да посочи предполагаемата позиция на заровеното тяло. След това очерта дупката с върха на сондата и се отдръпна. В краката ѝ лежеше правоъгълник с дължина около метър и осемдесет и широчина шейсет сантиметра. Малък гроб за дребен човек.

— Окей — рече с въздишка О'Шеа. — Сега ще върнем господин Уейтс в колата и ще доведем копачите.

Кафарели получи задачата да остане и да следи за чистотата на местопрестъплението. Останалите се обърнаха и тръгнаха към стълбата. Бош остана последен, дълбоко замислен върху детайлите на ландшафта. Имаше чувството, че тази част на планината е девствена и някак свята. Надяваше се, че Уейтс е казал истината и че младата жена не е била принудена да извърви жива пътя към лобното си място.

Райдър и Оливас първи се качиха по стълбата. Бош свали белезниците на Уейтс и го побутна нагоре.

Убиецът започна да се изкачва, а помощник-шерифът насочи пушката си в гърба му. За миг Бош беше обзет от изкушението да симулира подхлъзване в калта и да блъсне униформения, за да предизвика неволен изстрел. Това беше начинът да се освободят веднъж завинаги от изверга, който се катереше нагоре. Затвори очи да прогони тази мисъл, после погледна нагоре. Партньорката му го гледаше втренчено, сякаш бе отгатнала какво се върти в главата му. Той разпери ръце, устните му оформиха едно беззвучно какво?

Райдър го изгледа неодобрително и бавно се отдръпна от стълбата. Ръката ѝ с пистолета бе отпусната до тялото ѝ. Оливас посрещна затворника с отворена прегръдка и късо заповяда:

— Ръцете!

— Разбира се, детектив.

От позицията си в ямата Бош виждаше само гърба на Уейтс. От положението на тялото му можеше да заключи, че е протегнал ръце за белезниците.

А после събитията се развиха с главозамайваща бързина. Тялото на затворника смени позицията си и вече изглеждаше прекалено наведено към Оливас. „Нещо става!“, механично помисли Бош, а след това със свръхестествена яснота видя какво точно: Уейтс посягаше към пистолета на Оливас, поклащащ се в кобура под якето.

— Спри! — панически изкрещя агентът. — Какво правиш?!

Затворникът обаче се вкопчи в него и рязко го завъртя с гръб към стълбата. Помощник-шерифът не можеше да стреля, Бош също. Коляното на Уейтс се стрелна нагоре със скоростта на бутало и се заби в слабините на Оливас. Агентът политна назад и в същия момент треснаха два приглушени изстрела. Миг по-късно тялото му се стовари върху Бош.

Повален в калта, Бош трескаво се мъчеше да извади пистолета си. Горе отекнаха още два изстрела, чуха се викове. Все още затиснат от Оливас, Бош вдигна очи към ръба на ямата, но не видя нито Уейтс, нито Райдър. После отгоре надникна лицето на затворника... и той спокойно насочи пистолета и стреля. Превърнало се в щит, тялото на Оливас се разтърси от две попадения.

Пушката на помощник-шерифа изтрещя, но куршумът се заби в дънера на близкото дърво. Уейтс отвърна на огъня и Бош чу как униформеният тежко рухва зад него. Чуха се и бягащи стъпки.

— Бягай, страхливецо! — изрева убиецът. — К'во стана с шибаната ни сделка, а?

Насочи пистолета надолу и стреля още два пъти. Миг по-късно Бош най-после успя да измъкне оръжието си и го насочи към стълбата. Уейтс приклепна и рязко я издърпа за горния край. Бош изблъска тялото на Оливас, изправи се и насочи пистолета нагоре.

В следващия миг чу нови стъпки и разбра, че Уейтс бяга.

— Киз! — изкрещя той.

Никакъв отговор. Един поглед към Оливас и помощник-шерифа беше достатъчен: и двамата бяха мъртви. Бош тикна пистолета в колана си и се закатери нагоре, хващаше се за стърчащите от калта коренища. Земята под краката му се ронеше. Един корен се счупи и той се свлече на дъното на ямата.

— Киз, чуваш ли ме!

Тишина. Той се надигна и отново запълзя нагоре, този път по диагонал на почти отвесната стена. В крайна сметка успя да се покатери, макар и с цената на изпочупени нокти и отчаяно ритане. За миг зърна гърба на Уейтс — убиецът тичаше към паркинга. Вдигна пистолета и стреля пет пъти, бързо, но Уейтс изчезна между дърветата.

Бош понечи да хукне след него... но видя окървавеното тяло на партньорката си, проснато в храсталака.

Киз Райдър лежеше по гръб. Лявата ѝ ръка притискаше шията, дясната беше безсилно отпусната на земята. В широко отворените ѝ очи се четеше ням въпрос, но им липсваше фокус. Сякаш беше ослепяла. Дясната ѝ ръка беше цялата в кръв. Бош веднага видя входящата рана, малко под палеца. Моментално прецени, че не е толкова тежка, колкото другата — някъде около шията. Между пръстите ѝ бликаше кръв. Куршумът най-вероятно беше засегнал сънната артерия, а това означаваше, че може да умре за броени минути, ако не и за секунди от обилния кръвоизлив или кислороден глад в мозъка.

— Тук съм, Киз, спокойно — каза той и коленичи до нея. Лявата ѝ ръка притискаше гърлото твърде слабо, за да спре кръвотечението. Личеше, че силите бързо я напускат.

— Дай да видя... — Той внимателно отмести пръстите ѝ и видя, че раните са две — входяща и изходяща. Кръвта ритмично пулсираше под дланите му.

— О'Шеа! — изкрещя той.

— Бош? — долетя приглушеният отговор от дъното на ямата. — Къде е? Уби ли го?

— Избяга! Трябва ми санитарния пакет от джипа на Дулън. Бързо!

Изтече цяла минута, преди отново да чуе паническият глас на прокурора.

— Дулън е ранен, Фреди също!

— Мъртви са, О'Шеа! — изкрещя Бош. — Обади се по радиостанцията, веднага! Райдър все още е жива и трябва да я...

В далечината екнаха два изстрела, последвани от женски писък. „Кати Кол и хората, останали на паркинга“, помисли Бош. Треснаха още два изстрела. Хеликоптерът над главите им направи рязък завой и започна да се отдалечава. Очевидно Уейтс беше стрелял по него.

— Хайде, О'Шеа! — изкрещя той. — Няма време!

Не получи отговор, върна ръката на Райдър върху раната и прошепна:

— Натискай с всичка сила, Киз. Веднага се връщам!

Скочи и грабна стълбата, която Уейтс бе изтеглил. Спусна я в ямата между телата на Дулън и Оливас и бързо слезе. О'Шеа беше коленичил до трупа на Оливас. Очите му бяха точно толкова оцъкдени и лишени от изражение, колкото тези на мъртвия полицай. На няколко крачки от тях Суон бе опрял гръб на едно дърво, лицето му беше бяло като вар. Кафарели беше хвърлила уреда и се мъчеше да извади радиостанцията изпод трупа на Дулън. Помощник-шерифът беше паднал по очи.

— Остави на мен, Кал! — викна Бош. — Бягай горе да помогнеш на Киз. Трябва на всяка цена да спрем кръвоизлива от шията ѝ!

Без да каже нито дума, лаборантката се покатери по стълбата. Бош обърна Дулън и видя малката дупка в средата на челото му. Очите му бяха отворени и в тях се четеше изненада. Без да губи нито секунда, той свали радиостанцията от колана му, отправи позивните за „ранен полицай“ и поиска незабавна медицинска помощ по въздуха на паркинга под Сънсет Ранч. Едва след като получи уверения, че екипът тръгва, Докладва за бягството на въоръжения убиец. Продиктува отличителните белези на Уейтс, тикна радиостанцията под колана си и хукна към стълбата. Пътюм се извърна към О'Шеа, Суон и оператора, който продължаваше да снима:

— Елате всички! Трябва да я пренесем до паркинга. Там всеки момент ще дойде медицински хеликоптер!

О'Шеа продължаваше да гледа Оливас, тялото му трепереше.

— Мъртви са, не можем да им помогнем! — изкрещя от горния край на дупката Бош. — Ела, трябваш ми!

Кафарели притискаше раната на партньорката му, но един поглед му беше достатъчен да разбере, че времето ѝ изтича. Животът бавно я напускаше, очите ѝ потъмняваха. Бош се отпусна на колене, грабна здравата ѝ ръка и започна да я разтрива. Мимоходом отбеляза, че Кафарели е увила раната на другата ѝ ръка с връзката за коса.

— Дръж се, Киз! Ей сега ще те измъкнем оттук, хеликоптерът вече лети насам!

Огледа се за подръчни материали. Главата на Мори Суон се показва над ръба на ямата и това беше достатъчно в главата му да се

появи идея. Той помогна на адвокатата да стъпи на твърда земя и погледна надолу. О'Шеа вече се катереше нагоре, операторът чакаше ред след него.

— Остави камерата! — викна Бош.

— Не мога. Аз отговарям за...

— Качиш ли я горе, ще я направя на парчета!

Операторът неохотно остави камерата на земята, извади дигиталния диск и го пусна в един от многобройните джобове на комбинезона си. Бош го изчака да се покатери, издърпа стълбата и я сложи до Райдър.

— Ще я използваме за носилка. Хващаме я по двама отпред и отзад. Кал, ти ще вървиш отстрани и ще притискаш раната на шията ѝ.

— Ясно.

— Дайте да я преместим.

Бош приклекна до дясното рамо на партньорката си, другите трима също се наведоха. Вдигнаха Райдър и внимателно я сложиха на стълбата. Кафарели притискаше раната.

— Много внимателно — предупреди ги Бош. — Наклоним ли стълбата, тя ще падне. Кал, имай грижата да я придържаш.

— Добре, да вървим.

Вдигнаха стълбата и поеха нагоре по пътеката. Разпределена между четиримата, тежестта на Райдър не беше проблем. Но калта беше. На два пъти Суон се подхлъзна с официалните си обувки и импровизираната носилка опасно се накланяше. Положението спасяваше Кафарели — почти прегръщаше ранената.

Стигнаха до площадката за по-малко от десет минути. Бош веднага забеляза, че микробусът на Съдебна медицина липсва, но Кати Кол и двамата ѝ помощници бяха там, живи и здрави.

Вдигна очи към небето, но хеликоптер не се виждаше. Кимна към микробуса на криминалистите, измъкна радиостанцията и изрева в микрофона:

— Къде е помощта?

Отговорът беше, че е на път и всеки момент ще се появи. Внимателно оставиха стълбата на земята и се огледаха. Площадката предлагаше достатъчно място за кацане. Зад гърба на Бош долетя гласът на О'Шеа, който разпитваше Кол:

— Какво стана? Накъде тръгна Уейтс?

— Изскочи от гората и започна да стреля по хеликоптера на телевизията. После насочи оръжието си към нас, скочи в микробуса и потегли надолу.

— Онзи хеликоптер тръгна ли след него?

— Мисля, че не. Изчезна веднага щом Уейтс започна да стреля по него.

В далечината се разнесе монотонно боботене. „Дано не са онези тъпащи от Канал 4“, помисли си Бош, зае позиция в центъра на площадката и зачака. Миг по-късно над дърветата се появи сребристая машина на Въздушна евакуация и той размаха ръце.

В мига, в който хеликоптерът се приземи, от него скочиха двама мъже и хукнаха към паркинга. Единият носеше куфарче с оборудване и медикаменти, а другият — носилка. Без да губят нито секунда, те коленичиха от двете страни на Райдър и почнаха работа. Изправен зад тях със скръстени на гърдите ръце, Бош мълчаливо ги наблюдаваше. Единият сложи кислородна маска на ранената, а другият сръчно ѝ нагласи системата. После се заеха с огледа на раните. „Дръж се, Киз, дръж се Киз!“, безмълвно повтаряше Бош.

Единият от санитарите се обърна и завъртя показалец по посока на пилота. Това означаваше, че трябва да излетят веднага. Двигателят моментално увеличи оборотите. Пилотът беше готов.

Разгънаха носилката и сложиха Райдър на нея. Бош хвана една от дръжките и помогна да я пренесат до машината.

— Може ли и аз да дойда? — изкрещя той, за да надвика грохота на мотора.

— Какво? — Единият от екипа се обърна.

— Може ли да дойда?

— Не, сър. — Човекът поклати глава. — Трябва ни място, за да работим. Тя се нуждае от спешно стабилизиране.

Бош кимна.

— Къде ще я откарате?

— В „Сейнт Джоузеф“.

Бош отново кимна. „Сейнт Джоузеф“ се намиреше в Бърбанк, отгатак хълма. Полетът дотам щеше да продължи не повече от пет минути, но с кола трябваше значително повече време, тъй като трябваше да се заобиколи планината.

Качиха носилката и Бош се отдръпна. Прииска му се да извика нещо окуражаващо на партньорката си, но нищо не му идваше наум. В следващия миг вратичката се захлопна и вече беше късно. Е, ако Киз изобщо бе в съзнание, със сигурност щеше да разбере какво би искал да ѝ каже.

Хеликоптерът излетя и Бош механично направи още няколко крачки назад. Не беше сигурен дали някога ще види Киз Райдър жива.

Секунди след отлитането на машината за спешна помощ на паркинга с рев се появи патрулна кола с включена синя лампа. От нея изскочиха двама униформени полицаи от участъка в Холивуд. Единият извади пистолета си и го насочи в гърдите на Бош. Той погледна калните си окървавени дрехи и веднага разбра защо.

— Аз съм полицай! — извика той. — Значката е в задния ми джоб!

— Да я видим тогава! — изръмжа в отговор онзи с пистолета. — Бавно!

Бош измъкна портфейла си и го разтвори. Проверката беше извършена светкавично и пистолетът беше прибран.

— В колата! — кратко нареди Бош и хукна към задната врата на патрулката. — Трябва да тръгваме веднага!

Полицайте се подчиниха и той им нареди да карат надолу към Бийчуд.

— А после? — попита мъжът зад волана.

— Ще ме закарате в „Сейнт Джоузеф“. Хеликоптерът току-що отнесе партньорката ми там.

— Разбрано.

Шофьорът включи сирената и настъпи газта. Патрулната кола направи обратен завой с пронизително свирене на гумите, изпод които излетяха камъчета. Макар и със специално окачване, като повечето автомобили на полицията в Лос Анджелис, колата опасно се разклати на завоя. Но Бош не се интересуваше от това. Сега най-важното беше да стигне до Киз. Малко по-надолу се разминаха на косъм с друга патрулна кола.

Шофьорът намали скоростта едва когато навлязоха в пешеходната зона на малко селце, разположено в подножието на хълма.

— Спри! — внезапно изкрещя Бош.

Човекът зад волана реагира светкавично, гумите из-скърцаха.

— Дай на заден! Видях микробуса!

— Какъв микробус?

— Дай назад, бързо!

Патрулната кола направи маневра и тръгна в обратна посока, към общинския пазар.

Отвъд сергиите се виждаше светлосивият микробус на Съдебна медицина, залепен плътно до тротоара.

— Арестантът ни докопа пистолет и успя да избяга — поясни Бош. — Ей с онзи микробус...

След което описа външния вид на Уейтс и добави, че ще използва оръжие без никакво колебание — и че вече го е направил в гората и е убил двама служители на реда.

Решиха първо да огледат паркинга, а след това да се заемат с пазара. Поискаха подкрепления по радиостанцията и слязоха от колата с оръжие в ръце.

Огледът на паркинга мина бързо. Остана им единствено микробусът, който се виждаше в дъното. Оказа се отключен и празен. На пода в товарния отсек се търкаляше оранжевият затворнически комбинезон. Това означаваше, че Уейтс е имал други дрехи под него — или че е намерил с какво да се преоблече.

— Внимавайте! — каза Бош. — Не знаем как е облечен. Дръжте се близо до мен, аз знам как изглежда.

Тримата предпазливо тръгнаха към отсрещния магазин. Бош разбра, че са закъснели, в мига, в който стъклената врата автоматично се плъзна встрани. Мъж с табелка „мениджър“ на ревера успокояваше истерично ридаеща жена, която се държеше за бузата. Мениджърът видя униформените полицаи и им махна да се приближат. Изобщо не обърна внимание на оплесканите с кал и кръв дрехи на Бош.

— Ние се обадохме — каза мъжът. — Току-що откраднаха колата на госпожа Шелтън.

Жената кимна през сълзи.

— Можете ли да опишете нападателя? — попита Бош. — Как беше облечен? Каква марка е колата ви?

— Ще се опитам.

— Добре. — Бош се обърна към колегите си. — Един от вас остава тук да снее показанията, другият трябва да ме закара до

„Сейнт Джоузеф“, веднага!

Шофьорът тръгна с него, а колелата му остана в магазина. След минута колата излетя от Бийчуд Кениън и се понесе към прохода Кауенга. По радиостанцията обявиха, че се издирва сребристо БМВ 540 във връзка със 187 УПР — Убийство на представител на реда. Заподозреният бил с бял гащеризон. Бош веднага разбра, че Уейтс е използвал резервното облекло, което по всяка вероятност е открил в микробуса на Съдебна медицина.

Сирената им разчистваше пътя, но до болницата оставаха поне още петнадесет минути. Сърцето на Бош се сви от мрачно предчувствие. Опита се да го прогони, опита се да си представи Киз Райдър жива и здрава, с вечната ѝ усмивка. Когато излязоха на магистралата, Бош заоглежда всичките осем платна в северна посока — търсеше сребристо БМВ с убиец зад волана.

Бош влезе във фоайето на спешна помощ със служебната значка в ръка. Приведена над стола на прегърбен пациент, дежурната администраторка на приемното отделение бързо записваше данните му. Когато се приближи достатъчно, Бош видя, че човекът се е привел над ръката си — с неестествено извита китка.

— Къде е полицейската служителка, която докараха преди малко? — попита той, без да се извини за прекъсването.

— Нямам информация, сър — отвърна служителката. — Ако седнете и...

— Кой може да ми даде информация? Къде е дежурният лекар?

— При пациентката, сър. Ако го повикам да ви даде информация, кой ще се грижи за нея?

— Значи е жива?

— Засега не мога да...

Бош ѝ обърна гръб и решително тръгна към двете врати в дъното на коридора. Натисна едно копче на стената и вратите се отвориха. Администраторката извика нещо след него, но той дори не се обърна. В шоквата зала имаше осем маси, отделени с подвижни паравани. В центъра имайте нещо като кабинет за лекарите и сестрите, в който постоянно влизаха и излизаха хора с бели престилки. Пред паравана вдясно стоеше единият от мъжете, който беше оказал първа помощ на Райдър.

— Как е тя? — викна Бош, докато тичаше към него.

— Държи се. Изгубила е много кръв, но...

И като видя с кого разговаря, млъкна.

— Не може да влизате тук, полицай. Отидете в чакалнята...

— Тя е мой партньор! Искам да зная какво е състоянието ѝ.

— В момента с нея се занимава един от най-добрите екипи за спешна помощ в града. Правят всичко възможно да ѝ спасят живота. Обзалагам се, че ще успеят, но вие трябва да се махнете оттук.

— Господине?

Бош рязко се обърна. Към него крачеше мъж с униформата на охранител, следван от администраторката.

— Искам да получа информация за състоянието ѝ, нищо повече — обясни Бош.

— Моля да ме последвате, господине — твърдо рече охранителят и го хвана за лакътя.

— Не ме докосвайте, аз съм полицейски детектив! — Бош дръпна ръката си. — Искам да разбера какво става с партньорката ми.

— Ще ви съобщят. Сега моля да...

Човекът допусна фаталната грешка отново да посегне към него. Този път Бош не се отдръпна, а го Удари през пръстите и изръмжа:

— Казах да не ме пипаш!

— Спрете! — намеси се човекът от бърза помощ. — Детектив, елате да изпием по едно кафе и ще ви кажа всичко, което искате да знаете. Става ли?

Бош не отговори и онзи реши да подслади предложението си.

— Ще ви намеря някоя чиста престилка, за да махнете тези кални дрехи. Така ще е по-добре, нали?

Бош не възрази. Пазачът облекчено кимна, а санитарят тръгна към близкия склад за чисто работно облекло и се обърна да прецени ръста на детектива. Свали от най-горния рафт една светлосиня престилка, прибави към нея меки чехли и го поведе към дежурната стая, където имаше автомати за кафе, безалкохолни напитки и сандвичи. Бош избра кафе без мляко, но нямаше монети. Човекът се усмихна, бръкна в джоба си и каза:

— Ако искате да се измиете и преоблечете, умивалнята е отсреща.

— Първо ми кажете как е тя.

— Добре, седнете.

Седнаха до една малка кръгла масичка в дъното на помещението и човекът протегна ръка:

— Приятно ми е, Дейл Дилън.

— Хари Бош. — Бош стисна десницата му.

— Радвам се да се запознаем, детектив Бош. Преди всичко искам да ви благодаря за всичко, което сте направили там, в калта. Твърде вероятно е да се окаже, че сте спасили живота на вашата партньорка.

Изгубила е много кръв, но е борец. В момента я реанимират, да се надяваме, че всичко ще е наред.

— Тежко ли е състоянието ѝ?

— Да. Това е един от онези случаи, при които нищо не се знае, преди да бъде стабилизирана. Куршумът е засегнал артерията. В момента я подготвят за операция. Поради загубата на кръв има риск от шок. Все още е в опасност, но ако избегне шока, има всички шансове да се оправи. „Да се оправи“ означава да оживее и да се подложи на продължителна рехабилитация.

Бош кимна.

— Това е неофициалното ми мнение — добави Дилън. — Не съм лекар и не би трябвало да споделям с вас нищо.

Бош усети вибрациите на телефона в джоба си, но не реагира.

— Благодаря за всичко — каза уморено. — Кога ще мога да я видя?

— Нямам представа. Работата ми е да ги докарам дотук и да ги предам в ръцете на реаниматорите. Казах ви всичко, което зная, дори повече от позволеното. Ако решите да чакате тук, ще е по-добре да се измиете и преоблечете. С тези дрехи плашите хората...

Бош кимна и Дилън се изправи. Беше свършил добра работа — бе предотвратил една доста взривоопасна ситуация.

— Благодаря, Дейл.

— Няма за какво, детектив. Не се сърдете на пазача, ако случайно го срещнете.

— Окей.

Човекът си тръгна, а Бош влезе в умивалнята и смъкна калното яке. Оказа се, че болничният халат няма джобове, в които да прибере пистолета, телефона, значката и останалите си лични вещи. По тази причина реши да остане с мръсните джинси. После вдигна глава към огледалото. Лицето му беше кално и оплескано с кръв. През следващите пет минути се плиска с вода и търкаше ръцете си със сапун. Спря едва когато видя, че в умивалника тече абсолютно чиста вода.

Когато се върна в дежурната стая, някой му беше изхвърлил кафето. За всеки случай отново се пребърка за монети, но джобовете му бяха празни.

Тръгна към приемното отделение. Оказа се, че там е пълно с цивилни и униформени полицаи. Сред тях беше и прекият му началник Ейбъл Прат, пребледнял като платно.

— Хари, как е Райдър?

— Не ми дадоха официална информация. Санитарят, който я докара тук, твърди, че има шанс да се оправи.

— Слава Тебе, Господи! А какво стана горе?

— Не съм много сигурен. По някакъв начин Уейтс се докопа до оръжие и откри стрелба. Нещо ново с издирването му?

— Зарязал е откраднатата кола на булевард „Холивуд“ близо до станцията на Ре Лайн. Никой не знае накъде се е насочил след това.

Бош се замисли. Ако Уейтс бе взел метрото, можеше да слезе навсякъде — от Северен Холивуд до центъра на града. А от центъра имаше линия, която водеше директно към Ехо Парк.

— Търсят ли го в района на Ехо Парк?

— Навсякъде го търсят, човече. От ОУО всеки момент ще дойдат, за да те разпитат. Аз настоях за това, защото предполагах, че няма да искаш да ходиш чак до Паркър.

— Правилно.

— Ти знаеш как да се справиш с тях, Хари. Просто им кажи истината.

Отдел „Употреба на оръжие“ нямаше да му създаде никакви проблеми. Лично той не беше извършил никакви нарушения при инцидента с Уейтс, но типовете от ОУО бяха длъжни да снемат показанията му.

— Вероятно ще се забавят, защото в момента са горе, на Сънсет Ранч, и записват показанията на очевидците. Как по дяволите се докопа до оръжие тоя тип?

— Докато се качваше по стълбата, Оливас го допусна прекалено близо до себе си. Той успя да му измъкне пистолета и започна да гърми като полудял. Горе бяха Оливас и Киз, аз бях долу. Всичко се случи за секунди.

— Божичко!

Прат поклати глава. Личеше, че иска да зададе още въпроси, да получи подробно описание на целия инцидент. Вероятно беше загрижен не само за съдбата на Райдър, но и за собственото си

положение. След кратко колебание Бош реши да сподели и онази малка подробност, която можеше да усложни ситуацията.

— Не беше с белезници — тихо каза той. — Свалихме ги, за да може да се изкатери по стълбата. За тридесет секунди, не повече. Но те се оказаха достатъчни, за да си нанесе удара. Оливас го допусна прекалено близо до себе си и оттам започна всичко.

Прат го гледаше с недоумение.

— Свалили сте му белезниците?!

— По нареждане на О’Шеа.

— Това е добре. Значи отговорността е негова. Не искам никакви удари срещу Неразкрити престъпления, не искам след двацет и пет години да ми лепнат подобно петно!

— А Киз? — Бош го изгледа подозрително. — Нали няма да я хвърлиш на вълците?

— Няма. Ще съм твърдо зад нея, но не и зад онзи шибан прокурор. О’Шеа да върви по дяволите!

Телефонът в джоба на Бош отново започна да вибрира. Той го извади и погледна екрана — на него се беше изписало „непознат номер“. Въпреки това натисна бутона за връзка, просто защото искаше да се отърве от безкрайните въпроси на Прат, който мислите единствено за задника си. Беше Рейчъл.

— Хари, току-що получихме съобщение за бягството на Уейтс. Какво стана?

Бош чак сега си даде сметка, че ще разказва за инцидента през целия ден, а може би и до края на дните си. Кимна на Прат да го извини и отиде в близката ниша с малък фонтан, в която имаше телефонни кабинки. Обясни максимално лаконично какво се беше случило в Бийчуд Кениън, спомена и за състоянието на Райдър. Пред очите му отново изплува Уейтс, как посяга към пистолета.

Рейчъл предложи да дойде в болницата, но той я разубеди — каза й, че не знае още колко време ще е тук, а и освен това го очаква разпит от ОУО.

— Довечера ще се видим ли? — попита Рейчъл.

— Само ако всичко с Киз е наред. В противен случай ще остана в болницата.

— Мисля да отида у вас. Обади ми се там.

— Добре.

Бош излезе от нишата и се огледа. Чакалната на спешното отделение започваше да се пълни с репортери — възбудено се промъкваша между полицаите с микрофони в ръце. Това означаваше, че новината вече се е разпространила навсякъде и началникът на полицията ще цъфне всеки момент. Можеше пък да е за добро. Присъствието му можеше да накара болничната управа да даде по-подробна информация за състоянието на Райдър.

Отиде при Прат, който разговаряше с капитан Норона — шефа на дирекция „Обири и убийства“, — и попита:

— Какво ще стане с изравянето?

— Изпратих горе Рик Джаксън и Тим Марсия — отвърна Прат. — Ще се погрижат за всичко.

— Случаят е мой! — троснато рече Бош.

— Вече не е — намръщено процеди Норона. — Вие сте отстранен до изясняване на случая от ОУО. След инцидента вие сте единственият професионален полицай от екипа, който все още е в състояние да говори. Това е главното. Изравянето на Жесто минава на втори план и ще бъде осъществено от Марсия и Джаксън.

Бош разбра, че няма смисъл да спори. Капитанът беше прав. Въпреки че имаше още четирима свидетели на инцидента, които се бяха отървали без наранявания, единствено неговите показания щяха да имат тежест.

Пред входа на спешното отделение настъпи раздвижване. Няколко души с камери на раменете се заблъскаха за по-добра позиция около двойната врата. Миг по-късно оттам се появи началникът на полицията, заобиколен от антуража си. Норона тръгна да го посрещне, след което двамата се спряха пред администраторката — същата, която беше отказала да даде сведения на Бош. Но сега тя беше самата любезност, кимна с усмивка на новодошлия и веднага вдигна телефона пред себе си. Явно умееше да се ориентира.

След три минути в приемната се появи главният лекар на болницата и покани шефа на частен разговор. Бош издебна момента и ловко се включи в процесията началници на отдели и сътрудници, които бяха част от антуража.

— Извинете за момент, доктор Ким — обади се един глас зад процесията. Всички спряха. Показалецът на администраторката се насочи към Бош. — Този човек е с групата.

Началникът на полицията се втрени в Бош, поклати глава и каза:

— В групата е. Той е най-важният!

Каза го с тон, който изключваше всякакви спорове.

Служителката зяпна. Главният лекар ѝ хвърли намръщен поглед и покани гостите си в едно от неизползваните помещения, в което имаше празно легло.

— Господин началник, вашата служителка...

— Детектив. Тя е детектив.

— Извинете ме. Вашият детектив е в шокова зала и за нея се грижат лекарите Пейтъл и Уъртинг. В момента няма как да ги повикам за подробности по състоянието ѝ, затова аз ще отговоря на въпросите ви.

— Добре. — Шефът заби очи в лицето му. — Ще прескочи ли трапа?

— Да, мисля, че да. Но не това е главното в момента. Въпросът е за трайните увреждания. Един от куршумите е засегнал сънната артерия, която снабдява мозъка с кислород. Засега не можем да кажем какви са пораженията на мозъка и какви ще са последствията от тях.

— Няма ли възможност за някакви тестове?

— Има, разбира се. И вече ги проведохме. Показаха наличие на мозъчна дейност, което на този етап е изключително добра новина.

— Може ли да говори?

— Не, сър. Пациентката е под упойка за спешна операция и през следващите няколко часа няма да е в състояние да говори. Ще разберем дали това е възможно най-рано тази нощ или утре сутринта, когато се събуди.

— Благодаря, доктор Ким. — Началникът на полицията кимна и протегна ръка към паравана, който ги разделяше от общото помещение. После изведнъж спря и се обърна.

— Докторе, преди време тази жена работеше в моя екип. Не искам да я загубя.

— Правим всичко възможно, сър. Няма да я загубите.

Групата тръгна към изхода. В следващия момент Бош усети една тежка ръка на рамото си, обърна се и видя началника — дърпаше го настрана.

— Как сте, детектив Бош?

— Добре съм, шефе.

— Благодаря ви, че я докарахте тук с максимална бързина.

— Никак не беше максимална. Освен това не го направих сам.

— Знам, знам. О'Шеа вече обяснява на репортерите как сте я изнесли от гората — разбира се, като изтъква своето решаващо участие.

Бош не беше изненадан от тази новина.

— Останете с мен, детектив — добави шефът.

Двамата минаха през чакалнята и излязоха на рампата за линейки. Началникът проговори едва когато се отдалечиха достатъчно.

— Ще ни разкъсат на парчета за тая работа. Защото допуснахме бягството на един доказан сериен убиец и градът скоро ще изпадне в паника. Искам да разбера какво стана в планината, детектив. Как се стигна до тази ужасна развръзка?

Бош разбиращо кимна. Даваше си съвсем ясна сметка, че инцидентът в Бийчуд Кениън е бомба, чиято ударна вълна ще разтърси както градските власти, така и полицията.

— Добър въпрос, шефе — въздъхна той. — Бях там, но не съм сигурен какво точно стана.

След което отново започна да разказва.

Репортерите и представителите на полицията бавно започнаха да напускат приемната. В известно отношение Киз Райдър ги беше разочаровала, защото все още беше жива. Ако беше предала Богу дух, всичко щеше да е наред. Новината излиза на първа страница, обществото получава всички подробности на трагедията, и толкоз. До новата сензация и поредната пресконференция. Но тя се беше вкопчила в живота и това обърка събралите се пред болницата хора. Те не можеха да стоят и да чакат, защото имаха друга работа. Така че броени часове по-късно Бош отново се оказа сам в просторната чакалня. В този критичен момент от живота си Райдър беше останала съвсем сама. Нямаше приятел, а родителите ѝ бяха напуснали Лос Анджелис малко след преждевременната смърт на сестра ѝ. Единственият ѝ близък човек в този град беше Бош.

Малко след пет следобед в залата отново се появи доктор Ким — очевидно очакваше да види началника на полицията или поне някой друг униформен служител на реда с по-високо звание от детектив. Наложил му се обаче да се задоволи с Бош, просто защото други нямаше.

— Справя се добре. — Той се усмихна уморено. — Вече е в съзнание, реагира на невербалните комуникации. Не може да говори, защото е интубирана, но първоначалните признаци са обнадеждаващи. Няма удар, няма инфекция, всичко изглежда наред. Втората рана също е стабилизирана, но с нея ще се занимаваме утре. Мисля, че една операция ѝ стига за днес.

Бош мълчаливо кимна. Душата му се изпълни с огромно облекчение. Киз щеше да се справи!

— Може ли да я видя?

— Само за няколко минути — отвърна докторът след кратко колебание. — Вече ви казах, че не може да говори. Елате.

Бош за втори път последва главния лекар през летящата врата. Минаха през спешното отделение и влязоха в шоквата зала. Киз беше на второто легло вдясно. Тялото ѝ изглеждаше дребно, заобиколено от

всякаква апаратура и опасано с маркучи. Очите ѝ бяха замъглени и изобщо не трепнаха при появата му. Беше в нещо като полусъзнание.

— Здравсти, Киз — усмихна се той и хвана здравата ѝ ръка. — Как си, партньорке? Не, не се опитвай да ми отговаряш. Дойдох просто да те видя. Главният лекар току-що ме увери, че ще се справиш. След рехабилитацията ще си като нова!

Тя не можеше да отговори заради тръбата, натика-на дълбоко в гърлото ѝ. Но пръстите ѝ леко стиснаха ръката му — много положителен признак.

Той седна до леглото, без да пуска ръката ѝ. През следващите тридесет минути не ѝ каза почти нищо.

В пет и половина се появи дежурната сестра и каза, че във фойето го чакали двама мъже. Бош се надигна, стисна ръката на Киз за последен път и обеща да дойде още на следващата сутрин.

Мъжете се оказаха следователи от ОУО. Старшият беше лейтенант Рандолф, а другият се казваше Осейни. Лейтенантът беше стар познат на Бош — имаше дългогодишна практика в отдела и беше разследвал четири случая на употреба на оръжие с негово участие.

Излязоха от болницата и седнаха в служебната кола, за да говорят на спокойствие. Бош се настани отзад до включения магнетофон и започна да разказва. Рандолф и Осейни мълчаливо изслушаха подробностите от началото на следствието и се намесиха едва когато премина на описанието на събитията от сутринта. Тази намеса прие формата на десетки въпроси, които имаха за цел да открият отклонения от предварително разработения план на операцията. Личеше желанието им да установят, че важните, а може би и всички решения са били вземани от представителя на Областната прокуратура Рик О'Шеа. Разбира се, това не означаваше, че полицията се стреми да прехвърли цялата отговорност за провала върху О'Шеа — те просто вземаха съответните защитни мерки.

По тази причина Рандолф настоя за максимална точност в момента, в който Бош спомена за възникналия спор относно свалянето на белезниците на Уейтс преди спускането по стълбата. Искаше да чуе кой какво е казал, точните думи на всеки. Бош знаеше, че са го оставили за десерт. Със сигурност вече бяха разпитали Кал Кафарели, Мори Суон, О'Шеа и оператора с видеокамерата.

— Успяхте ли да прегледате филма? — попита той, след като свърши с обясненията.

— Още не.

— Ситуацията би трябвало да е записана изцяло. В момента, в който започна стрелбата, камерата работеше. Всъщност аз също съм любопитен да видя този запис.

— Честно казано, това няма как да стане — въздъхна Рандолф. — Корвин твърди, че е изгубил диска в гората.

— Корвин е операторът, така ли?

— Да. Предполага, че е изпаднал от джоба му, докато сте пренасяли Райдър със стълбата. До този момент не успяхме да го открием.

Политическата математика беше проста. Корвин работеше за О'Шеа, а записът щеше да покаже, че О'Шеа инструктира Оливас да свали белезниците на затворника.

— Този човек лъже — каза Бош. — Джобовите му бяха пригодени за специално оборудване. С очите си видях как пусна диска в един от тях, който беше със самозалепващо се капаче. Направи го, преди да се качи по стълбата. Дискът е у него.

Рандолф отегчено кимна. Сякаш предварително знаеше, че ситуацията е била точно такава.

— Записът показва, че О'Шеа казва на Оливас да свали белезниците — добави Бош. — Запис, който прокурорът не би желал да стигне до медиите или до Главното полицейско управление на Ел Ей — нито в годината на изборите, нито никога. Следователно въпросът е дали Корвин го е скрил, за да оказва натиск върху О'Шеа, или самият О'Шеа му е заповядал да го скрие. По мое лично мнение е по-скоро второто.

На това Рандолф дори не си направи труда да кимне. Каза само:

— Добре. Дайте да направим още един преглед на събитията и да приключваме.

Бош разбра какво му се казва: че проблемът със записа не е негов.

— Както искате.

Приключиха малко преди седем. Бош ги помоли да го свалят до центъра „Паркър“, където беше колата му. По пътя изобщо не отвориха дума за разследването. Рандолф включи радиото на вълната на

местната радиостанция и мълчаливо изслушаха новините, които съдържаха медийната версия на инцидента в Бийчуд Кениън и хода на издирването на Рейнард Уейтс.

Третата новина засягаше политическите последици от бягството на затворника. Ако Бош и компания бяха търсили повод за предизборен дебат, усилията им положително бяха успешни. Всички противници на О'Шеа в общинския съвет критикуваха действията на полицията и прокуратурата по време на акцията. В опит да се дистанцира от този провал О'Шеа беше направил изявление в смисъл, че не е бил нищо повече от наблюдател, който не е вземал никакви решения във връзка с транспортирането и охраната на затворника. Новината завършваше с описание на смелите му действия за спасяването на ранен полицейски служител и личното му участие в пренасянето на този служител през гористата местност, в която е дебнел въоръженият престъпник.

Рандолф въздъхна и изключи радиото. Беше чул достатъчно.

— Какъв човек, а? — подхвърли Бош. — Няма начин да не стане прекрасен областен прокурор!

— Без съмнение — съгласи се Рандолф.

Влязоха в гаража на центъра „Паркър“. Бош каза лека нощ на колегите си и тръгна към близкия платен паркинг, където държеше колата си. Чувстваше се изтощен, въпреки че до залез-слънце оставаше още поне един час. Запали мотора и подкара обратно към Бийчуд Кениън — по пътя, по който току-що беше дошъл. В движение включи телефона да се зарежда и се обади на Рейчъл Уолинг. Оказа се, че тя вече е в апартамента му.

— Отивам до Бийчуд, ще се забавя малко — каза той.

— Защо?

— Защото това е мое разследване, а горе работят хора.

— Правилно. Трябва да си там.

Бош не отговори, но тишината в слушалката му подейства успокоително.

— Ще се прибера по най-бързия начин — тихо добави той.

Изключи телефона, излезе от магистралата и след няколко минути вече преодоляваше завоите по Бийчуд Драйв. Малко под върха се размина с два микробуса, които се спускаха. Единият беше катафалка, а другият беше на криминалистите — онзи със

злополучната стълба. Сърцето му се сви. Останките на Мари Жесто без съмнение бяха в първия автомобил.

На паркинга завари Марсия и Джаксън — детективите, които бяха пратени да извършат изравянето на трупа. Изправени зад колата си, те сваляха работните комбинезони. Денят им беше приключил. Бош спря до тях.

— Как е Киз, Хари? — тревожно попита Марсия.

— Казват, че ще се оправи.

— Слава Богу!

— Голяма бъркотия, нали? — съчувствено каза Джаксън.

— Какво свършихте? — пренебрегна забележката Бош.

— Открихме я — отвърна Марсия. — Или, по-точно казано, открихме един труп. Ще се наложи зъбна идентификация. Ти нали имаш данните?

— Да, в папката на бюрото ми са.

— Ще я вземем — ще ни трябва на Мишън Роуд.

На Мишън Роуд се намираше сградата на Съдебна медицина. Някой от експертите стоматолози щеше да сравни рентгеновите снимки от зъбите на Жесто с тези на изровения труп, посочен от Уейтс.

Марсия затвори багажника и го погледна загрижено.

— Добре ли си, Хари?

— Денят беше дълъг — отвърна с въздишка Бош.

— И със сигурност няма да е единственият — каза Джаксън. — Ще бъде така, докато не пипнат онзи тип.

Бош усети любопитството на колегите си. Искане да разберат какво точно е станало. Двама полицаи бяха убити, трети беше в реанимацията. Но вече започваше да му писва.

— Вижте, не знам още колко ще продължи това — рече той сухо. — Още утре ще се опитам да изясня нещата, но очевидно не всичко зависи от мен. Ще ви моля да ми звъннете в момента, в който идентифицирате тялото. Ако това е Жесто, трябва да уведомя родителите й. Вече тринадесет години поддържам връзка с тях и искам да научат новината от мен.

— Дадено, Хари — каза Марсия.

— Аз пък никога не съм се натискал да уведомявам близките — промърмори Джаксън.

Размениха още няколко думи, после Бош вдигна глава към небето, оранжево от прекрасния залез. Пътеката в гората със сигурност вече беше тъмна и той помоли колегите си да му заемат фенерче.

— Утре ще ви го върна.

Марсия и Джаксън не възразиха, макар да бяха наясно, че на другия ден Бош може би вече няма да работи по случая.

— Стълбата я няма, Хари — предупреди го Марсия. — Криминалистите си я прибраха.

— Значи ще се поокалям. — Бош сви рамене и сведе очи към достатъчно изцапаните си панталони и обувки.

Марсия се усмихна, извади от багажника голям електрически фенер и му го подаде.

— Искаш ли да те изчакаме? Ако се подхлъзнеш и си навехнеш някой глезен, цяла нощ ще правиш компания на койотите.

— Не, благодаря. Имам телефон, а освен това обичам койотите.

— Окей, внимавай.

Бош ги изчака да потеглят, погледна още веднъж потъмняващото небе и тръгна по пътеката, по която сутринта ги беше повел Уейтс. След пет минути стигна до ямата. Включи фенера и започна да я оглежда. Имаше многобройни стъпки, оставени от полицейските екипи. Тук нямаше какво да се види. Потърси коренищата, които беше използвал сутринта. Хвана се за най-дебелото и внимателно се спусна долу. Две минути по-късно излезе на полянката, оградена с жълта полицейска лента. В центъра ѝ тъмнееше правоъгълен изкоп с дълбочина метър и половина.

Наведе се, мина под лентата и тръгна натам. Към мястото, превърнало се в последен дом за една млада жена.

ТРЕТА ЧАСТ

МЯСТОТО

Шефът му позвъни сутринта, докато си правеше кафе.

— Няма смисъл да идваш, Хари — каза Ейбъл Прат. — Току-що ми се обадиха.

Бош очакваше подобен развой на събитията, но все пак попита:

— Кой?

— От шестия етаж. Все още няма официално заключение от ОУО. Молят да останеш в сянка за няколко дни, докато отmine вестникарската шумотевица.

На шестия етаж бяха кабинетите на началството. Там се трудеше една групичка висши полицейски офицери, които се грижеха за репутацията на полицията в случаи като този. Бош не беше изненадан от решението им, въпреки че изпита силно разочарование. По всичко личеше, че политиката на полицейската върхушка е единственото непроменимо нещо в този свят на промени.

— Гледа ли новините снощи? — попита Прат.

— Не гледам телевизия.

— Май е време да започнеш. Почитаемият Ървин Ървинг беше окупира ефира с глупавите си коментари, главно място сред които заемаше твоята особа. Преди това произнесъл реч в южните райони, в която открито заявил, че повторното ти назначение било ярък пример за некомпетентността на началника на полицията и наличието на морална корупция. Не знам с какво си предизвикал злобата му, ама здравата те е захапал. „Морална корупция“, представяш ли си? Това си е открита война!

— Скоро ще ме обвини и за собствените си хемороиди! — жлъчно подхвърли Бош. — Я кажи дали отстраняването ми се дължи на ОУО, или на страха от него?

— Не знам, Хари. Мен не ме питат при вземането на подобни решения. Просто ми се обадиха и ми заповядаха да ти предам. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да.

— Ще ти кажа личното си мнение. При тези нападки на Ървинг срещу теб началникът няма как да те освободи, защото ще излезе, че този тип е прав. Според мен горе искат да си направят сметката докрай, а след това да вземат окончателното решение. Затова се радвай на временната почивка и поддържай контакт.

— Окей. Нещо ново за Киз?

— Е, с нея нямат проблеми. Просто защото тя няма къде да отиде в случай на домашен отпуск.

— Имах предвид друго.

— Знам какво имаш предвид.

— Е, и?

С Прат винаги беше така: сякаш отлепяш етикета на бутилка бира. Върху стъклото винаги остава по нещо.

— Мисля, че Киз ще си има неприятности. В момента на нападението е била горе заедно с Оливас. Логично възниква въпросът защо не е видяла сметката на Уейтс? Разполагала е с достатъчно време да го направи. Това навежда на извода, че се е панирала, Хари. Извод, който може да ѝ се отрази зле.

Бош кимна. Оценката на Прат беше вярна, въпреки че в момента най-важното за Киз беше да се бори живота си. По-късно щеше да ѝ се наложи да се бори и за службата си. Самият той беше сигурен в едно: че ще е твърдо на нейна страна, независимо от обстоятелствата.

— Добре, ясно. Нещо ново за Уейтс?

— Нищо. Изчезна. Може би вече е в Мексико. Ако е наясно за какво става въпрос, с положителност ще се окопае, при това за дълго.

Бош не беше толкова сигурен, но предпочете да замълчи. Инстинктивно усещаше, че макар и да се е окопал, Уейтс е някъде наблизо. Спомни си за Четвърта линия на метрото, където най-вероятно беше изчезнал. За многобройните спирки между Холивуд и центъра на града. После в главата му изплува легендата за тайния замък на Рейнард Лисицата.

— Трябва да затварям, Хари — обади се Прат. — Ти си окей, нали?

— Абсолютно, шефе. Благодаря ти за грижите.

— Няма за какво. Формално погледнато, трябва да ли се обаждаш всеки ден — чак до възстановяването ги на работа.

— Нямах проблем.

Бош затвори и наля кафе в чашата на термоса, кой-го вървеше в комплект с наетия от Рейчъл „Лексър“.

Миг по-късно в кухнята се появи и самата тя, облепена и готова да тръгва за работа.

— Тук няма нищо за ядене, но ако имаш време, можем да отскочим да хапнем навън — предложи Бош.

— Ще мина без закуска. Трябва да тръгвам.

Рейчъл разкъса розово пакетче подсладител, допълни кафето с мляко от хладилника и завъртя капачката на термоса. После попита:

— Кой звъня?

— Шефът. Отстраняват ме до изясняване на случая.

— О, скъпи! — Тя пристъпи към него и уви ръце около врата му.

— Мярката е рутинна, наложена от обстоятелствата — промърмори той. — Оставам на разположение до официалния доклад на ОУО: само той може да ме оневини.

— Ще се справиш ли?

— Вече съм добре.

— Какво мислиш да правиш?

— Още не знам. На разположение не означава домашен арест. Мисля да отскоча до болницата и да видя партньорката си.

— Ако искаш, можем да обядваме заедно.

— Добра идея.

Сравнително бързо бяха стигнали до онази домашна фамилиарност, която допадна на Бош. Разбираха се добре, макар и с малко думи.

— Не се притеснявай, добре съм — повтори той. — Иди на работа, а аз ще гледам да ти се обадя около обед.

— Добре, ще се чуем.

Целуна го по бузата и излезе през кухненската врата, която водеше направо към навеса с колите. Вече се бяха разбрали да го използват съвместно.

Бош изнесе чашата си на задната веранда и насочи поглед към прохода Кауенга. След вчерашния дъжд небето продължаваше да е абсолютно чисто. Очертаваше се поредният хубав ден в рая. Той реши на път за болницата да се отбие да хапне нещо. Щеше да прегледа и вестниците, а може би и да занесе някой на Киз.

След кратко колебание реши да остане с костюма и вратовръзката, които беше облякъл сутринта, малко преди обаждането на Прат. На разположение или не, трябваше да поддържа външния си вид на детектив. После отиде в спалнята и извади от гардероба фотокопията на делата, които беше направил преди четири години, в навечерието на оттеглянето си. Измъкна досието на Мари Жесто — оригиналът вероятно вече беше в ръцете на Джаксън и Марсия. Реши да го вземе, просто за всеки случай. За някоя лична справка или ако колегите се обадят за някакво уточнение.

Спусна се по хълма, излезе на булевард „Вентура“ и подкара на запад към Студио Сити. От сергията пред входа на ресторанта взе „Лос Анджелис Таймс“ и „Дейли Нюз“, после влезе и си поръча френски тост и черно кафе.

Инцидентът в Бийчуд Кениън беше на първа страница и в двата вестника, илюстриран с цветни фотографии на Рейнард Уейтс. Репортажите даваха подробно описание на преследването на маниакалния убиец, поверено на специално сформиран полицейски отряд. Най-отдолу беше изписан безплатният телефонен номер за всякакви сведения относно издирваното лице. Издателите очевидно бяха решили, че това е по-продаваема новина от тази за убитите полицаи и тежкото раняване на трети.

В репортажите се съдържаше главно информацията, събрана по време на многобройните пресконференции от предния ден. Но в тях почти липсваха детайли за самия инцидент в гората над Бийчуд Кениън. Полицията оправдавала това със следствената тайна. Участниците в този инцидент, включително помощник-шерифът Дулън, бяха описани съвсем бегло. Намекваше се, че Кизмин Райдър е с обратна сексуална ориентация и наскоро се разделила с приятелката си. Бош не познаваше имената под материалите — най-вероятно бяха на новоизлюпени полицейски репортери. Обикновено такива хора нямаха надеждни източници на вътрешна информация от кухнята на следствието.

На вътрешните страници имаше материали, които разглеждаха престрелката и бягството в политически аспект. Цитирани бяха известни имена, които общо взето казваха едно и също — все още било рано да се прецени как ще се отрази инцидентът в Бийчуд Кениън върху предизборната кампания на Рик О’Шеа, който несъмнено бил

достоеен кандидат за длъжността главен прокурор. Ръководената от него операция се беше провалила с гръм и трясък, но самоотверженото му поведение при спасяването на ранения полицейски служител ясно показвало каква положителна личност е той.

„Политиката в този град много прилича на киноиндустрията — заявяваше една от известните фигури. — Никой нищо не знае. Това може да се окаже както предимство за Рик О’Шеа, така и фактор, който може да провали кариерата му“.

Разбира се, двата вестника поместваха и коментарите на Гейбриъл Уилямс — основният конкурент на О’Шеа в предизборната кампания. Той наричаше инцидента „непростима грешка“ и хвърляше цялата отговорност върху О’Шеа. „Какъв коз за него би бил изчезналият видеозапис“, помисли Бош. Може би онзи Корвин вече бе преценил това и работеше по въпроса.

В пространно интервю Ървин Ървинг, в качеството си на общински съветник, не пропускаше да хвърли цялата вина върху некадърното ръководство на полицията, допуснало грешката да възстанови на работа детектив Бош след оттеглянето му преди малко повече от година. Специално се изтъкваше, че Ървинг по онова време заместник-началник на полицията, бил твърдо против това назначение. И двата вестника съобщаваха, че в момента Бош е разследван от ОУО и не може да бъде открит за коментар. Но и двата пропускаха да уточнят, че въпросният отдел провежда рутинно разследване на всеки случай с употреба на оръжие от полицейски служители. Този пропуск придаваше на новината необходимата доза подозрителност за обикновения читател.

Един от спомагателните материали в „Таймс“ беше подписан от Кейша Ръсел — дългогодишна криминална репортерка, която наскоро се беше прехвърлила на политическите новини — не по-малко опасна и късаща нервите сфера в журналистиката. Кейша беше направила опит да се свърже с него предната вечер и бе оставила съобщение на телефонния секретар. Но снощи той нямаше никакво желание да разговаря с репортери, включително с такива, на които вярваше.

Номерът ѝ беше записан в паметта на телефона му. Преди да смени амплото си, Кейша често го търсеше за информация, срещу която му правеше някои дребни, но важни услуги. Бош отмести вестниците и захапа тоста. Днес беше избрал подсладения вариант —

обилно полят с кленов сироп и поръсен с пудра захар. Въглехидратите щяха да го заредят с допълнителната енергия, която несъмнено щеше да му трябва през деня.

Преполови закуската си, извади мобилния телефон и набра номера на репортерката. Тя вдигна веднага.

— Здравсти, Кейша, обажда се Хари Бош.

— Отдавна не сме се чували, Хари Бош.

— Е, ти вече си голяма работа, особено на политическата сцена.

— Ама този път политиката май се сблъска челно с полицията, а? Защо снощи не отговори на обаждането ми?

— Защото прекрасно знаеш, че нямам право да коментирам текущо разследване, още повече такова, в което съм непосредствено ангажиран. Освен това ми беше паднала батерията. Прочетох съобщението ти едва след като се прибрах у дома — в час, който беше далеч след залагането на броя в печатницата.

— Как е партньорката ти? — стана сериозна тя.

— Държи се.

— А ти наистина си се разминал без драскотина, така ли?

— Да, поне във физическия смисъл на думата.

— Но не и в политическия, така ли?

— Точно така.

— Е, материалите вече излязоха. Малко е късничко да искаш право на отговор.

— Нямам подобни намерения. Знаеш, че не обичам да виждам името си по вестниците.

— Ясно. Значи ще говорим неофициално и ти ще си моят „достоверен, но неназован източник“.

— Не съвсем.

Бош ясно долови нетърпеливата ѝ въздишка.

— Защо тогава ми се обаждаш, Хари?

— Първо, защото винаги ми е приятно да те чуя, Кейша. И второ, защото като политически репортер ти със сигурност поддържаш пряка връзка с всички кандидати. Просто за да им поискаш коментар за горещите събития на деня, нали така? Като вчерашното...

Тя се поколеба за миг, очевидно се опитваше да разбере накъде води всичко това.

— Да. Ние сме известни с възможностите си да поддържаме връзка с хората, които са ни нужни. Но не и със заядливи ченгета. В повечето случаи те ни създават излишни проблеми.

— Така те искам. — Бош се ухили.

— Казвай защо се обаждаш.

— Трябва ми пряка връзка с Ървин Ървинг.

Този път паузата се проточи.

— Не мога да ти дам този телефон, Хари — въздъхна най-сетне тя. — Получих го в знак на доверие, а ако той разбере, че...

— Стига, Кейша. Прекрасно знаеш, че подобно доверие са получили всички останали репортери, които отразяват кампанията. Ако не му кажа, той няма как да разбере, че съм го взел от теб. А аз няма да му кажа. Знаеш, че умея да пазя тайна.

— Въпреки това ми е неудобно да го направя без разрешение. Ако искаш, мога да му звънна, а след това да...

— Той няма да ти разреши, Кейша. Ако имаше желание да говори с мен, спокойно можех да му оставя съобщение в предизборния щаб... Всъщност къде се намира той?

— В Уестуд, на улица „Брокстън“. Но въпреки това не ми е удобно, Хари...

Бош бързо придърпа „Дейли Нюз“, прегънат на политическата страница, и изсумтя:

— Е, добре. Може би Сара Уейнман или Дуейн Свирчински ще са по-благосклонни от теб. Сигурно ще искат да чуят мнението на човек, който е вътре в нещата.

— Бош, престани! Излишно е да се обръщаш към тях. А и не вярвам да го направиш.

— Искам да говоря с Ървинг.

— При условие, че няма да му кажеш кой ти е дал номера.

— Естествено.

Тя му продиктува цифрите и той прилежно ги вкара в паметта на телефона си. След което обеща да й звънна в момента, в който научи нещо ново за инцидента в Бийчуд Кениън.

— Може и да не е свързано с политиката — подхвърли тя. — Интересува ме всичко, което има някакво отношение към случая. Все още мога да напиша материал за криминалната хроника, стига да получа достатъчно информация.

— Ясно, Кейша. Благодаря ти.

Бош прекъсна връзката, остави бакшиш на келнера и излезе. Направи няколко крачки по тротоара и набра цифрите, които му беше продиктувала репортерката. Ървинг отговори след шест позвънявания, без да се представя.

— Господин Ървин Ървинг?

— Да. Кой се обажда?

— Човек, който иска да ви благодари, че потвърждавате представата, която си е изградил за вас. Вие сте един некадърен кариерист, господин Ървинг! Такъв бяхте в полицията, такъв сте и сега!

— Бош? Хари Бош? Кой ти даде номера ми?

— Един от твоите приближени, Ървинг. Май и те не одобряват това, което вършиш!

— Не се безпокой, Бош. Това не е твоя грижа. Смятай, че дните ти са преброени от момента, в който постигна целта си. Още повече, че...

Предал посланието си, Бош затвори телефона. Почувства се добре. Винаги е приятно да кажеш истината в очите на мръсника, който ти е бил началник и има всички шансове отново да ти стане началник.

Доволен от свършеното, той скочи в колата и подкара към болницата.

В коридора на спешното отделение се размина с жена, която току-що бе напуснала болничната стая на партньорката му. Успя да я познае след кратко налягане на паметта — беше бившата приятелка на Райдър. Преди няколко години се бяха запознали на стадиона „Холивуд Боул“ по време на традиционния джаз фестивал на „Плейбой“. Той ѝ кимна, но тя не прояви желание да спре и да завърже разговор.

Щом влезе при Райдър, му стана ясно, че е много по-добре от вчера, въпреки че състоянието ѝ беше все още далеч от оздравяването. Беше в съзнание, очите ѝ веднага се фокусираха върху него. Интубационната тръба вече я нямаше, но дясната страна на лицето ѝ беше странно разкривена. Дали не беше получила някой инсулт?

— Не се безпокой — обади се Киз със странен, силно завален говор. — Вратът ми е обезболен, но упойката хвана и част от лицето ми.

Той стисна ръката ѝ.

— Окей, разбрах. Иначе как си?

— Адски ме боли, Хари.

— Сигурно. — Бош кимна съчувствено.

— Следобед ще ми оперират ръката — добави Киз. — И тя ще ме боли.

— Но след това ще те оправят — успокои я той. — Рехабилитация, процедури и така нататък.

— Дано — прошепна тя.

Унието ѝ беше очевидно и Бош просто не знаеше какво да каже. Преди четиринадесет години, когато беше горе-долу на нейната възраст, беше получил куршум в рамото и също се беше събудил в болницата. Още не можеше да забрави ужасната болка, която раздираше цялото му тяло в мига, в който действието на морфина започваше да намалява.

— Нося вестници — каза той. — Искаш ли да ти почета?

— Вероятно не пишат нищо добро.

— Така е.

Вдигна пред очите ѝ заглавната страница на „Таймс“ с цветната снимка на Уейтс, след това започна да чете уводния материал и коментарите. Погледна я едва когато свърши и веднага забеляза безпокойството в очите ѝ.

— Какво има?

— Трябваше да ме оставиш и да го хванеш, Хари...

— Какви ги дрънкаш?

— Там, в гората... Сигурно щеше да го хванеш. Но ти предпочете да ме спасяваш и сега ще си платиш за това...

— Това си върви с професията, Киз. Единственото, което си мислех, беше как час по-скоро да стигнеш до болницата. Чувствам се виновен...

— За какво по-точно?

— За всичко. За това, че миналата година те накарах да напуснеш централното управление и да ми станеш партньорка. Ако не бях настоявал, вчера нямаше да...

— О, моля те! Защо не си затвориш проклетата уста? Бош се подчини.

— Млъкваш и толкоз — рече тя, преглътна и попита: — Какво друго ми носиш?

Бош вдигна пред очите ѝ папката с делото Жесто.

— Нищо особено. Взех го с цел да почета, ако спиш.

Това са фотокопия от следствените материали: направих ги, преди да се оттегля.

— Какво ще правиш с тях?

— Нищо, нали ти казах. Просто продължавам да мисля, че по време на първото следствие сме пропуснали нещо.

— Сме?

— Всъщност аз. Напоследък често си пускам един запис от концерта на Колтрейн и Монк в Карнеги Хол. Преди да бъде случайно открит, този запис е престоял петдесет години в архивите на Карнеги. За щастие го е открил човек, който е познавал отлично изпълненията им. В противен случай той щеше да си остане в прашния кашон завинаги.

— Как се връзва това с твоето разследване?

Бош се усмихна. Макар да лежеше в реанимацията надупчена с два куршума, тази жена не беше изгубила дори частица от бойния си дух.

— Не знам — въздъхна той. — Но продължавам да си мисля, че в тези документи има нещо, което мога да открия само аз.

— Успех. Докато си препрочиташ папките, мисля да подремна.

— Добре, Киз. Ще се старая да не вдигам шум.

— Няма да се върна, Хари...

Той я погледна. Думите ѝ не му харесаха, но моментът не беше подходящ за спорове.

— Както си решиш, Киз.

— Току-що ме посети старата ми приятелка Шийла. Научила от вестниците и решила да се отбие. Обеща да се грижи за мен, докато се оправя, но при условие да напусна полицията.

Това обясняваше нежеланието на Шийла да разговоря с Бош при одевешната среща в коридора.

— В нашата професия рано или късно се стига до подобен момент — добави Райдър.

— Знам, разговаряли сме по този въпрос. Но не мисля, че сега е моментът да го обсъждаме.

— Не само Шийла мисли така — тихо каза Райдър. — Вчерашните събития доказаха, че не ме бива за ченге.

— Какво?! — Бош вдигна вежди. — Ти си едно от най-добрите ченгета, които познавам!

По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Вцепених се, Хари — прошепна тя. — Замръзнах като някаква шибана новачка и му позволих да стреля по мен!

— Не се стягай, Киз!

— Онези хора загинаха заради мен. Когато сграбчи Оливас, не бях в състояние да помръдна. Стоях и гледах, вместо да го надупча. Стоях и гледах, докато стреляше по мен. И вместо да вдигна пистолета, вдигнах ръката си.

— Не е така, Киз. Нямах начин да стреляш, защото щеше да улучиш не него, а Оливас. А след това вече беше късно.

„Дано разбере, че трябва да повтори тези думи и пред следователите на ОУО“, помисли си Бош.

— Не. Трябваше да...

— Добре, Киз, стига — решително я прекъсна той. — Няма да оспорвам решението ти в случай, че наистина искаш да напуснеш. Ще съм сто процента на твоя страна. Но не и за глупостите, които чух току-що. Разбираш ли?

Тя направи опит да извърне глава, но бинтовете ѝ пречеха.

— Добре.

Сълзите в очите ѝ бяха доказателство за наличието на много по-дълбоки рани от тези, които бяха обработили лекарите.

— Ти трябваше да се качиш горе — прошепна Райдър след дълга пауза.

— Моля?

— По стълбата. Ако вместо мен се беше качил ти, нищо нямаше да се случи, Хари. Просто защото нямаше да се поколебаеш и щеше да го направиш на решето.

— Никой не знае предварително как ще реагира в конкретна ситуация. — Бош поклати глава.

— Но аз се вцепених, Хари!

— Я си подремни, Киз. Оправи се, пък тогава мисли какво решение ще вземеш. Ако решиш да напуснеш, ще те разбере. И ще съм с теб. Независимо какво ще се случи и накъде ще се насочиш.

— Благодаря, Хари — прошепна тя и избърса сълзите си със здравата ръка.

После затвори очи, измърмори нещо и заспа. Бош я гледаше и се опитваше да си представи, че вече не са партньори. Бяха работили добре заедно. Бяха истински екип. Киз щеше да му липсва.

Но в момента не му се мислеше за бъдещето. Отвори папката и се задълбочи в миналото. Започна отначало, от първия следствен рапорт.

Телефонът му завибрира точно когато се готвеше да се прехвърли на свидетелските показания. Той стана и тихо излезе в коридора. Търсеше го лейтенант Рандолф от ОУО.

— Съжалявам, че се наложи да ви отстраним до изясняването на случая.

— Всичко е наред. Знам как стават тези неща.

— Натискът беше доста голям.

— Какво има, лейтенант?

— Ще ви помоля да отскочите до центъра „Паркър“ и да хвърлите едно око на видеозаписа, с който се сдобихме.

— Открили сте диска на оператора от прокуратурата?

Рандолф направи кратка пауза.

— Ще ви отговоря така: да, ние действително получихме запис от него. Но не съм сигурен, че е пълен, и по тази причина искам да чуя вашето мнение. Ще се отбиете ли?

— След четиридесет и пет минути съм при вас.

— Добре, ще ви чакам. Как е партньорката ви?

„Дали пък не знае къде съм?“, запита се Бош.

— Държи се. Хващате ме в болницата, при нея. Състоянието ѝ е стабилизирано, но все още тежко.

Надяваше се да отложи максимално неизбежното изправяне на Райдър пред следователите от ОУО. След няколко дни, когато престанеше да взема болкоуспокоителни, може би щеше да избере друго обяснение за поведението си по време на инцидента с Уейтс.

— Очакваме да се стабилизира достатъчно, за да можем да я разпитаме — каза Рандолф.

— И това ще стане, вероятно след няколко дни.

— Вероятно. Окей, значи ще се видим. Благодаря за отзивчивостта.

Бош затвори и се върна в стаята. Вдигна папката от стола и погледна партньорката си — тя продължаваше да спи.

Трафикът се оказа изненадващо спокоен. Това му даде възможност да се обади на Рейчъл по време на движение и да ѝ каже, че има възможност да обядват заедно, защото тъй и тъй ще е в центъра. Решиха да си позволят нещо по-изискано и тя обеща да направи резервация в „Уотър Грил“ за дванайсет.

ОУО заемаше няколко помещения на третия етаж на центъра — в противоположния край на дългия коридор, където бяха канцелариите на дирекция „Грабежи и убийства“. В малкия самостоятелен кабинет на Рандолф беше пълно с видеоапаратура. Самият той седеше зад бюрото, а Осейни се занимаваше с техниката. Лейтенантът посочи на Бош единствения свободен стол.

— Кога получихте диска?

— Тази сутрин. Корвин твърди, че му трябвали двайсет и четири часа да си спомни къде го е сложил. Разбира се, след като го

предупредих, че имам свидетел, който е видял в кой джоб на комбинезона си го пуска.

— И мислите, че е обработен, така ли?

— Да. Разбира се, ще сме абсолютно сигурни, след като получим мнението на специалистите, но колегата Осейни прояви съобразителност и записа показанията на брояча на камерата, която открихме на местопрестъплението. Те не отговарят на цифрите, записани на диска. Около две минути липсват. Реджи, пусни го, ако обичаш...

Записът започваше с общи кадри на участниците в операцията, струпали се на паркинга под Сънсет Ранч. Операторът беше снимал главно О'Шеа — той присъстваше почти във всеки кадър. Това продължи и в гората, докато групата не спря пред неочакваното препятствие. Там имаше прекъсване. Очевидно Корвин беше изключил камерата. Следващите кадри не показваха нищо от спора за белезниците на Уейтс — преминаваха направо на предложението на Райдър за стълбата на техниците, донесена малко по-късно от Кафарели.

Осейни спря записа.

— Явно е изключил камерата, докато сме чакали стълбата — каза Бош. — Десетина минути, не повече. Но това в никакъв случай не е станало преди спора за белезниците.

— Сигурен ли сте?

— Само предполагам. Вниманието ми беше насочено към Уейтс, не към оператора.

— Ясно.

— Съжалявам.

— Няма защо. Искам да чуя единствено това, което се е случило в действителност.

— И другите свидетели ли мислят като мен? Казаха ли нещо за спора относно белезниците?

— Кафарели го потвърди, но Корвин и О'Шеа отричат да се е случило нещо подобно. Казано иначе, двама души от полицията твърдят, че е имало спор, а двама от прокуратурата го отричат. Без документални доказателства и за двете позиции. Класически цайтнот.

— А Мори Суон?

— Би могъл да е арбитър в спора, но отказва да отговаря на въпросите ни. Твърди, че било в интерес на клиента му.

Нормално поведение на адвокат. Бош сви рамене.

— Искате ли да коментирам и други кадри?

— Може би. Пусни го, Реджи.

Видеото отново се включи. Дискът беше запечатал слизането по стълбата и действията на Кафарели на полянката. Тук прекъсвания нямаше. Корвин просто беше оставил камерата да работи, вероятно с намерението за по-късен монтаж, удобен за съдебната зала. Или за целите на предизборната кампания.

Така стигнаха до завръщането на групата. Райдър и Оливас се качиха по стълбата, а Бош свали белезниците на Уейтс. Записът спря в момента, в който затворникът стигна последното стъпало и Оливас се наведе към него.

— Това ли беше? — попита Бош.

— Да, това е всичко — кимна Рандолф.

— Едва ли. — Детективът поклати глава. — Помня, че казах на Корвин да остави камерата и да отиде да помогне на Киз. До този момент тя беше на рамото му и работеше.

— Попитахме го за това. Той отговори, че е спрял камерата за икономия. Искал да остане място и за изваждането на тялото.

— Вие как приехте тези обяснения?

— Кажете вашето мнение.

— Пълни глупости. Той записа всичко.

— Няма как да го докажем.

— Въпросът е защо спира записа именно на това място. — Бош въздъхна. — Какво е имало на него?

— Вие сте били там, вие ще кажете.

— Казах ви всичко, което си спомням.

— Не е зле да се понапънете, защото тази лента не ви представя в особено добра светлина.

— Какво искате да кажете?

— Липсва запис на спора за белезниците. Виждаме само как Оливас ги сваля на слизане, а вие правите същото преди изкачването.

„Наистина е така — бавно осъзна Бош. — Всеки ще си направи заключението, че съм свалил белезниците Уейтс, без да го обсъдя с останалите“.

— О’Шеа се опитва да ме натопи.

— Не знам кой кого се опитва да натопи. Нека ви попитам нещо друго: видяхте ли какво прави О’Шеа в момента на гафа — когато затворникът се докопва до оръжието и започва да стреля?

— Не. — Бош поклати глава. — Озовах се на земята, затиснат от Оливас. Не мислех за О’Шеа, а за Уейтс. Изобщо нямам представа какво е правил. Мога само да ви кажа, че беше извън полезрението ми — някъде отзад.

— Може би точно това е изрязал Корвин — позорното бягство на шефа си, проявил се като жалък страхливец.

Думата *страхливец* накара Бош да трепне.

Изправил се горе, над ямата, Уейтс я беше произнесъл високо и насмешливо. А отзад се бе разнесъл тропот. О’Шеа наистина беше побягнал.

Замисли се. Прокурорът не беше въоръжен, нямаше как да се защити от човека, когото се готвеше да затвори до края на живота му. Това правеше бягството му напълно логично и разбираемо. Не беше проява на страх, а нормален инстинкт за самосъхранение. Но не и за един кандидат областен прокурор. Такъв човек не може да бяга, защото би изглеждал зле в очите на избирателите. Особено когато знае, че записът ще се появи във вечерните новини.

— Всъщност Уейтс изкрещя „страхливец“ на някой, който бягаше зад мен — бавно каза той. — Трябва да е бил О’Шеа...

— Край на мистерията — обяви Рандолф.

— Може ли да върнете записа? — попита Бош и се извърна към монитора. — Искам да видя още веднъж кадрите преди прекъсването...

Осейни натисна няколко клавиша. Тримата мълчаливо изгледаха повторното сваляне на белезниците от ръцете на Уейтс.

— Стоп!

Лентата замръзна. Кадърът показваше Уейтс на стълбата и Оливас, наведен да го поеме. Якето му беше полуразтворено от положението на тялото, под него ясно се виждаше разкопчаният кобур от лявата му страна и стърчащата от него дръжка на пистолета.

Бош стана, направи крачка напред и почука с химикалката си по екрана.

— Това виждате ли го? По всичко личи, че кобурът му е бил предварително разкопчан.

Рандолф и Осейни се втренчиха в монитора. Явно този незначителен детайл им беше убягнал.

— Уставът го разрешава — подхвърли Осейни. — Особено при охраната на опасен престъпник.

Другите замълчаха. Независимо от устава това си оставаше загадка без отговор, тъй като Оливас беше мъртъв.

— Спри го, Ред — въздъхна Рандолф.

— Нека го видя още веднъж — каза Бош. — Само тази част около стълбата.

Рандолф кимна и записът тръгна за пореден път. Докато го гледаше, Бош се мъчеше да си спомни всичко за кратките мигове след изкачването на Уейтс. Спомни си, че тялото на Оливас се завъртя с гръб към хората долу и по този начин предотврати всякакви опити за стрелба от тяхна страна. Спомни си и още нещо: беше се запитал къде е в този момент Киз и защо не реагира.

После проехтяха изстрелите и тялото на Оливас полетя надолу, а Бош вдигна ръце да се предпази. Когато Оливас падна върху него, отгоре се разнесоха нови изстрели, последвани от силен вик...

Да, силен вик... Забравен от всички в настъпилата суматоха. Беше извикал Уейтс, изправен на ръба на ямата с пистолета в ръка. Именно тогава беше нарекъл О'Шеа страхливец. Но не само това.

„Бягай, страхливецо! К'во стана с шибаната ни сделка?“

Едва сега си даде сметка, че тези думи са били напълно изтрити от съзнанието му. В онзи момент на лудост мислеше единствено за Киз Райдър, а сърцето му беше в плен на ужаса.

Но какво всъщност означаваха тези думи? Защо Уейтс бе нарекъл „шибана сделка“ едно напълно законно извънсъдебно споразумение?

— Какво има? — Рандолф внимателно го гледаше.

— Нищо, нищо. — Бош тръсна глава. — Просто се опитах да си спомня какво се случи в онези секунди, които ги няма на записа.

— И май успяхте...

— Не. Просто си спомних, че бях на косъм от смъртта, която сполетя Оливас и Дулън. Спаси ме тялото на Оливас, което се строполи отгоре ми и пое куршумите.

Рандолф кимна.

Бош нетърпеливо се размърда. Искаше час по-скоро да се измъкне оттук и да се заеме със загадката. *К'во стана с шибаната ни сделка?* Беше твърдо решен да разбие това изречение на съставните му части и да ги анализира под лупа.

— Имате ли други въпроси, лейтенант? — попита той.

— За момента не.

— В такъв случай ще тръгвам. Звъннете ми, ако имате нужда от мен.

— Вие също, ако си спомните още нещо. — Рандолф го изглежда многозначително.

— Разбира се. — Бош отмести очи.

Излезе от канцеларията на ОУО и тръгна към асансьорите. Но вместо надолу, пръстът му натисна бутона за по-горните етажи.

Крясъкът на Уейтс променяше нещата. За Бош това беше сигнал, че в Бийчуд Кениън се е разиграло нещо, за което той самият няма и най-малка представа. Затова първото му решение беше да не предприема нищо, преди да обмисли нещата на спокойствие. Но след като беше в центъра „Паркър“, можеше да се възползва от това.

Влезе в стая 503 на отдел „Неразкрити престъпления“ и бързо тръгна към малката ниша, почти запълнена от бюрото му. Марсия и Джаксън ги нямаше. За да стигне до бюрото си, трябваше да мине покрай отворената врата на кабинета на Ейбъл Прат. Бош надникна и видя шефа си, паркиран зад масивното писалище. Пред него имаше кутия стафиди — толкова миниатюрна, сякаш беше предназначена за деца.

— Хари! Какво правиш тук?

— От ОУО ме повикаха да изгледам видеозаписа на операцията в Бийчуд, направен от човека на О’Шеа.

— Заснел ли е престрелката?

— Не. Твърди, че камерата била изключена.

— А Рандолф не вярва, така ли? — Прат вдигна вежди.

— Трудно ми е да кажа. Операторът е предал диска едва тази сутрин. По всичко личи, че записът е монтиран. Рандолф възнамерява да го изпрати в техническата лаборатория за задълбочена проверка. Но както и да е. Помислих си, че след като тъй и тъй съм тук, няма да е зле да събера някои материали и да ги върна в архивата. Киз също е изтеглила доста дела, върху които едва ли ще работи скоро.

— Това ми звучи разумно.

Бош се приготви да тръгне, но шефът не беше свършил.

— Току-що се чух с Тим и Рик, в момента вероятно си тръгват — подхвърли той с пълна уста. — Аутопсията е направена днес сутринта и потвърждава, че тялото е на Мари Жесто. Същото е заключението и на специалистите по зъбни отпечатъци.

Край. Бош въздъхна. Всичко бе окончателно изяснено и издирването на Мари Жесто беше приключило.

— Ами... добре — промърмори той.

— Казаха ми, че си проявил желание да го съобщиш на близките — добави Прат.

— Така е. Мисля да го направя довечера, когато Дан Жесто се прибере от работа. В такива моменти е добре родителите да са заедно.

— Радвам се, че поемаш това задължение. Междувременно ще звънна в Съдебна медицина да задържат заключението си до утре сутринта.

— Благодаря. Тим и Рик споменаха ли причината за смъртта?

— По всичко личи, че е била удушена. Счупена е подезичната кост.

Пръстите му докоснаха гърлото, сякаш да покажат на Бош къде се намира деликатната костичка. Бош не каза нищо — беше разследвал поне стотина случая на удушаване.

— Съжалявам, Хари. Знам, че беше взел присърце това разследване. Личеше си от начина, по който постоянно изтегляше материалите от архива.

Бош кимна. Повече на собствените си мисли, отколкото на думите на Прат. Обърна се и тръгна към бюрото си. Идентифицирането на тялото го накара да си спомни за предчувствието, че Мари Жесто няма да бъде открита жива, което го беше обзело още преди тринадесет години. Животът понякога поднася такива неща. Започна да подрежда всички папки и документи, които имаха връзка със следствието срещу Уейтс. Оперативният дневник по убийството на Жесто липсваше — беше предаден на Марсия и Джаксън. Това не го притесни — разполагаше с фотокопие в колата си.

Прехвърли се на бюрото на партньорката си, която беше изисквала делото на Даниъл Фицпатрик — собственика на заложната къща, за когото Уейтс твърдеше, че го е подпалил по време на гражданските бунтове през 92-ра. На пода до бюрото имаше две пластмасови кутии за документи. В едната се оказаха счетоводните книги на Фицпатрик, спасени от пожарникарите. Райдър му беше споменала за тях. Бош побърза да затвори капака, защото в носа го удари неприятната миризма на хартия, престояла дълго време във влага. Реши да прибере и тях, но това означаваше два курса покрай кабинета на Прат, който със сигурност щеше да прояви любопитство към намеренията му.

Късметът му проработи миг преди да зареже кутиите. Прат излезе от кабинета и изсумтя:

— Кой идиот е решил, че стафидите изобщо стават за лека закуска? Слизам за един хубав сандвич. Искаш ли нещо, Хари?

— Не, благодаря. Ще отнеса тези документи в архива и ще си ходя.

Прат държеше една от рекламните брошури за Западна Индия.

— Докъде стигна с проучванията? — подхвърли Бош.

— О, нищо особено. Просто се запознавам с някои неща. Чувал ли си за град Невис?

— Тц.

Всъщност не беше чувал почти за никое от местата, които проучваше Прат.

— Пише, че цената на фабрика за преработка на захарна тръстика заедно с осем акра терен е максимум четиристотин. По дяволите! Тук тези пари ми отиват само за къщата!

Това със сигурност беше вярно. Бош никога не му беше ходил на гости, но знаеше, че притежава в Сън Вали имение, достатъчно голямо да яздиш в него. Прат живееше там повече от двадесет години и на практика седеше върху истинска златна мина. Но имаше и един проблем: преди няколко седмици Райдър го беше чула да говори по телефона за настойничество над деца и обща семейна собственост, което означаваше, че се е свързал с адвокат по бракоразводни дела.

— Искаш да произвеждаш захар, така ли? — подхвърли той.

— Не, за Бога. Такова е било някогашното предназначение на имота. Ако човек го купи днес, може да го превърне в хотел или нещо като странноприемница...

Бош разсеяно кимна. Прат говореше за непознат свят, който изобщо не го интересуваше.

— Както и да е — въздъхна шефът му, ясно усетил липсата на слушател. — Довиждане засега. Между другото, поздравявам те за облеклото. Повечето колеги в твоето положение се появяват пред ОУО по джинси и тениски — сякаш са заподозрени, а не сериозни полицаи.

— Хм.

Прат излезе. Бош му даде тридесет секунди аванс и също тръгна към асансьорите, като награби едната пластмасова кутия и натрупа върху нея папките от бюрото си. Успя да ги прехвърли в колата си и да

се върне още преди шефът му излезе от барчето. Повтори операцията и с другата кутия. Никой не го попита какво прави и защо изнася документи от сградата.

Изкара колата от платения паркинг и си погледна часовника. Разполагаше с почти цял час до обяда с Рейчъл — недостатъчно време да се прибере да разтовари документите и да се върне в центъра, а и беше неоправдано от гледна точка на разходите. Мина му през ума да отложи обяда и веднага да се залови за работа, но се отказа. Рейчъл беше добра слушателка, а може би щеше да ѝ хрумне и задоволителен отговор на въпроса относно смисъла на думите, които Уейтс беше изкрещял по време на престрелката.

Можеше да отиде в ресторанта по-рано и да прегледа част от документацията, докато чака. Отхвърли тази идея в мига, в който си представи, че някой келнер или клиент може да хвърли случаен поглед на снимките от местопрестъплението.

Реши да се отбие в градската библиотека — тя беше съвсем близо до ресторанта. Там щеше да прегледа част от документите, а след това щеше да отиде в ресторанта навреме за срещата с Рейчъл.

Паркира в подземния гараж, взе дневниците по случаите Жесто и Фицпатрик и влезе в асансьора. В читалнята имаше достатъчно свободни места. Той започна с Жесто — вече беше започнал да преглежда случая в болничната стая на Райдър.

Прегледът на документите не му донесе нищо особено. Всичко изглеждаше нормално, включително вписванията във Формуляр 51, разпитите на очевидците и действията на разследващия екип.

После изведнъж се сети за нещо, което липсваше в хронологическия опис на събитията. Бързо прелисти страниците и потърси вписването на датата 29 септември 1993 година. Онова същото, с което Джери Едгар беше отбелязал телефонното обаждане на Робърт Саксън.

Но то липсваше.

Бош се наведе над масата и почна да изследва документа. Не, това беше абсурд. В официалния дневник беше регистрирано обаждане от Робърт Саксън, псевдоним на Рейнард Уейтс. Денят беше 29 септември 1993 г., часът на обаждането — 18:40. Олиас го беше открил при прегледа на досието, а на следващия ден Бош го бе видял със собствените си очи. И не само го бе видял, но и го беше проучил с

цялото си внимание, защото то представляваше онзи пропуск на следствието, който беше позволил на Уейтс да убива още тринадесет години.

Но в неговото фотокопие вписването липсваше.

„Какво става, по дяволите?!“

В първия момент не успя да свърже нещата. Фотокопието пред очите му беше направено преди четири години, веднага след решението му да напусне. То беше част от няколко неизяснени случая, които продължаваха да го глождат. Имаше намерение да ги довърши частно, да им отдели толкова време, колкото е нужно за окончателното им решаване, а след това спокойно да седне на брега на Мексиканския залив с въдица в едната ръка и кутийка „Корона“ в другата.

Но не се получи. Оказа се, че детективът може да си върши работата само със значка в джоба. Когато разбра това, той реши да се върне на работа. И веднага след като го назначиха в отдел „Неразкрити престъпления“ като партньор на Райдър, изтегли досието на Мари Жесто от централния полицейски архив. Част от него беше оригиналният дневник на престъплението — документът, в който се правеха всички вписвания по следствието независимо кой и кога е работил по него. В момента пред него лежеше копие, в което липсваха каквито и да било вписвания през последните четири години. Причината за това беше проста: през цялото това време то лежеше на горната лавица в гардероба му. Но как тогава бе възможно в единия документ да има вписване с дата 29 септември 1993 г., а в другия такова да липсва?

На този въпрос имаше само един логичен отговор.

Официалният Формуляр 51 беше подправен. Вписването с обаждането на Робърт Саксън бе направено, след като той беше преснимал досието. Това означаваше един доста голям период — цели четири години, — но здравият разум му подсказваше, че тук става въпрос по-скоро за дни, отколкото за години.

Фреди Оливанс му беше поискал дневника само преди няколко дни. Малко по-късно пак той беше открил бележката за обаждането на Робърт Саксън.

Отново прелисти дневника. Почти всички страници бяха плътно запълнени с отметки на следователите по делото. Единствено страницата с дата 29 септември имаше празно място отдолу. Това

очевидно бе забелязано от Оливас и той бе извадил листа от папката, напечатал беше отметката и го бе върнал на мястото му. А след това беше „открил“ пропуската на разследващия екип. Така бе създадена връзката между Уейтс и Жесто. През далечната 1993 година Бош и Едгар попълваха дневника на една стара пишеща машина, използвана от целия отдел в Холивуд. В днешно време всичко се пишеше на компютър, но почти всички отдели пазеха по някоя и друга пишеща машина — за по-възрастните колеги като Бош, за които беше твърде късно да овладяват тайните на компютъра.

Обзе го облекчение, примесено с гняв. С Едгар все пак не бяха допуснали онази смуцаваща грешка. Трябваше час по-скоро да му се обади и да му съобщи добрата новина. Но гневът от коварството на Оливас го обземаше все по-силно и по-силно. Той стана и излезе от читалнята в просторно овално фоайе — стените бяха покрити с мозаечни пана, пресъздаващи по-важните моменти от историята на града.

Много му се искаше да изкрещи, за да прогони демоните. Спря го появата на мъж в униформа — той забързано тръгна към него, после хлътна в близката врата. Може би го бяха повикали да предотврати кражба на ценен документ или книга, но това нямаше нищо общо с присъствието на Бош. Той поклати глава и бавно се върна в читалнята.

Седна пред разтворените папки и направи опит да пресъздаде хода на събитията. Оливас беше подправил официалния дневник на разследването — бе добавил в него два реда на машина, които внушаваха, че Бош и колегата му са допуснали голяма грешка, при това още в най-ранната фаза на следствието. Според тази добавка лице на име Робърт Саксън съобщаваше, че е видяло Мари Жесто в супермаркета „Мейфеър“ следобеда преди изчезването ѝ.

Толкоз. Съдържанието на тази отметка не можеше да е от значение за Оливас. Важен беше човекът. По неизвестни причини Оливас бе искал на всяка цена да вкара името Рейнард Уейтс в документите на разследването. Защо? За да внуши на детектив Бош чувство за вина, което да му позволи да получи някакво предимство в текущото разследване?

Не. Бош поклати глава. Оливас вече беше получил това предимство и имаше пълен контрол върху операцията. Той беше водещ следовател по делото Уейтс и този факт не можеше да се промени от

факта, че Бош продължава да рови случая Жесто. Да, между двете следствия имаше връзка, но водещата фигура в тях не беше Бош.

Значи причината беше друга.

Разгледа нещата от всички страни и стигна до неубедителното заключение, че Оливас е искал на всяка цена да свърже Уейтс и Жесто. Като бе вписал в дневника псевдонима на убиеца, той се бе върнал тринадесет години назад с единствената цел да направи връзката между Рейнард Уейтс и Мари Жесто.

Но Уейтс беше готов да признае, че е убил Жесто. Нищо в съдебната практика не е по-силно от едно доброволно признание. Уейтс дори бе проявил желание да заведе полицията до мястото, на което е заровено тялото. В сравнение с тези фактори отметката в дневника изглеждаше твърде дребна и незначителна. Защо тогава Оливас си беше направил труда да фалшифицира един официален документ?

Поемането на подобен риск объркваше Бош. Причината за подправянето на документ по следствие за убийство изглеждаше твърде незначителна. Оливас положително си бе давал сметка, че измамата му може да бъде разкрита, а опитен адвокат като Мори Суон нямаше да пропусне да се възползва от нея в съдебната зала. Но въпреки това Оливас бе рискувал. Въпреки ясното съзнание, че може и да не го прави, защото признанието на Уейтс ще е напълно достатъчно основание да бъде свързан със случая.

Но Оливас беше мъртъв и нямаше как да отговаря на въпроси. Никой вече не можеше да каже защо го е направил.

С изключение на Рейнард Уейтс може би.

„К’во стана с шибаната ни сделка, а?“

А може би и Рик О’Шеа.

Бош отново напрегна съзнанието си и нещата изведнъж си дойдоха на мястото. Стана му ясно защо Оливас е поел огромния риск да насочи вниманието към Рейнард Уейтс, като е вписал мнимото му обаждане в следствения журнал. Ясно като бял ден, без следа от съмнение.

Рейнард Уейтс не беше убиецът на Мари Жесто!

Бош скочи на крака и започна да събира документите. Притисна ги към гърдите си и се втурна към изхода. Стъпките му проехтяха с

оглушителна сила, сякаш подире му тичаше цяла тълпа преследвачи. Той дори се обърна, но ротондата беше пуста.

Покрай размислите в библиотеката закъсна за обяда. Когато влезе в ресторанта, Рейчъл вече седеше на масата, вдигнала разтвореното меню пред очите си.

— Извинявай — промърмори Бош.

— Няма нищо — отвърна тя: успя да скрие раздразнението си. — Но аз вече си поръчах, защото не бях сигурна, че изобщо ще се появиш.

Бош взе менюто от ръцете ѝ и директно го прехвърли на келнера, който чакаше на крачка от масата.

— Донесете същото и на мен. За пиене ще се огранича само с вода.

Келнерът тръгна, а Рейчъл иронично отбеляза:

— По-добре го повикай, защото това, което си поръчах, едва ли ще ти хареса.

— Защо? Аз обичам морска храна.

— Защото си поръчах сашими, а снощи ти спомена, че не си суровоядец.

Това го накара да се позамисли, но после той реши, че все пак трябва да понесе някакво наказание за закъснението си.

— В стомаха всичко се смесва. — Бош махна небрежно с ръка. — Но възниква въпросът защо това място се нарича „Уотър Грил“, след като нямат скара?

— Добър въпрос.

— Добре де, няма значение. Трябва да поговорим. Имам нужда от помощта ти, Рейчъл.

— За какво? Какво е станало?

— Мисля, че Рейнард Уейтс не е убил Мари Жесто.

— Как така? Нали той ви заведе при тялото? Да не искаш да кажеш, че това не е Мари Жесто?

— Не. Аутопсията потвърди, че е именно тя. В онзи гроб със сигурност е лежала Мари Жесто.

— Но Уейтс ви го показва, нали?

— Точно така.

— И призна, че убиецът е той?

— Да.

— Аутопсията потвърждава ли причината за смъртта — такава, каквата е описана в показанията на Уейтс?

— От това, което чух — да.

— В такъв случай не разбирам за какво говориш, Хари. Как е възможно при тези обстоятелства да подозираш, че убиецът не е той?

— Възможно е, защото ние нямаме представа какво всъщност става. Поне аз нямам. Олилас и О'Шеа играят някаква игра с Уейтс. Не знам каква точно, но убийствата в Бийчуд Кениън без съмнение се дължат на нея.

Тя вдигна ръце.

— Дай отначало, ако обичаш. Само факти, без теории и умозаключения. Искам да чуя всичко, което знаеш.

И той ѝ разказа за фалшивата отметка на Олилас в работния дневник, а след това описа всичко, което се беше случило, след като Уейтс се бе качил по стълбата в гората. Не пропусна да спомене и вика му по време на стрелбата и онова, което беше изрязано от записа.

Отне му петнайсетина минути. Междувременно им донесоха поръчката. Направи му впечатление, че храната беше сервирана сравнително бързо, но пък в това нямаше нищо чудно — нали не я готвеха. Престори се на прекалено ангажиран с разказа, за да не докосва суровата риба в чинията.

Ангажирана пък изцяло в това, което чуваше, Рейчъл не обърна внимание на малката му хитрост. Умът ѝ работеше напрегнато.

— Вписването на Уейтс в журнала ми се струва безсмислено. — Тя поклати глава. — То без съмнение го свързва с разследването, но той вече го е направил сам — чрез признанието си, плюс желанието да ви заведе в гората. Защо е била нужна тази фалшива отметка?

— По две причини. — Бош се приведе над масата. — Първо, Олилас е искал да е сигурен, че самопризнанието ще мине. Не е бил сигурен дали аз няма да открия пропуски в него и е искал да се подсигури. Записът в дневника автоматично ме поставя в положението да повярвам и на самопризнанието.

— Добре. А втората причина?

— Тук нещата стават доста объркани. — Бош въздъхна. — Безспорно вписването ме кара да повярвам в самопризнанието, но едновременно с това заплашва да ме извади от играта.

В очите на Рейчъл се появи недоумение.

— Я дай по-подробно.

— Това е моментът, в който се отклоняваме от твърдо установените факти и навлизаме в предположенията. Или теориите, догадките — наречи ги както искаш. Оливас вкарва обаждането в хронологията на разследването и ми го хвърля в лицето. Знае, че ако му повярвам, ще повярвам и на нещо друго: че в далечната деветдесет и трета с партньора ми сме допуснали огромна грешка, в резултат на която още много невинни хора губят живота си. Тоест на моята съвест ще тежат всичките жени, които Уейтс е ликвидирал оттогава.

— Ясно. Добре.

— Освен това моето отношение към Уейтс ще бъде поставено на чисто емоционална основа, на омразата. Защото цели тринадесет години аз търся убиеца на Мари Жесто, след което го намирам, но само за да установя, че на съвестта ми лежи един сериен убиец! Това е маневра, която трябва да ме обърка, да отвлече вниманието ми.

— От какво?

— От факта, че Уейтс не е убил Мари Жесто. Въпреки доброволното си самопризнание. То е резултат на някаква сделка с Оливас, а вероятно и с О'Шеа, те по неизвестни причини са го убедили да го направи, защото така и така е затънал до гуша по останалите обвинения. А аз бях толкова заслепен от омраза, че отказвах да видя истината. Пренебрегвах детайлите, Рейчъл. Обзет от огромното желание да скоча през масата и да го стисна за гърлото, изобщо не им обърнах внимание!

— Забравяш нещо — каза тя.

— Какво?

Сега тя се приведе над масата.

— Забравяш, че той ви е *завел* при трупа! — Каза го тихо, но настоятелно, очевидно отчиташе общественото място, на което разговаряха. — Как би могъл да го направи, ако не е извършил престъплението?

Бош кимна. Въпросът беше основателен, но той вече го беше обмислил от всички страни.

— Има такава възможност — ако Оливас го е инструктирал предварително. Спомни си приказката за Хензел и Гретел — ръсиш трохички и така нататък и маркираш трасето по точно определен начин. Следобед мисля да отскоча до Бийчуд. Бас държа, че ще открия маркерите...

Замълча, пресегна се през масата и размени недокосната си чиния с нейната, която вече беше почти празна. Рейчъл не възрази.

— Искаш да кажеш, че цялата експедиция е била постановка, имаща за цел да разсее съмненията ти — каза тя. — Уейтс е бил запознат с обстоятелствата около убийството на Мари Жесто, стоварва ги отгоре ти, а после, като истински Робин Худ, превежда малката ви група през гората и спира точно на мястото, на което е заровена жертвата.

— Точно това искам да кажа. Знам, че звучи малко невероятно, но когато човек анализира подробностите...

— Не малко, а много.

— Какво?

— Звучи *много* невероятно. Първо, откъде Оливас е запознат с подробностите, които съобщава на Уейтс? Откъде знае къде е заровено тялото на Жесто, за да може да маркира пътя дотам? Нима твърдиш, че *Оливас* е убил момичето?

Бош нетърпеливо въздъхна. Макар и логични, въпросите ѝ започваха да го дразнят.

— Не твърдя нищо подобно. Твърдя, че е имал пряк контакт с убиеца. О'Шеа също. По някакъв начин истинският убиец е влязъл в контакт с тях и им е предложил сделка.

— Хари! Това вече е...

Рейчъл млъкна и поклати глава. Пръчиците премятаха парченцата риба в чинията, но рядко ги поднасяха към устата ѝ. Келнерът се възползва от паузата, пристъпи към масата и разтревожено попита:

— Не ви ли харесва нашето сашими?

— Не, просто...

Едва сега осъзнала, че чинията пред нея е почти пълна, Рейчъл объркано замълча.

— Май... май не съм гладна...

— Не знае какво изпуска. — Бош широко се усмихна и намигна съзаклятнически на келнера. — Рибата беше великолепна.

Човекът разчисти масата и каза, че ще донесе листа с десертите.

— Рибата била великолепна, тъй ли? — Уолинг го изгледа с насмешка. — Ах ти, мошеник такъв!

— Извинявай.

Келнерът дойде с дебели папки под мишница, но те си поръчаха само кафе. Рейчъл потъна в мълчание, Бош търпеливо чакаше.

— И какво сега? — попита тя най-послед.

— Не знам — въздъхна той.

— Кога за последен път изиска досието от архива?

— Преди пет месеца. Записът, който ти показах снощи, беше последната ми работа по случая.

— Какво ново свърши — като изключим повторните разпити на Гарланд?

— Какво ли не. Разговарях с всички участници в събитията, чуках на всички врати, А Гарланд го привиках съвсем накрая.

— Мислиш, че той е влязъл в контакт с Олилас, така ли?

— Няма кой друг. Олилас и особено О'Шеа не биха сключили сделка с обикновен човек. Биха обърнали внимание единствено на хора с власт и пари. А семейство Гарланд притежава и двете.

Келнерът дойде с кафето и сметката. Бош извади кредитната си карта и я сложи на подноса.

— Дай да платим по равно — каза Рейчъл. — Да не говорим, че ти не хапна нищо.

— Няма значение. Това, което чух от теб, струва повече от един обяд.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета.

— Не, пазя го специално за агентките на ФБР.

Тя поклати глава, в очите ѝ отново се появи съмнението.

— Какво? — попита Бош.

— Не знам. Струва ми се, че...

— Какво?

— Защо не погледнем нещата от гледната точка на Уейтс?

— И какво?

— Защо се е включил в тази игра? Защо е приел да поеме вината за убийство, което не е извършил?

— Отговорът е лесен, Рейчъл. — Бош размаха ръце. — Той няма какво да губи, защото вече са му лепнали прозвището Торбалана от Ехо Парк. Ако го изправят пред съда, няма никакъв шанс да отърве спринцовката. Вчера, по време на „излета“, Оливас не пропусна да му го припомни. Следователно признанията са единствената му надежда. Как би постъпил в случай, че следователят или прокурорът поискат да признае за едно убийство повече? Ще им откаже ли? В никакъв случай. У тях е и ножът, и хлябът.

Тя кимна.

— Но има и още нещо — добави Бош. — Той е знаел за това пътуване в планината и със сигурност е хранил някакви надежди за бягство. Които значително са нараснали при новината, че това наистина ще стане.

Тя отново кимна, но той не разбра дали е успял да я убеди. Над масата се възцари мълчание. Келнерът се появи, взе кредитната карта и отново се оттегли. Обядът беше приключил.

— И какво мислиш да правиш? — попита Рейчъл.

— Отивам в Бийчуд Кениън, както вече казах. А след това ще потърся човека, който има обяснение за всичко.

— О’Шеа? Той няма да разговаря с теб.

— Знам. Затова няма да искам среща с него. Поне на първо време.

— Ще търсиш Уейтс? — Тя го изгледа с недоверие.

— Точно така.

— Това вече е прекалено, Хари. Нима си въобразяваш, че ще посмее да остане тук? Убил е две ченгета, което означава, че продължителността на живота му в района на Ел Ей е равна на нула. Всеки мъж със значка и пищов в този щат е получил заповед да го ликвидира в момента, в който го зърне.

Бош бавно кимна, помълча малко и каза:

— Но въпреки това е тук. Всичко, което каза, е вярно, но забравяш една малка подробност. Сега козовете са у него. Получи ги в момента на бягството си. Ако е толкова умен, колкото изглежда, непременно ще ги изиграе. Ще остане тук и ще използва О’Шеа по максимално изгоден за себе си начин.

— Имаш предвид изнудване?

— Няма значение как ще го наречем. Уейтс знае истината, знае какво се е случило. Ако успее да влезе в контакт с О'Шеа и съумее да го убеди, че представлява опасност за предизборната му кампания и изобщо за кариерата му, прокурорът ще е този, който ще му играе по гайдата.

— В думите ти има логика. Но какво ще стане, ако голямата конспирация все пак бъде осъществена? В смисъл: Уейтс поема убийството на Жесто, прибавя го към останалите и заминава за Пеликан Бей или Сан Куентин с доживотна присъда. Но авторите на конспирацията все пак ще са наясно, че в една килия някъде там е затворен човекът с козовете, човекът, който знае истината. И този човек продължава да е заплаха за О'Шеа и цялата му политическа машина. Защо бъдещият областен прокурор на Лос Анжелис би допуснал съществуването на подобна заплаха?

Келнерът се върна с кредитната карта и сметката. Бош добави бакшиш и я подписа. Това май беше най-скъпият обяд, който беше плащал, без да хапне дори залък.

— Добър въпрос, Рейчъл — промърмори той, когато келнерът се отдалечи. — Не зная какъв точно е отговорът, но е логично да се предположи, че О'Шеа, Оливас или някой друг имат готов план за ендшпила на тази история. Може би именно този план е причината за бягството на Уейтс.

— Май никой не може да те разубеди, а?

— Засега.

— В такъв случай ти пожелавам късмет. При всички случаи ще имаш нужда от късмет.

— Благодаря, Рейчъл.

Станаха.

— Колата ти на паркинга ли е? — попита тя.

— Не, оставих я в гаража на библиотеката.

Това означаваше, че ще напуснат заведението през различни врати.

— Ще те видя ли довечера? — попита той.

— Да, стига да не изскочи нещо в службата. От щабквартирата във Вашингтон ни предупредиха да очакваме извънредна задача. Ще ти звънна.

Той кимна и я изпрати до вратата, прегърна я и тръгна към другата врата.

Бош подкара по Хил Стрийт и зави на-ляво по Сизар Чавес, която скоро се вля в булевард Сънсет. Този маршрут не можеше да го изведе никъде другаде освен в Ехо Парк. Разбира се, той не очакваше да види Рейнард Уейтс на пешеходната пътека или пред вратата на някой имиграционен център или клиника, но инстинктът му нашепваше, че Ехо Парк продължава да е в играта. Затова навлизаше все по-навътре в квартала, опитваше се да попие атмосферата му. Беше сигурен в едно: че Уейтс е бил арестуван на път за съвсем конкретно място, което се намира някъде тук, в района на Ехо Парк. И беше твърдо решен да открие това място.

Спря на забранено близо до Куинтеро Стрийт, слезе от колата и тръгна към павилиончето за продажба на рибни продукти с помпозното наименование „Пескадо Мохадо Грил“. Поръча „скариди по дяволски“ и докато чакаше, показва снимката на Уейтс на продавача и няколкото жени на опашката. Получи очакваното поклащане на глави, придружено от кратки коментари на испански, взе си чинията със силно препържени морски дарове и светкавично я опразни.

След като се нахрани, потегли към дома си, с намерението да смени официалния костюм с джинси и тениска. Няколко минути покъсно подкара по стръмния път към Бийчуд Кениън. Паркингът под Сънсет Ранч се оказа абсолютно пуст и той неволно се запита дали след вчерашните събития хората не са започнали да отбягват този район. Слезе от колата, извади от багажника навито десетметрово въже и тръгна по пътеката, по която преди броени часове бе вървял след Рейнард Уейтс.

Но едва направи няколко крачки и телефонът му започна да вибрира. Той спря, извади го от джоба си и погледна екранчето. Беше някогашният му партньор Джери Едгар, на когото преди известно време беше оставил съобщение.

— Как е Киз?

— Държи се. Защо не отскочиш да я видиш? Вчера дори не се обади.

— Бях зает. Но днес непременно ще намеря време да отскоча до болницата. Ти ще ходиш ли?

— Сигурно. Звънни ми, преди да тръгнеш. Може би ще се срещнем там. Но аз те търсих да ти съобща две новини. Първата е, че изровеният труп в Бийчуд е на Мари Жесто.

Едгар замълча за момент, после тихо попита:

— Свърза ли се с родителите й?

— Още не. Дан продава трактори и го няма по цял ден. Ще им се обадя довечера, когато и двамата са си у дома.

— И аз бих постъпил така — промърмори Едгар. — Казвай и втората новина, Хари. В отсрещната килия ме чака един мръсник, когото трябва да пречупя. Става въпрос за разследване на изнасилване, последвано от убийство.

— Извинявай за прекъсването, но доколкото си спомням, се обади ти, а не аз.

— Помислих си, че е нещо важно.

— Наистина е важно. Мисля, че онова вписване във Формуляр 51 ще се окаже фалшиво. И когато нещата се изяснят, ние с теб ще сме чисти.

Този път отговорът на партньора му долетя незабавно.

— Какво?! — извика той. — Значи Уейтс изобщо не ни е звънял?

— Точно така.

— Как тогава е било регистрирано проклетото обаждане?

— Някой го е добавил най-отдолу, при това съвсем наскоро. Някой, който се опитва да се ебава с мен.

— Мамка му! — извика Едгар. В гнева му се долавяше и облекчение. — Знаеш ли, че не мога да спя, откакто ми каза за тоя пропуск? Защото не са се ебавали само с теб, а и с мен!

— Точно затова ти се обадох. Още не съм напълно сигурен, но по всичко личи, че е станало точно това. Ще те информирам веднага след като изясня нещата. А сега върви да заковеш твоя мръсник.

— Хари! — доволно изкрещя в мембраната Едгар. — След тази добра новина направо ще му видя сметката на това копеле!

— Радвам се да го чуя. Обади се, преди да тръгнеш за Киз.

— Дадено.

Но Бош добре съзнаваше, че това едва ли ще се случи. Едгар нямаше да отиде в болницата, особено пък ако наистина бе ангажиран

с важно разследване. Прибра телефона в джоба си и се огледа. По околните дървета не се виждаше нищо, което да прилича на нарочно поставени маркери. Но ясно очертаната пътека отвъд паркинга правеше излишни триковете от приказката за Хензел и Гретел. Ако имаше маркери, те най-вероятно щяха да са поставени по-надолу, оттатък калното свлачище.

Скоро стигна до ямата, уви въжето около дебелия дънер на дъба и се спусна без особени затруднения. Остави въжето да виси и пое по краткия път към полянката, превърнала се в лобно място на Мари Жесто. По дърветата нямаше нищо, което да прилича на специално оставен знак. Или поне той не забеляза такова. Когато наближи полянката, започна да оглежда всяко дърво поотделно, търсеше следи от нож или някакви други белези.

Скоро се озова на няколко крачки от гроба, все така без да забележи нищо подозрително. Започна да го обзема разочарование. До този момент не беше открил нищо в подкрепа на теорията, която беше развил пред Рейчъл Уолинг. Но продължаваше да е уверен в нейната правота и отказа да приеме липсата на указателни знаци. В същото време не можеше да изключи евентуалното им заличаване от многобройната армия следователи и служебни лица, която беше действала тук вчера.

Отказваше обаче да признае поражението си. Обърна се и тръгна по обратния път. Стигна подножието на стръмния наклон, обърна се и застина, опитваше се да обхване и анализира всичко, което се беше разкрило пред погледа на Уейтс. Макар и за пръв път тук, той без колебание бе поел в правилната посока.

„Как успя да го направи?“

Очите му внимателно опипваха околността. Остана неподвижен цели пет минути — и намери отговора.

Огромен евкалипт маркираше средата на разстоянието до гроба. Стволът му се раздвояваше малко над земята, а двойното стебло се издигаше поне петнадесетина метра над върховете на околните дървета. Пречупен клон се беше заклецил в чатала и придаваше на огромното дърво формата на обърната буква А. Това беше абсолютно ясен знак за всеки, който знае какво точно да търси.

Убеден, че е открил първия скрит знак за Уейтс, Бош бързо тръгна към евкалипта. Изправи се под короната и отново се извърна с

лице към гроба. Този път огледът му беше по-бавен и по-внимателен. В резултат забеляза нещо, което можеше да се види само от разстояние.

Пое дъх и бавно тръгна към един млад калифорнийски дъб. Това, което му беше направило впечатление отдалеч, беше нарушената симетрия на короната. Един от долните клони липсваше. Спря под него и погледна нагоре. Назъбеният край на десетсантиметрово чукачче стърчеше от ствола на около два метра над главата му. Той се покатери нагоре и го разгледа отблизо. Оказа се, че клонът не е счупен случайно. Някой го беше прерязал отгоре, а след това го беше откършил. Без да е специалист, Бош стигна до заключението, че интервенцията е сравнително скорошна. Оголената дървесина имаше светъл цвят, без гъбички или прерастване, характерни за старите счупвания.

Слезе на земята и се зае с оглед на околните шубраци. Но счупеният клон не се виждаше никъде. Очевидно беше махнат оттук, за да не привлича внимание. За него това беше ясен сигнал, че някой е прибягнал до триковете на Хензел и Гретел, за да посочи пътя на Уейтс.

Обърна се и насочи вниманието си към полянката. Намираше се на двайсетина метра от гроба и това му Позволи да засече последния маркер сравнително лесно. Беше гнездо на голяма птица — вероятно ястреб, сгущено между високите клони на вековния дъб, който хвърляше плътна сянка над дупката.

Насочи се натам, спря под дървото и вдигна глава. Лентата за коса я нямаше на клона, вероятно бе прибрана от криминалистите. Гнездото изобщо не се виждаше. Оливас беше планирал нещата с изключително внимание — бе поставил маркери, които да се виждат само отдалеч. Придружителите на Уейтс нямаха причини да подозират каквото и да било, докато самият той бе имал възможност за максимално добра ориентация.

Бош сведе поглед към дупката в краката си и си спомни, че вчера бе забелязал по земята някакви следи, но беше решил, че са от диви зверове. Сега вече знаеше, че са били резултат от предварително разкопаване на мястото. Оливас бе идвал тук преди организирането на следствения експеримент. Маркирал беше пътя и се бе уверил, че

гробът е там, където трябва. Или бе разполагал с подробно описание на мястото, или беше доведен тук от истинския убиец.

Изтекоха няколко секунди в напрегнат размисъл, преди да си даде сметка, че чува гласове. Двама души — разговаряха и явно се приближаваха. Стъпките им се чуваха все по-ясно. Идваха от същата посока, от която беше дошъл и той.

Прекося полянката с няколко скока и се скри зад дебелия дъб. След секунди мъжете слязоха на полянката.

— Ето тук — рече единият. — Тук е лежала цели тринадесет години.

— Стига бе! Да му настръхне косата на човек!

Бош не посмя да надзърне иззад дебелия ствол. Нямаше никакво желание да го засекат, независимо дали мъжете бяха репортери, полицаи или обикновени туристи.

Новодошлите останаха още известно време на полянката, разменяха си незначителни реплики. За щастие никой от тях не погледна към дебелия ствол, зад който се криеше Бош. Накрая единият смени темата, явно решил, че е крайно време да сложат точка на празните приказки.

— Окей, давай да свършим работата и да се махаме.

След тези думи се обърнаха и тръгнаха по обратния път. Бош предпазливо надникна иззад дървото и успя да ги зърне миг преди да се скрият в храстите. Единият беше Осейни, а другият най-вероятно негов колега от ОУО. Бош им даде аванс от минута-две, след което изскочи иззад дъба и зае позиция зад стария евкалипт. Колегите му от ОУО се насочиха към почти отвесния кален склон — най-голямото препятствие по пътя към лобното място на Жесто. Движеха се спокойно и вдигаха толкова шум, че Бош се възползва от това и смени наблюдателния си пункт с едно дърво непосредствено срещу калната яма. Те спряха в основата на склона и се заловиха с някакви измервания. В земята беше забита стълба, почти на същото място като онази вчера. Явно работата им беше свързана с приключването на рапорта по инцидента. В момента правеха онези измервания, които преди двадесет и четири часа им се бяха сторили несъществени. Но днес, с оглед политическите фигури, свързани с оперативния експеримент, нещата изглеждаха различно.

Партньорът на Осейни остана долу, а самият той се качи по стълбата, измъкна рулетка и се залови за работа. Диктуваше измерените цифри на човека долу и той прилежно ги записваше в бележника си. Явно ставаше въпрос за физическа проверка на показанията, Дадени от участниците в инцидента. Но за какво би им послужила тя?

Телефонът в джоба му започна да вибрира. Той го измъкна и натисна бутон за отклоняване на разговора. Миг преди екранчето да угасне, върху него се изписаха цифрите 485 — кодът на центъра „Паркър“.

След секунди откъм ямата се разнесе накъсан звън. Осейни свали телефона от колана си, послуша известно време, после вдигна глава и се огледа. Бош побърза да скрие главата си зад дървото.

— Не, лейтенант, не се вижда никъде — долетя гласът на агента. — Колата му е на паркинга, но него го няма. Околността е абсолютно пуста.

Разговорът продължи още минута-две, после Осейни и колегата му продължиха работата си. Скоро измерванията приключиха.

Партньорът на Осейни се изкатери по стълбата и двамата заедно я издърпаха горе. И точно тогава Осейни забеляза въжетото, провиснало от близкия дъб, пусна стълбата и тръгна натам. Издърпа го и започна да го навива. Очите му отново започнаха да опипват околността и Бош се спотаи.

След минута вече ги нямаше. Шумът от крачките им и потракването на стълбата бързо заглъхнаха нагоре по пътеката. Бош изчака известно време и започна да се катери, като се държеше за плъзгавите коренища.

Когато стигна до паркинга, Осейни и партньора му вече ги нямаше. Бош включи телефона си и изчака включването на мобилния предавател. Искаше да провери дали има съобщение от онзи, който го беше потърсил от центъра. Телефонът веднага завибрира и на екрана се изписа един от номерата на отдел „Неразкрити престъпления“.

— Ало?

— Къде си, Хари? — напрегнато попита Ейбъл Прат.

— Никъде. Защо питаш?

— Кажи ми къде си, по дяволите!

Нещо му нашепваше, че Прат прекрасно знае къде се намира.

— В Бийчуд Кениън — призна той с лека въздишка. — Какво има?

Прат замълча за миг, после избухна. Напрежението в гласа му отстъпи място на гнева.

— Случи се това, че ми се обади лейтенант Рандолф от ОУО. Според него един Форд-мустанг, регистриран на твое име, клечи на тамошния паркинг. Казах му, че това е много странно, тъй като Хари Бош е на разпореждане и би трябвало да си е у дома, на хиляди мили от всякакви разследвания, свързани с Бийчуд Кениън.

Бош напрегна ум да измисли някакво правдоподобно обяснение.

— Виж какво, нищо не разследвам, а търся нещо. Вчера съм си загубил персоналния медальон и дойдох да го търся.

— Какво?

— Чипът ми, Прат. Онзи от „Грабежи и убийства“. Сигурно ми е паднал от джоба, докато съм пълзял из калта. Открих липсата му едва снощи, след като се прибрах у дома.

Бръкна в джоба си и напипа баджа, който току-що бе обявил за изгубен — тежък къс метал във формата на чип за хазартни игри. От едната му страна беше изрисувана златна детективска значка, а на другата личеше карикатурният силует на детектив — с костюм, широкопола шапка, пищов в ръка и решително вирната брадичка — всичко това на фона на американското знаме. Наричаха го „персонален медальон“ или „чип“, бе заимствай от едновременните специални части. Всеки командос бе получавал такъв със задължението да го носи навсякъде — един вид специален пропуск, показван най-често на колеги по съдба. Онзи, който не го носел, обикновено плащал цялата сметка в кръчмата. От доста години тази традиция беше жива и в дирекция „Грабежи и убийства“. Бош получи своя медальон в деня, в който се върна на работа.

— Майната му на медальона, Хари! — гневно повиши глас Прат. — Ще си купиш нов само за десетачка! *Стой далеч* от това разследване, моля те! Прибирай се и чакай на телефона. Ясно ли е?

— Ясно.

— Освен това криминалистите непременно щяха да ти намерят шибания медальон, ако наистина си го изгубил там! — добави началникът все така гневно. — Огледаха целия терен с металотърсач, нали търсеха гилзи!

— Уф, бях забравил — промърмори Бош.

— Поднасяш ли ме, Хари?

— Не, шефе. Наистина бях забравил. Дойдох да го потърся, защото нямаше какво да правя. Видях хората на Рандолф, ама реших да не им се обаждам. Не се сетих, че ще направят проверка на колата ми.

— Да, ама са я направили. И в резултат ми се обади оня Рандолф. Много добре знаеш, че не обичам такива издънки, Хари!

— Прибирам се у дома.

— Окей. И стой там.

Прат изключи телефона си, без да чака отговор. Бош затвори своя, подхвърли тежкия медальон във въздуха и подложи длан. Той падна със значката нагоре.

Бош поклати глава, пусна го в джоба си и тръгна към колата.

Заповедта да се прибере у дома беше толкова настойчива, че Бош инстинктивно отказа да ѝ се подчини и след като напусна Бийчуд Кениън, подкара към „Сейнт Джоузеф“. Киз Райдър вече бе преместена в нормална болнична стая. В нея имаше още едно легло, празно — според неписаното правило на болничните заведения за осигуряване максимални удобства на ранените полицаи.

Тя все още изпитваше затруднения с говора, а и сутрешната депресия продължаваше да се усеща. Бош не остана дълго. На практика си тръгна само няколко минути, след като ѝ предаде поздравите на Джери Едгар. Подкара към дома си, за да разтовари кашоните с документи, изнесени от отдел „Неразкрити престъпления“.

Сложи ги на пода в дневната, извади няколко папки и ги разпръсна върху масата за хранене. Внушителната купчина недвусмислено сочеше, че работата по нея е много и ще продължи с дни. Той пристъпи към уредбата и натисна няколко клавиша. Беше заредена с диска на онзи невероятен концерт на Колтрейн и Монк в Карнеги Хол. Дискът беше препрограмирай и първото парче, което прозвуча през тонколониите, се оказа „Доказателство“ — твърде многозначително заглавие за момента.

Като начало трябваше да направи пълна инвентаризация на това, с което разполагаше. Без нея нямаше Как да се ориентира откъде да започне. Един от най-важните документи безспорно беше копието от работния дневник на следствието срещу Рейнард Уейтс. Преди известно време то им беше предадено от Оливас, но нито Бош, нито Райдър бяха имали време да се запознаят подробно с него. На масата лежеше и дневникът по следствието за убийството на Фицпатрик, който Райдър беше изтеглила от архива, а също така и собственото му копие от документите по случая Жесто.

И накрая, на пода лежаха две кутии, съдържащи документацията от заложната къща на Фицпатрик — по-голямата част от нея беше почти негодна за анализ след пожара и действието на пожарникарските маркучи през размирната 1992 година.

Масата за хранене имаше малко странично чекмедже, вероятно за съхранение на прибори, но Бош държеше в него купчина бележници, писалки и флумастери, за да си записва на хартия най-важните пунктове на разследванията. След двадесет минути и три скъсани листа разсъжденията му заеха едва половин страница:

Ехо Парк => арест

Ехо Парк => бягство (Червената линия на метрото)

Кой е Уейтс? Къде е замъкът? (посока: Ехо Парк)

Бийчуд Кениън — постановка, фалшиви признания.

Кой има полза? Защо точно сега?

Свел глава над написаното, Бош потъна в дълбок размисъл. Съзнаваше, че двата последни въпроса на практика са отправната точка към решаването на ребуса.

Ако нещата се бяха развили по план, кой щеше да спечели от фалшивите признания на Уейтс? На първо място самият Уейтс, който щеше да избегне смъртното наказание. Но реалният печеливш щеше да е истинският убиец. Делото щеше да приключи, всякакви следствени действия щяха да бъдат прекратени. И истинският убиец щеше да избегне правосъдието.

Очите му отново се спряха на въпросите. Кой има полза? Защо сега? След кратко колебание размени местата им и отново потъна в размисъл. Изводът беше само един, напълно категоричен. Решението му да продължи следствието по случая Мари Жесто бе породило необходимостта от някакви действия. Сега, веднага. Без колебание и без отлагане. Явно неговите действия бяха предизвикали тревога, а следственият експеримент в Бийчуд Кениън беше организиран като отговор на упражнявания от него натиск.

Това заключение доведе до отговор на въпроса, изписан най-отдолу в бележника:

Кой има полза?

Бош взе писалката и написа:

Антъни Гарланд — Ханкок Парк.

Цели тринадесет години инстинктът му нашепваше, че извършителят е именно Гарланд. Но това беше само инстинкт, лишен от подкрепата на каквито и да било доказателства. Разбира се, Бош все още не беше запознат с доказателствата, които евентуално се бяха появили сред изравянето на трупа и последвалата аутопсия, но силно се съмняваше, че изобщо има такива. Тринадесет години бяха прекалено дълъг срок, за да се запазят годни следи от ДНК и други улики, свързани с извършителя на престъплението.

Гарланд беше заподозрян по теорията за „жертвата-заместник“ — тоест, обзет от гняв срещу жената, която го е напуснала, престъпникът убива първата срещната, която прилича на нея. Психолозите наричат тази теория „прекалено далечна“, но в момента Бош беше твърдо решен да я постави в центъра на разсъжденията си. „Нека направим една рекапитулация — помисли си. — Антъни е син на петролния магнат Томас Рекс Гарланд, който притежава огромно имение в Хан-кок Парк. О’Шеа, от своя страна, се намира в разгара на ожесточена предизборна борба за поста областен прокурор, в която парите са единственото всемогъщо гориво. Следователно съвсем не е изключено Ти Рекс да е получил дискретно предложение, последвано от конкретна сделка и план за нейното осъществяване. О’Шеа получава парите, които ще му позволят да спечели изборите, Оливас заема поста главен следовател в прокуратурата, а Уейтс поема вината за убийството на Мари Жесто и автоматически снема всякакви подозрения от младия Гарланд“.

Бош знаеше по-добре от много хора колко е вярна поговорката, според която Лос Анжелис е слънчев град за хората в сянка. Не му беше трудно да приеме, че Оливас с готовност се е включил в схемата. Още по-малки бяха съмненията му, че амбициозен кариерист като О’Шеа ще откаже до продаде душата си на дявола срещу една толкова съблазнителна перспектива.

„Бягай, страхливецо! К’во стана с шибаната ни сделка, а?“

Извади мобилния телефон и набра номера на Кейша Ръсел в „Таймс“. След няколко сигнала за свободно се сети да си погледне часовника. Минаваше пет.

По това време се залагаше сутрешното издание и Кейша със сигурност нямаше да си губи времето с телефонни разговори. Остави ѝ съобщение да се обади и изключи телефона.

Реши, че вече си е заслужил една бира. Отиде в кухнята и извади от хладилника бутилка „Анкор Стийм“. Излезе на верандата и отправи поглед към оживената магистрала в подножието на хълма. Часът на задръстванията беше влязъл в правата си. Колите пълзяха едва-едва сред невъобразимата какофония от клаксони. За щастие къщата беше достатъчно далеч и нивото на шума беше съвсем поносимо. Изпита задоволство, че в момента е тук на верандата, а не долу — сред огромното задръстване.

Телефонът му иззвъня. Той го свали от колана си и погледна екрана. Беше Кейша Ръсел.

— Извинявай, но отговорният редактор за утрешния брой ме извика във връзка с един материал — каза тя.

— Надявам се, че си изписала името ми правилно — подхвърли Бош.

— Колкото и да ти е чудно, в този материал изобщо не се споменава името ти — отвърна тя.

— Радвам се.

— Какво ще ми предложиш?

— Хм. Всъщност се надявах ти да направиш нещо за мен...

— Че как иначе? Казвай!

— В момента си политически репортер, нали? Предполагам, че имаш поглед върху спонсорирането на партии и отделни политически фигури...

— Имам. Държа на отчет всяко дарение към политиците, които наблюдавам.

Бош се върна в дневната и намали музиката.

— Въпросът ми е неофициален, Кейша. Знаеш ли кой подкрепя кампанията на О’Шеа?

— На О’Шеа ли? Защо питаш?

— Ще ти обясня всичко, но когато му дойде времето. В момента имам спешна нужда от тази информация.

— Защо винаги ми погаждаш един и същ номер, Хари?

Това беше самата истина. Бяха го правили многократно, но Бош бе успял да спечели доверието ѝ, тъй като винаги изпълняваше обещанията си. Нито веднъж не я преметна, нито веднъж не я подведе. Затова беше сигурен, че въпросът ѝ е само фасада, просто за да не приеме молбата му веднага. И това влизаше в играта.

— Знаеш защо — отвърна той, влизайки в ролята си. — Помогни ми сега, а когато му дойде времето, и аз ще ти помогна.

— Много ми се ще да разбера какво точно означава това „когато му дойде времето“ — недоволно въздъхна тя. — Задръж така...

Отсъствието ѝ се проточи почти цяла минута. Бош стоеше прав до отрупаната с документи маса, даваше си ясна сметка, че дори да е вярна, комбината между О'Шеа и Гарланд може да се докаже изключително трудно, защото беше надеждно защитена от парите, закона и правилата за събиране на веществени доказателства. Той знаеше, че Рейнард Уейтс е единствената му надежда. Само той можеше да предостави достатъчно улики в подкрепа на догадките му.

— Ало? — обади се Ръсел. — Държа в ръцете си последните сведения за даренията. Какво по-точно искаш да знаеш?

— Колко последни са тези последни сведения?

— От миналата седмица. Петък.

— Кои са основните му спонсори?

— Няма особени големи спонсори, ако това искаш да знаеш. Разчита главно на малките партии и на отделните избиратели. Повечето спонсори са негови колеги юристи. Всъщност почти всички...

Бош си спомни за юридическата кантора в Сенчъри Сити, която защитаваше интересите на семейство Гарланд — същата, която му издейства съдебна забрана да разпитва Антъни в отсъствието на адвокат. Директорът ѝ се казваше Сесил Добс.

— Сред тях да фигурира името Сесил Добс?

— Чакай малко... Да, ето го. С.С.Добс, служебен адрес в Сенчъри Сити. Дарил е хилядарка.

Бош си спомни и за адвоката, присъствал на повечето от записаните на видокасета разпити.

— А Денис Франкс?

— Да, той също е тук. На практика почти цялата адвокатска кантора е направила дарения.

— Какво означава това?

— Според закона за изборите всеки, който дарява средства за нечия кампания, трябва да посочи служебен и домашен адрес. Добс и Франкс са посочили служебния адрес на фирмата в Сенчъри Сити. Чакай да видя... Да, същият адрес е посочен от още единадесет дарители, всичките дали по хилядарка. Вероятно става въпрос за служители на една и съща фирма.

— Значи общо тринайсет хиляди долара, така ли?

— Да, точно така.

Бош се колебаеше дали да попита за Гарланд. Не му се искаше Кейша да започне да рови около името на магната, така че избра заобиколния път.

— Сред донорите има ли големи корпорации?

— Нищо особено. Защо не ми кажеш какво точно те интересува, Хари? Знаеш, че можеш да ми се довериш.

Това прогони колебанията му.

— Добре, ще ти кажа. Но искам да ми обещаеш, че ще запазиш пълно мълчание, докато не получиш изричното ми разрешение. Никакви проучвания, никакви телефонни разговори. Мълчиш като гроб, ясно?

— Ясно. Ще проговоря само след като получа разрешението ти.

— Гарланд. Томас Рекс Гарланд, Антъни Гарланд или всеки друг с тази фамилия.

— Хм, чакай малко... Не, няма ги. Този Антъни не беше ли хлапакът, когото преди време разпитваше във връзка с изчезването на Мари Жесто?

Бош прехапа устна, за да не изругае. Беше се надявал, че Кейша няма да направи връзката. Преди десет години, едва поела по трънливия път на криминалната журналистика, тя беше попаднала на една негова молба за обиск на жилището на Гарланд. Съдът я беше отхвърлил поради недостатъчни основания, но тя остана в архивите му, които Ръсел съвестно подлагаше на периодичен преглед. Тогава Бош успя да я убеди да не публикува нищо относно подозренията му към една от най-богатите и известни фамилии в града, но ето че тази

жена не беше забравила за случката въпреки десетте години, които ги деляха от нея.

— Няма новина в тая работа, Кейша — предупреди я той.

— Какво ровиш, Хари? Нали Рейнард Уейтс призна за убийството на Жесто? Нима се съмняваш в тези признания?

— В нищо не се съмнявам. Просто изпитвам любопитство към някои детайли. Но вече се разбрахме, Кейша. Държиш си устата затворена, докато не ти кажа.

— Ти не си ми началник, Хари! Защо се държиш като шефа ми?

— Извинявай. Просто не искам да вършиш глупости, защото може да пострадам. Нали току-що ме уведоми че мога да ти имам доверие?

Мълчанието се проточи.

— Окей, разбрахме се — обади се най-накрая Ръсел. — Да, можеш да ми имаш доверие. Но ако наистина става въпрос за това, което си мисля, искам периодична информация. Нямам намерение да седя и да чакам, докато ти си завършиш разследването. Ако не ми се обадиш скоро, ще се изнервя, Хари. А когато съм нервна, правя разни щуротии и въртя телефони на кого ли не.

Бош поклати глава. Изобщо не трябваше да се обажда на тази жена.

— Разбирам, Кейша. Непременно ще ти се обадя.

Прекъсна разговора с чувството, че току-що е пуснал някакъв страшен дух от бутилката. Дух, който рано или късно ще се върне да го ухапе. Наистина вярваше на Ръсел, но до степенята, до която изобщо можеше да се вярва на репортерите. Допи бирата и влезе в кухнята за още една. Телефонът му звънна в момента, в който я отвори. Пак беше Кейша.

— Хари! Чувал ли си за компанията „ГО Индъстрис“?

Чувал беше, разбира се. Днес името „ГО Индъстрис“ се наричаше компанията, която преди осем години се появи на пазара под името „Гарланд Ойл Индъстрис“. Логото ѝ беше автомобилно колело с крила.

— Какво по-точно? — предпазливо попита той.

— Седалището ѝ е на площад АРКО в центъра на града. Току-що преброих дванадесет служители на ГО, които са подарили по хиляда долара за кампанията на О'Шеа. Какво ще кажеш?

— Нищо, Кейша. Благодаря за информацията.

— Дали О'Шеа не получава тези дарения срещу убеждаването на Уейтс да признае убийството на Мари Жесто? Това ли е цялата работа?

— Не, Кейша — простена в слушалката Бош. — Нищо подобно не се е случило, а аз се интересувам от съвсем други неща. Ако започнеш да въртиш телефоните, със сигурност ще попречиш на работата ми, а с още по голяма сигурност ще изложиш много хора на опасност, включително и себе си. Бъди така добра да обърнеш гръб на всичко и да изчакаш информацията, която ще ти съобщи по-късно.

Тя отново се поколеба, а Бош сериозно се запита дали може да ѝ има доверие. Може би смяната на ресора я беше променила. Може би, по подобие на много хора преди нея, омесването с политиката бе успяло да я превърне в политическа проститутка.

— Окей, Хари, разбрах — каза тя най-сетне. — Просто исках да ти помогна. Но не забравяй какво ти казах. Чакам обаждането ти, при това скоро!

— Добре, Кейша. Лека нощ.

Бош затвори телефона и направи опит да прогони съмненията си. За да успее, трябваше да обмисли важността на току-що получената информация. О'Шеа беше получил най-малко двадесет и пет хиляди долара дарения за предизборната си кампания само от ГО и адвокатската кантора на Сесил Добс. Тоест от хора, които със сигурност поддържаха близки отношения със семейство Гарланд. Всичко беше законно, но въпреки това представляваше ясна индикация, че той е на прав път.

Коремните му мускули се стегнаха в радостно очакване. Сега вече наистина имаше върху какво да поработи. Най-сетне беше открил пролуката, през която щеше да се добере до истината. Пристъпи към кухненската маса и хвърли поглед към пръснатите върху нея формуляри и полицейски рапорти. Измъкна папката с надпис УЕЙТС: МИНАЛО И БИОГРАФИЧНИ ДАННИ, разгърна я и потъна в четене.

От гледна точка на силите на реда Рейнард Уейтс беше абсолютно необичаен заподозрян в убийство. Когато бе спряла микробуса му в Ехо Парк, полицията на Лос Анжелис на практика бе заловила един убиец, когото изобщо не беше търсила. Нито една дирекция или отдел нямаше представа за него, нямаше досие или компютърен файл. ФБР не му бе изготвило профил, никъде нямаше биографични данни за човек с неговите наклонности. Просто попадат на един убиец и започват да го разследват от нулата.

Всичко това най-много важеше за детектив Фреди Оливас и партньора му Тед Колбърт. Те бяха поели един случай с толкова голяма инерция и обществена значимост, че буквално бяха засмукани от него. Единствената им възможност бе да вървят с бързи крачки напред, към повдигането на официално обвинение. Нямаше време за спокоен размисъл, нямаше време за повторно оглеждане на фактите. Уейтс бе арестуван с чували, пълни с разчленените трупове на две жени. Доказателствата бяха толкова ужасни и толкова недвусмислени, че никой не си бе направил труда да проучи кого всъщност са арестували, какво го е накарало да превозва отвратителния си товар в точно определен час от денонощието в точно определен район.

Поради тези причини следствието не съдържаше почти нищо, което да е от полза за Бош. В папката бяха събрани предимно рапорти на следствените органи, в които се описваха усилията за идентифициране на жертвите и комплектоването на физическите доказателства в удобен за прокуратурата формат.

Допълнителната информация за личността на Уейтс се изчерпваше с минимални лични данни, предоставени от самия него или извадени от публичните регистри. На практика Оливас и Колбърт не знаеха почти нищо за обвиняемия, но това, с което разполагаха, им беше напълно достатъчно.

Бош изчете следственото дело за двайсетина минути, а когато приключи, в бележника му имаше отметки, които заемаха само половин страница. Беше се опитал да изгради опростена схема,

засягаща предишните арести и освобождавания на заподозрения, при които той използва две имена — Рейнард Уейтс и Робърт Саксън.

30.04.92 — В Холивуд е убит Даниъл Фицпатрик.

18.05.92 — Арестуван е Рейнард Уейтс, дnr 03.11.71, лична карта издадена в Холивуд

01.02.93 — Арестуван за незаконно проникване е Робърт Саксън, дnr 03.11.75

— Идентифициран чрез пръстови отпечатащи като Рейнард Уейтс, дnr 03.11.71

09.09.93 — В Холивуд е отвлечена Мари Жесто.

11.05.06 — На Ехо Парк ? 187 е арестуван Рейнард Уейтс, дnr 03.11.71

Бош загледа замислено записките си. Две неща в тях заслужаваха внимание. По всичко личеше, че Уейтс е получил свидетелство за правоуправление, след като е навършил двадесет години. Независимо с кое име се представяше, той посочваше една и съща дата на раждане, с изключение на годината. 1975 очевидно бе използвана в опит да мине за непълнолетен, но в останалите случаи винаги се посочваше 1971 г. Това беше обичайна практика на хората, които сменят самоличността си: новото име се прикача към действителните данни с оглед да се избегне евентуалното обръкване или забравяне — най-вече при полицейска проверка.

От направените през седмицата проверки Бош вече знаеше, че в регистрите на община Лос Анжелис не съществува акт за раждане с дата 03.11, нито на Рейнард Уейтс, нито на Робърт Саксън. Изводът, направен от него и Киз Райдър, беше логичен — и двете имена бяха фалшиви. Но в момента започваше да си мисли, че датата 03.11.71 може би не е измислена. Може би Уейтс — или лицето, което се криеше зад това име — все пак бе запазил истинската си рождена дата.

Насочи вниманието си към един друг интригуващ факт: между убийството на Даниъл Фицпатрик и датата на издаване на шофьорската книжка на Уейтс имаше по-малко от месец. Към него прибави справката, според която той бе подал молба за тази книжка, след като е навършил двадесет. Това беше малко вероятно в град като

Лос Анжелис, където автомобилът е почти единственото средство за придвижване. Едва ли едно младо момче ще чака да навърши двадесет, за да си извади книжка. Това беше още една индикация, че истинското име на този човек не е Рейнард Уейтс.

Бош се остави на вътрешното си чувство. Усети приближаването на истината по начина, по който сърфистът усеща подходящата вълна — всичките му сетива Доловиха раждането на една нова самоличност. Осемнадесет дни след като е убил Даниъл Фицпатрик под Прикритието на гражданските бунтове, извършителят спокойно отива в Областната автомобилна инспекция и подава молба за издаване на шофьорска книжка. Във въпросната молба се представя като Рейнард Уейтс, роден на трети ноември 1971 година. По закон молбата трябва да бъде придружена от акт за раждане — документ, който се вади лесно, ако човек знае към кого да се обърне. Както в Холивуд, така и в Лос Анжелис. Издаването на фалшив акт за раждане в тези общини е лесна, почти лишена от риск задача.

Бош беше убеден, че между убийството на Фицпатрик и смяната на самоличността има връзка. Причинно-следствена връзка. Нещо около убийството бе принудило извършителя да потърси смяна на самоличността си. Проличаваше особено ясно при признанията на Рейнард Уейтс, който категорично твърдеше, че е извършил убийството на Фицпатрик за удоволствие, че е осъществил една своя отдавнашна мечта. Още по-категорично бе твърдението му, че изборът на Фицпатрик е абсолютно случаен, плод на моментните обстоятелства.

Но ако това бе истина и убиецът действително беше действал импулсивно, защо тогава предприемаше бързи стъпки за промяна на самоличността си? Само осемнадесет дни след убийството си бе извадил фалшив акт за раждане, на базата на който му бе издаден документ за управление на МПС. И се бе родил Рейнард Уейтс.

Бош си даваше сметка за противоречията в тези разсъждения. Ако убийството на Фицпатрик действително бе извършено по начина, по който го описваше Уейтс, нямаше никакви причини за спешната промяна на самоличността. Но факторът време противоречеше на тази теза: подаването на заявление за шофьорска книжка бе само осемнадесет дни след убийството. Изводът беше, че между тези две събития наистина съществува връзка. Фицпатрик не беше случайна

жертва. Възможно бе дори да е поддържал някакви отношения с убиеца и именно това да е била причината за смяната на самоличността.

Бош стана и отнесе празната бутилка в кухнята, реши, че две бири са му достатъчни. Мозъкът му трябваше да остане бистър. Върна се в хола и пусна уредбата. „Оттенъци в синьо“ — едно изпълнение, което винаги го изпълваше с енергия.

Седна на масата и разтвори работния дневник по случая Фицпатрик. Партньорката му вече го беше преглеждала, но тогава задачата им беше да се подготвят за самопризнанието на Уейтс, а не да търсят скрита връзка между отделните събития.

Следствието беше дело на двама детективи, временно командировани към Отряда за борба с безредиците. Бяха свършили сравнително добра работа, без да проследяват кой знае колко мотиви — просто защото такива липсваха, а и по време на масови безредици хората прибягват до насилие без видими причини и без избор на жертвите.

Очевидци на убийството не бяха открити. Криминалистите не бяха намерили никакви веществени доказателства освен флакона със запалителна течност, който се бе оказал старателно избърсан. По-голямата част от документацията на Фицпатрик бе унищожена от огъня и водата, а остатъците бяха струпани в два кашона и забравени. Още от самото начало на следствието ставаше ясно, че извършителят няма да бъде открит. По тази причина то беше претупано надве-натри и изпратено в архива.

Работният дневник беше толкова тънък, че Бош го отначало докрай за по-малко от двадесет минути. Не си водеше бележки, защото не откри нищо, което да заслужава вниманието му. Почувства, че вълната започва да спада и напредъкът му по гребена ѝ скоро ще приключи.

Помисли си, че ще е най-добре да си отвори още една бира, а прегледа на документите да отложи за сутринта. В същия момент входната врата се отвори и на прага застана Рейчъл Уолинг. В ръката ѝ се поклащаше торбичка с китайска храна. Бош събра разпръснатите документи в един ъгъл на масата, за да могат да вечерят. Рейчъл донесе чинии и започна да отваря кутиите, а той отиде да вземе последните две бири от хладилника.

Бош ѝ разказа с какво се е занимавал през деня. Рейчъл реагира сдържано на знаците, които беше открил в гората, но прие безрезервно заключението му, че убиецът е сменил самоличността си веднага след ликвидирането на Фицпатрик. Подобно отношение прояви и към тезата, че не знаят името му, но разполагат с истинската му рождена дата.

— В такъв случай май трябва да прегледам онези неща там — промърмори Бош и махна към двата кашона на пода.

Тя се наведе, за да ги види.

— Какво има вътре?

— Предимно разписки за заложили вещи. Това е останало след пожара. Всичките са били здравата на-мокрени. Просто са ги хвърлили в тези кашони и са забравили за тях. Никой не си е направил труда да ги прегледа.

— С това ли ще си запълваме времето тази вечер, Хари?

Той се усмихна и кимна.

След вечеря решиха всеки да се заеме с по един кашон. Бош благоразумно предложи да ги отворят на верандата, защото от тях със сигурност щеше да мирише на мухъл. Изтегли ги навън и отиде да вземе два празни кашона от гаража. След което се заловиха за работа.

Върху кашона на Бош беше залепена картичка с надпис ГЛАВНА КАРТОТЕКА. Той отвори капака и сбърчи нос от миризмата. В кашона имаше купчина розови квитанции за заложили вещи, нахвърляни небрежно, сякаш с лопата.

Почти всички бяха силно повредени от влагата: слепени една за друга, с размазани от водата вписвания. Кратък поглед към кашона на Рейчъл му беше достатъчен, за да разбере, че и при нея състоянието е същото.

— Лоша работа, Хари.

— Знам. Направи каквото можеш. Това може да се окаже последната ни надежда.

Единственият начин да се започне беше просто да се бръкне в купчината. Бош извади две шепи разписки, пусна ги в скута си и започна да ги преглежда, опитваше се да разчете името, адреса или рождената дата на човека, зложил някаква вещь в магазина на Фицпатрик. Преди да пусне съответната разписка в празния кашон от

другата си страна, я маркираше с червения молив, който бе извадил от чекмеджето на масата.

Така изтече половин час. Работеха мълчаливо, без да разговарят. После иззвъня телефонът в кухнята. В първия момент Бош реши да не вдига, но после му хрумна, че може би го търсят от Хонконг, и тръгна към отворената врата.

— Нямах представа, че имаш домашен телефон-Подхвърли зад гърба му Уолинг.

— Малко хора знаят това — отвърна той през рамо.

Вдигна слушалката на осмото позвъняване. Не беше дъщеря му, а Ейбъл Прат.

— Проверка — обясни той. — Ако вдигнеш домашния си телефон, значи наистина си си у дома.

— Да не би да съм под домашен арест? — раздражено изръмжа Бош.

— Не, Хари. Просто се безпокоя за теб.

— Виж какво, аз няма да те издъня! Но на разположение не означава да си стоя у дома двацет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата! Имай предвид, че специално съм проверил това в профсъюза!

— Знам, знам. Но това не означава и да правиш успоредни разследвания, нали?

— Ясно, разбрах.

— Какво правиш в момента?

— Седя си на верандата и си пия бирата с една приятелка. Имаш ли нещо против, шефе?

— Познавам ли я?

— Съмнявам се. Тя не обича ченгетата.

Прат се разсмя, очевидно облекчен от факта, че го е заварил у дома.

— В такъв случай върви при приятелката си, Хари. Прекарай си добре.

— Сигурно ще успея, стига да не е проклетият телефон — промърмори Бош. — Утре ще се обадя.

— Добре, лека нощ.

Бош остави слушалката, провери хладилника за някоя забравена бира и излезе на верандата с празни ръце. Рейчъл го чакаше с широка

усмивка — държеше картонче, към което беше прикачена розова разписка.

— Открих го!

Бош взе картончето и се върна в кухнята, защото лампата там беше по-силна. Най-напред прочете картончето. Мастилото беше доста размазано, но думите все пак личаха.

Недоволен клиент 12.02.92 г.

Клиентът се оплаква, че заложената му вещ е била продадена преди 90-дневния срок на залога. Показах му разписката, за да се увери, че всичко е извършено в срок. Клиентът възрази, че 90-те дни не трябва да включват съботите и неделите.

После изруга и затръшна вратата.

ДФФ

На прикрепената към картончето розова разписка беше изписано името Робърт Фоксуърт, роден на 3.11.71, живущ на улица „Фонтейн“ в Холивуд. Вещта, заложена на 8 октомври 1991 г., беше описана като „медальон — семейно бижу“, за който Фоксуърт беше получил осемдесет долара. В долния десен ъгъл на разписката имаше разграфена зона за пръстови отпечатащи. Върху нея личеше някакво тъмно петно, вероятно отпечатък, но мастилото беше избеляло от влагата.

— Датата на раждане съвпада — каза Рейчъл. — Името също се връзва, дори по два начина.

— В смисъл?

— В смисъл, че вече е използвал името Робърт, представяйки се като Робърт Саксън, а във фамилията Фоксуърт виждаме вездесъщата лисица^[1], която се появява и в името Рейнард. На практика именно от това име се ражда всичко. Ако истинското му име е Фоксу, родителите му може би са му разказвали приказки за лисицата Рейнард.

— Ако истинското му име е Фоксуърт — замислено повтори Бош. — А може би току-що се натъкнахме на поредния псевдоним...

— Възможно е. Но във всички случаи това е нещо ново.

Бош кимна. Тя беше права. Най-сетне имаха нова писта за разследване. Измъкна телефона от джоба си и промърмори:

— Ще пусна името в компютъра, за да видим какво ще излезе.

Набра номера на централния диспечерски пункт и помоли дежурния да направи проверка на името и рождената дата, изписани върху разписката. Минута по-късно бе установено, че срещу тях няма нищо, включително отметка за издаване на свидетелство за правоуправление. Бош благодари, прекъсна връзката и поклати глава:

— Нищо. Дори книжка няма.

— Още по-добре. Днес Робърт Фоксуърт би трябвало да е навършил тридесет и пет. Липсата на информация за него и неиздаването на никакви документи на негово име говори за две неща: той или е мъртъв, или се е превърнал в някой друг.

— В Рейнард Уейтс.

Тя кимна.

— Май прекалено много съм разчитал на адресната регистрация в Ехо Парк — промърмори Бош.

— Може би не. Има ли начин да се направи проверка на невалидните шофьорски книжки в този щат? По всяка вероятност Робърт Фоксуърт си е извадил такава книжка още през хиляда деветстотин осемдесет и седма, когато е навършил шестнадесет. А след смяната на самоличността срокът на тази книжка е изтекъл.

Бош се замисли. Законът за прибавяне на пръстови отпечатъци към документите за самоличност, включително шофьорските книжки, беше приет някъде в началото на деветдесетте. Ако Фоксуърт си бе извадил книжка в края на осемдесетте, свързването му със самоличността на Рейнард Уейтс щеше да е невъзможно.

— Мога да проверя това утре — каза той. — Няма как да изискам подобни сведения по телефона.

— И друго можеш да провериш утре. Нали помниш онзи груб психологически профил, за който говорихме снощи? Казах, че ранните престъпления не са обикновени нарушения, защото той е стигнал до тях постепенно.

— Имаш предвид нарушения като непълнолетен?

— Да. Може би ще успееш да откриеш досие на Робърт Фоксуърт, ако това е истинското му име. Но и него не можеш да изискаш по телефона.

Това беше вярно. Според закона досиетата на непълнолетните закононарушители се засекретяваха в момента, в който те станат пълнолетни. Следователно дадено име може и да не излезе на полицейския компютър, въпреки че собственикът му е имал полицейско досие. И в този случай, както при информацията за шофьорската книжка, Бош трябваше да изчака до следващата сутрин, за да поиска информация от Отдела за борба с престъпленията при непълнолетните.

— Не, това няма да ни помогне — внезапно въздъхна той, усетил как надеждите му се изпаряват. — Отпечатъците на Рейнард Уейтс би трябвало да съвпаднат с тези на Робърт Фоксуърт в случай, че последният е регистриран в полицията. Досието му може да е засекретено, но отпечатъците остават в системата.

— Може би. Става въпрос за две отделни системи, за две бюрократични машини. Съгласуването между тях невинаги е на висота.

И това беше вярно, но звучеше по-скоро като благопожелание. Много по-голяма беше вероятността Робърт Фоксуърт изобщо да не е регистриран като непълнолетен престъпник. Бош започваше да си мисли, че това име е просто още едно в поредицата фалшиви самоличности.

— Какво мислиш за този семеен медальон, който е заложил? — направи опит да смени темата Рейчъл.

— Нямам представа.

— Интересен е фактът, че е пожелал да си го откупи. Това ме кара да си мисля, че не е бил краден. Може би наистина е бил притежание на член на семейството му и това е била причината да си го потърси.

— Е, това обяснява ругатните и затръшването на вратата.

Тя кимна.

Бош се прозя и изведнъж усети колко е уморен. Цял ден се беше напрягал, за да стигне до това име и всичките неясноти около него. Разследването започваше да го обърква.

— Да спрем дотук и да изпием по още една бира, Хари — разгада чувствата му Рейчъл.

— Не знам какъв напредък сме отбелязали, но за бирата нямам нищо против. Само че има един малък проблем...

— Какъв?

— Бирата свърши.

— Какво? Каниш ме на гости, за да свърша мръсната работа по един безкрайно заплетен случай, и ми предлагаш една-единствена бира?! Какво става с теб, Хари? В такъв случай дай малко вино!

Бош поклати глава.

— Нямам. Отивам да купя.

— Идеално. Аз пък отивам в спалнята. Ще те чакам там.

— В такъв случай ще побързам.

— Вземи червено, става ли?

— Дадено.

Бош излезе. Колата му беше паркирана на алеята, за да остави навеса на разположение на Рейчъл. Щом отвори портичката, той забеляза сребрист автомобил с висока проходимост, паркиран две къщи по-нататък. Направи му впечатление, тъй като там, на броени метри от острия завой на алеята, паркирането беше забранено.

Миг по-късно джипът изрева и рязко потегли, без да включва светлините си. Задницата му леко поднесе на завоя.

Бош изтича към колата си, завъртя стартерния ключ и се понесе след него. Караше с максималната допустима скорост. След две минути изскочи на стопа пред четирите ленти на Мълхоланд Драйв. От джипа нямаше и следа.

— Мамка му!

Остана на пресечката достатъчно дълго, за да обмисли какво означава появата на този автомобил в близост до къщата му. Можеше да означава две неща: обикновено съвпадение или нарочно наблюдение. Включи на скорост и пое наляво по Мълхоланд, като спазваше ограниченията на скоростта. Целта му беше един магазин за спиртни напитки в Кауенга, близо до Ланкършим. През цялото време поглеждаше в огледалото за обратно виждане, но след него нямаше никой.

---

[1] Фох — лисица (англ.) — Б.пр. ↑

На другата сутрин Бош реши да облече костюм, независимо че все още се водеше на разположение. Това щеше да му придаде повече тежест в очите на държавните служители, с които му предстоеше да се срещне. Двадесет минути след девет предположението му се потвърди, а в резултат от проверката в архивите на Департамента по превозните средства се сдоби с една съвсем реална улика: свидетелство за правоуправление на името на Робърт Фоксуърт, издадено на 3 ноември 1987 г. — денят, в който бе навършил шестнадесет и бе получил правото да управлява автомобил. Срокът му не беше подновен, но в Департамента нямаше сведения, че приносителят му е починал. Това означаваше, че Фоксуърт се е преместил в друг щат, отказал се е да шофира или е сменил самоличността си. Бош беше готов да се обзаложи, че става въпрос за третото.

Уликата беше адресът, записан на книжката: Общинска служба за сираци и бездомни деца, булевард „Уилшир“ 3075, Лос Анжелис. През 1987 г. Фоксуърт бе живял там, а това означаваше, че или е бил сирак, или е бил изоставен от родителите си. Постоянен адрес ОССБД можеше да се тълкува по два начина — че или е живял в някой от домовете, или е бил вкаран в програмата за осиновяване. Бош знаеше всичко това, защото сам беше минал по този път.

Излезе на Спринг Стрийт, обзет от нов прилив на енергия. Най-после беше успял да намери пролука в стената, която до снощи му се струваше абсолютно непробиваема. Телефонът му завибрира и той го включи, без да намалява крачка и без да поглежда екрана. Надяваше се, че е Рейчъл, с която ще може да сподели добрата новина.

— Хари, къде си? У вас никой не вдига!

Бош изпуфтя. Непрекъснатите проверки на Ейбъл Прат започваха да го дразнят.

— Отивам в болницата при Киз. Да имаш нещо против?

— Нищо, Хари. Но трябваше да ми се обадиш.

— Веднъж на ден. А в момента дори още няма десет.

— Искам да те чувам всяка сутрин.

— Добре де, разбрах. Утре е събота, искаш ли да ти звънна? А какво ще кажеш за неделя?

— Не прекалявай, Хари. Просто се грижа за теб, знаеш...

— Окей, шефе. Както кажеш.

— Предполагам, че вече си чул новината — подхвърли Прат.

— Да не са хванали Уейтс? — Бош се закова на място.

— Не.

— Какво тогава?

— Всички вестници я публикуват на първа страница. Снощи е било отвлечено младо момиче. Натикали са я в някакъв микробус на булевард „Холивуд“. Една от наскоро монтираните охранителни камери е записала част от отвлечането. Още не съм гледал записа, но всички твърдят, че това е работа на Уейтс. Променил е външния си вид — обръснал си е главата или нещо подобно, — но безспорно е бил той. В единайсет ще има специална пресконференция, на която ще покажат записа.

Огромна тежест притисна гърдите на Бош. Предположението му, че Уейтс не е напуснал града, се оказа вярно. После изведнъж си даде сметка, че продължава да приема убиеца като Рейнард Уейтс, макар че беше по-вероятно да се окаже Робърт Фоксуърт. Но за него той винаги щеше да си остане Уейтс.

— Записали ли са номера на микробуса?

— Не, бил е прикрит. Разполагат само с базисните му данни: бял „Иконолайн“, по-стар от предишния. Слушай, трябва да тръгвам. Надявам се, че днес е последният ти ден на разположение и в понеделник отново ще си на работа.

— Дано. Слушай, по време на разпита Уейтс спомена, че през деветдесетте е имал друг микробус. Изпрати някой да прегледа архивите на ДПС и да търси автомобил, регистриран на негово име. Това е начинът да открием регистрационния номер.

— Да, струва си — съгласи се Прат. — Ще направя необходимото.

— Окей.

— Прибери се у дома, Хари. Предай поздравите ми на Киз.

— Непременно.

Бош прекъсна връзката, доволен от находчивостта си да спомене името на партньорката си. Едновременно с това си даваше сметка, че

продължава да лъже Прат, и това не го радваше особено.

Качи се в колата и подкара към Уилшир. Обаждането на Прат усили тревогата му. Уейтс беше отвлякъл поредната си жертва, която вероятно още беше жива, тъй като нищо в досието му не доказваше, че ги убива веднага. Ако го докопаше навреме, може би щеше да спаси живота на това момиче.

Сградата на Общинската служба за сираци и бездомни деца беше оживена и шумна. Наложил му се да изчака петнайсетина минути, за да стигне до гишето. Служителката го изслуша, вкара данните в компютъра и потвърди, че в архивите им действително фигурира лицето Робърт Фоксуърт, роден на 03.11.71, но за достъп до тях ще му е необходима специална съдебна заповед.

Бош само се усмихна. Беше достатъчно развълнуван от факта, че таква досие изобщо съществува, за да обръща внимание на второстепенни подробности. Но ситуацията се променяше. Лавирането около истината при телефонните проверки на Прат беше едно, но искането на съдебна заповед за достъп до архивите на ОССБД — нещо съвсем различно. Това означаваше открито нарушение на заповедта за временно отстраняване и провеждане на самоволни следствени действия — нарушения, за които наказанието беше дисциплинарно уволнение.

Разбира се, можеше да предаде материалите си на Рандолф или на отдел „Издирване“ и да ги остави да свършат работата. Другата възможност беше да действа самостоятелно, като поеме всички рискове. След завръщането си на работа се чувстваше много по-малко обвързан от правилниците и служебния кодекс. Веднъж вече беше обръщал гръб на полицейската кариера и знаеше, че ако обстоятелствата налагат, ще го направи отново. Втория път щеше да е по-лесно. Не искаше да се стига дотам, разбира се, но...

Извади телефона и набра номера на човека, който единствено можеше да го спаси от избора между две неприятни възможности. Рейчъл Уолинг вдигна след втория сигнал.

— Какво става в Тактическия? — попита Бош.

— О, тук винаги става нещо. Свърши ли нещо в Центъра? Научи ли новината за Уейтс?

Рейчъл имаше навик да задава по няколко въпроса наведнъж, особено когато е възбудена. Бош каза, че е чул за отвличането, а след

това и разказа за свършеното преди обяд.

— И какво ще правиш сега?

— Мисля си дали ФБР няма да прояви интерес към случая —
подхвърли той.

— Какво можеш да предложиш?

— Корумпиране на държавни служители, нарушения при финансирането на предизборна кампания, отвличания и какво ли още не...

— Не знам, Хари — въздъхна тя, без да реагира на закачливия му тон. — Тръгнеш ли по този път, никой не може да каже докъде ще стигнеш...

— Нали си имам вътрешен човек? — контрира Бош. — Който ще ме пази и ще внимава за развитието на следствието.

— Грещиш. Никой няма да ме допусне до следствието. То не е по моята специалност, освен това има конфликт на интереси.

— Какъв конфликт на интереси? И друг път сме работили заедно.

— Казвам ти как ще изглежда цялата работа.

— Виж какво, трябва ми съдебна заповед. Ако наруша заповедта за отстраняване, за да я извадя лично, това със сигурност ще прелее чашата, поне за Прат. Но ако бъда привлечен към федерално разследване, това ще е достатъчно основание да напусна дома си. Не искам нищо друго, освен да прегледам архивите ОССБД във връзка с Фоксуърт. Сигурен съм, че те ще ни насочат към всичко, което е свързано с Ехо Парк.

Тя дълго мълча.

— Къде си в момента?

— Все още в сградата на ОССБД.

— Иди да хапнеш някоя поничка. Ще дойда по най-бързия начин.

— Сигурна ли си?

— Не съм, но трябва да го направим.

И прекъсна. Бош затвори телефона и се огледа. Вместо понички отиде да си купи вестник от близкия щанд. После седна на парапета пред сградата и започна да преглежда сутрешния брой на „Таймс“.

Нямаше материал за снощното отвличане, просто защото се беше случило далеч след приключването на броя. Случаят Уейтс вече беше

слязъл от първа страница и беше прехвърлен в рубриката местни новини, но мястото, което му се отделяше, беше все още внушително. Материалите по него бяха три. Най-големият засягаше въпроса за неуспешното общонационално издирване на престъпника, но събитията през отминалата нощ променяха темата. Общонационално издирване вече нямаше, защото Уейтс се бе оказал в града.

Ограден в черна рамка, този материал заемаше центъра на рубриката, а около него бяха разположени другите два. Единият предлагаше последни данни от разследването на стрелбата и бягството, а другият се спираше на политическите последици. Беше написан от Кейша Ръсел и Бош се задълбочи в него. Искаше да провери дали Кейша е използвала разговора относно финансирането на предизборната кампания на Рик О'Шеа. Оказа се, че в материала няма нито дума за тези неща, и доверието му в нея бавно започна да нараства.

Изчете материалите. От Рейчъл все още нямаше следа. Прелисти вестника на спортната страница и изчете резултатите от мачове, които изобщо не го интересуваха, а след това се прехвърли на рецензиите за Филми, които никога нямаше да гледа. Когато вече нямаше какво да чете, остави вестника на парапета и започна да крачи напред-назад пред входа на сградата. Беше нетърпелив и възбуден от разкритията си, искаше час по-скоро да се залови за работа.

Измъкна телефона с намерението да потърси Рейчъл, но в последния момент реши да звънне в болницата и да се поинтересува за състоянието на Киз Райдър. Прехвърлиха го на дежурните сестри на третия етаж и го оставиха да чака. Миг по-късно Рейчъл слезе от една служебна кола, която бавно спря до тротоара. Бош затвори телефона и тръгна към нея.

— Какъв е планът? — попита вместо поздрав.

— Няма ли „здрости, как си“? Или поне „благодаря, че дойде“?

— Благодаря, че дойде. Какъв е планът?

Тръгнаха към входа на сградата.

— Планът е федерален. Влизам вътре и стоварвам върху съответния началник цялата мощ на правителството на тази велика страна. Заплашвам го с международния тероризъм и той ми дава папката.

— На това ли му викаш план?

— Че какво му е? Вече петдесет години ни служи чудесно.

Тя обаче не спря и той беше принуден да ускори крачка, за да я настигне.

— Откъде знаеш, че съответният началник е мъж?

— Винаги е мъж. Накъде?

Той махна към дъното на входния вестибюл и Рейчъл се насочи натам, без да намалява ход.

— Не те чаках четиридесет минути заради такова нещо — сърдито промърмори Бош.

— Може би имаш по-добра идея?

— *Имах* по-добра идея: заповед за обиск, издадена от федералните власти.

— Вече ти казах, че не става, Бош. Тръгнем ли по този път, нищо няма да е сигурно. Така е по-добре: влизаме, излизаме и точка. Ако мога да измъкна това досие, ще го измъкна, и толкоз. Няма значение как.

Рейчъл вече беше на две крачки пред него, тласкана от авторитета на федералната власт. В сърцето му потрепна надежда. Рейчъл се насочи към двойната врата, над която имаше голям надпис АРХИВ. От цялата ѝ фигура се излъчваше авторитет и непоколебима решителност.

Служителката, с която беше разговарял Бош, беше зад гишето и обслужваше някакъв гражданин. Без да чака покана, Уолинг пристъпи към нея, извади служебната си карта от джоба на жакета и хладно обяви:

— ФБР. Искам да говоря спешно с началника ви.

Служителката не се впечатли.

— Ще ви обърна внимание веднага щом...

— Вече ми обърна внимание, драга — прекъсна я Рейчъл. — Върви да го повикаш, иначе аз ще свърша тая работа! Не чу ли, че въпросът е спешен?

Гримасата на жената ясно показва, че никога не се е сблъсквала с подобна грубост, но тя все пак заряза гражданина на гишето и забърза към вратата в дъното.

Чакането продължи не повече от минута. Вратата се отвори и служителката отново се появи, следвана от мъж с бяла риза и кремава вратовръзка.

— Озбърн — представи се той на Рейчъл. — С какво мога да ви помогна?

— Да поговорим в кабинета ви. Въпросът е конфиденциален.

— Оттук, моля.

Посочи една врата след гишетата и натисна бутона За електрическо отключване. Бош и Уолинг го последваха в кабинета и го изчакаха да се настани зад бюрото, отрупано с прашни сувенири на „Доджърс“, сред които се виждаше неразопакован сандвич.

— Та за какво става въпрос? — попита Озбърн, след като още веднъж разгледа служебната карта, която му подаде Рейчъл.

— Господин Озбърн, аз съм служител на Тактическото разузнавателно бюро със седалище в Лос Анжелис — започна решително тя. — Убедена съм, че знаете за какво говоря. А това е детектив Хари Бош от Градската полиция на Лос Анжелис, с когото работим върху едно следствие от изключителна важност. От вашата служителка разбрахме, че в архивите ви се съхранява досие на лицето Робърт Фоксуърт, роден на трети ноември хиляда деветстотин седемдесет и първа година. За нас е от изключително важно значение да получим незабавен достъп до него.

Озбърн кимна, но това, което каза, изобщо не приличаше на съгласие.

— Разбирам. Но работата тук, в ОССБД, се подчинява на правилата, определени от Закона за защита на децата. Достъп до личните данни на нашите питомци могат да имат единствено лица, посочени от съда. За съжаление ръцете ми са...

— Робърт Фоксуърт вече не е малолетен — прекъсна го Рейчъл. — В момента той е на тридесет и четири години, а данните от досието му може би ще ни помогнат да предотвратим една от най-големите заплахи за града в последно време, включително спасяване на човешки живот!

— Разбирам, но и вие трябва да ме...

— Бъдете уверен, че и аз ви разбирам. Но ако не получим незабавен достъп до въпросното досие, има опасност за живота на определени хора. Не искате това да легне на вашата съвест, нали? Ние също. Следователно сме един екип. Ето какво ще ви предложи: ще прегледаме досието тук, в кабинета ви. А междувременно аз ще се

обадя в службата и ще накарам колегите си да поискат съдебна заповед. Ще имам грижата тя да е тук до края на работния ден.

— Ами... В такъв случай трябва да изискам папката от архива.

— Тук ли се намира той?

— Да, в приземието.

— В такъв случай се обадете да донесат въпросното дело. За съжаление времето ни е малко.

— Почакайте тук. — Озбърн се изправи. — Лично ще сляза да го взема.

— Благодаря ви.

Озбърн излезе от кабинета, а Рейчъл и Бош се настаниха на столовете пред писалището.

— Да се надяваме, че няма да му дойде друг акъл — усмихна се тя.

— Добра си — промърмори Бош с уважение. — Доскоро си мислех, че единствено дъщеря ми може да убеди зebrата да се откаже от ивиците си, но виждам, че и ти си същата.

— Ако работата стане, ще ме заведеш на още един обяд в „Уотър Грил“ — отсече тя.

— Добре, но при условие да не поръчваме сашими.

Озбърн се забави петнайсетина минути. Най-сетне се появи с папка с твърди корици, дебела поне три сантиметра. Уолинг стана и я взе от ръцете му. Бош също стана.

— Ще приключим максимално бързо, господин Озбърн. — Тя се усмихна. — Благодаря ви.

— Хей, чакайте! Нали щяхте да прегледате досието тук?

Рейчъл вече вървеше към вратата.

— Не разполагаме с време, господин Озбърн. Трябва да тръгваме. Утре сутринта ще си получите папката.

И излезе, следвана от Бош.

— А съдебната заповед? — извика Озбърн, но никой не му обърна внимание.

Рейчъл кимна на служителката, която покорно натисна бутона за отваряне на вратата. Бош продължаваше да върви на две крачки след нея, възхитен от увереното ѝ поведение.

— Има ли наблизо някой „Старбъкс“, където да прегледаме тези неща на спокойствие? — попита Рейчъл.

— „Старбъкс“ винаги е на две крачки — усмихна се Бош.

Тръгнаха по тротоара и скоро стигнаха до малка закувалня с вътрешен бар и две-три високи столчета пред него. Бош поръча две кафета на човека зад тезгяха. Рейчъл се настани на един стол и отвори папката.

Докато дойдат кафетата, тя вече го беше изпреварила с една страница. Той седна до нея и започна да чете документите, които вече беше прегледала. Работеха съсредоточено, без дори да докоснат кафетата — те бяха просто пропуск до временното им работно място.

Най-отгоре в папката лежеше копие от акта за раждане на Фоксуърт. Беше се появил на бял свят в болницата „Куин ъф Ейнджълс“. Според приложените данни майката се казваше Розмари Фоксуърт, дата на раждане 21.06.54, място на раждане Филадельфия. Бащата беше неизвестен, а постоянният адрес на Розмари беше апартамент в жилищен блок на авеню „Орчид“ в Холивуд. Бош напрегна паметта си. Днес на този адрес се намираше модерният център „Кодак“ — част от плана за съвременно строителство и обновяване на Холивуд, лъскава сграда от мрамор, стъкло и с червени пътеки, която едва ли имаше нещо общо със сбутания квартал от 70-те, населяван от хипита и безделници.

В акта беше отбелязано името на лекаря, акуширал при раждането, плюс това на един социален работник.

Бош механично започна да пресмята. Розмари бе родила сина си на седемнадесет, от неизвестен баща. Името на социалния работник в документа означаваше, че раждането е за сметка на общинските служби за социално подпомагане, а адресът на родилката едва ли е подходящ за отглеждането на новородения Робърт.

Всичко това започна да се подрежда в главата му като моментална снимка. Предполагаше, че Розмари е избягала от родната си Филадельфия в бленувания Холивуд. Живяла е в апартамент с няколко съквартирантки и най-вероятно се е прехранвала с проституция. Почти сигурно бе употребявала и наркотици. А общината беше поела грижата за детето веднага след раждането.

Рейчъл продължаваше да му прехвърля документите, които очертаваха една тъжна съдба. На двегодишна възраст Робърт Фоксуърт бе приет в системата на ОССБД. През следващите шестнадесет години от живота си бе живял в различни сиропиталища и жилища на

осиновители. Бош отбеляза, че е прекарал няколко години и в Младежки дом „Макларън“ в Ел Монте, — той самият беше живял там в детството си.

Папката съдържаше цял куп психологически тестове. Фоксуърт бе подлаган на тях по няколко пъти годишно — обикновено след напускането на поредните си осиновители. Всичко това очертаваше един тъжен и напълно разбит живот. Тъжен, но не и необичаен. Обикновената история на дете, лишено от единствения си родител и третирано зле от институцията, поела грижите за него. През целия си живот Фоксуърт бе прескачал от място на място, без истински дом, без семейство. Вероятно изобщо не бе разбрал какво значи да си обичан.

Документите пред очите на Бош пробудиха спомените му. Той беше минал през същата система, но две десетилетия преди Фоксуърт. Със съответните белези, разбира се, но в сравнение с пораженията върху този младеж неговите бяха нищо.

Следващият документ, който му даде Рейчъл, се оказа смъртният акт на Розмари Фоксуърт. Беше починала на 5 март 1986 г. от усложнения, настъпили вследствие на злоупотреба с наркотици и хепатит С в напреднала фаза. Смъртта я беше настигнала в отделението за затворници на Общинския медицински център. Бош пресметна, че по онова време Фоксуърт е бил на четиринадесет години.

— Аха, ето! — промърмори Рейчъл.

— Какво?

— Най-дългият му престой при осиновители е бил в Ехо Парк. В дома на Харлан и Джанет Саксън.

— Адрес?

— Фигероа Лейн 710. Живял е там от осемдесет и трета до осемдесет и седма, почти пълни четири години. По всяка вероятност ги е харесвал, а и те него.

Бош се наведе да надзърне в документа пред нея и каза:

— Спрели са го с разчленените тела на Фигероа Терас — само на две пресечки оттам. Ако го бяха проследили само още минута-две, щяха да стигнат до адреса.

— Ако действително е отивал там.

— Няма къде другаде.

Тя му подаде листа и зачете следващия. Но Бош слезе от столчето и се отдалечи. Не искаше да чете повече. Най-после беше открил връзката с Ехо Парк. Вече беше време за действие.

— Хари — повика го Рейчъл. — В тези психологически заключения се споменава за някакви гадости, които е дрънкар като тийнейджър.

— Какви гадости?

— Натрупал е много гняв към жените. Най-вече към младите жени с леко поведение. Проститутки и наркозависими. Досещаш ли се до какво е довело всичко това?

— Не. Ти ми кажи.

— Убивал е майка си. Отново и отново, виждал я е във всяка своя жертва. Включително и в онази, която е отвлякъл снощи. За него всички те са двойници на майка му. А той иска да я убие, защото го е изоставила. Като ликвидира тези млади жени, той го прави с убеждението, че им пречи да дават живот на други сирачета като него.

— Добра работа по специалността. — Бош я погледна с уважение. — Ако разполагаме с време, положително ще стигнеш до сърцевината на всичко това. Но тя не го е зарязала, а са ѝ го отнели.

— Това няма значение. Изоставянето е факт. Държавата не е имала друг избор, защото става въпрос за детето на проститутка, която употребява наркотици и всичко останало. На практика тя го изоставя, защото е негодна да изпълнява майчиния си дълг. Оттам нататък го поема една дълбоко порочна обществена институция, която той напуска в момента, в който става относително самостоятелен. Но дълбоко в себе си продължава да се чувства изоставен.

Бош бавно кимна. Рейчъл вероятно имаше право, но ситуацията го караше да се чувства зле. Беше твърде интимна, твърде добре позната, твърде близо до пътя, който беше извървял. С изключение на няколко дребни отклонения, той и Фоксуърт бяха вървели по един и същи път. С тази разлика, че Фоксуърт е бил обзет от демоничното желание постоянно да убива собствената си майка, докато той самият — според мнението на един полицейски психиатър — цял живот щеше да се опитва да разкрие убийството на своята.

— Какво има?

Той бавно вдигна глава. Все още не ѝ беше разказал тъжната история на собствения си живот. Вероятно защото не желаше да се

превърне в обект на професионалните ѝ възможности.

— Нищо. Просто си мисля.

— Приличаш на човек, който току-що е срещнал призрак — каза тя.

Той само сви рамене.

Уолинг събра документите, затвори папката и най-после посегна към кафето.

— И сега какво?

Бош дълго я гледа, преди да отговори.

— Ехо Парк.

— Ще ти трябват подкрепления.

— Първо ще ида да хвърля едно око, а след това ще извикам подкрепления.

— В такъв случай идвам с теб — отсече тя.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
КУЧЕТО, КОЕТО ХРАНИМ

Решиха да вземат мустанга, защото служебната кола на Рейчъл прекалено биеше на очи. Навлязоха в Ехо Парк, но се държаха далеч от дома на Саксън на Фигероа Лейн 710. Самото местонахождение на къщата се оказа проблем, защото уличката бе свързваща алея между Фигероа Терас и Чавес Равийн — толкова тясна и лишена от движение, че всяка кола, дори стар мустанг, щеше да направи впечатление. В случай, че Уейтс се криеше там, със сигурност щеше да има предимството да ги забележи пръв.

Бош спря на пресечката на Бюдри и Фигероа Терас и замислено забарабани с пръсти по кормилото.

— Избрал е добро място за тайния си замък. Няма как да го доближим, без да привлечем вниманието. Особено пък денем.

— Е, нали затова средновековните замъци са се строели по върховете на хълмовете.

Бош погледна наляво, към високите сгради, които стърчаха над къщите по Фигероа Терас. В най-високата и най-близката, непосредствено отгатък магистралата, се помещаваше централата на Градското водоснабдяване.

— Хрумна ми нещо — промърмори той и подкара колата надолу.

Спряха в подземния паркинг на ЦГВ и Бош отвори багажника и извади един сак. В него държеше комплект средства за наблюдение — мощен бинокъл, фотоапарат и старателно навит спален чувал.

— Какво ще снимаш? — попита Уолинг.

— Нищо. Но апаратът има телеобектив, който може би ще искаш да използваш, докато аз гледам през бинокъла.

— А спалният чувал?

— Вероятно ще се наложи да легнем на покрива. Не искам да си изцапаш елегантното федерално костюм-че.

— Мисли за себе си, не за мен.

— Мисля за момичето, което е отвлякъл Уейтс. Да вървим.

Тръгнаха към асансьорите.

— Забелязваш ли, че продължаваш да го наричаш Уейтс, макар вече да сме сигурни, че името му е Фоксуърт? — попита тя.

— Да. Вероятно защото го разпитвахме като Уейтс, стреля по нас като Уейтс, избяга като Уейтс...

Тя не каза нищо, макар той да подозираше, че има доста забележки от психологическа гледна точка.

Качиха се на приземния етаж и Бош отиде на информацията. Показа картата си и поиска спешна среща с началника на охраната.

След две минути се появи висок чернокож мъж със сиви панталони и тъмносин блейзър. Този път и Рейчъл извади служебната си значка. Човекът беше видимо впечатлен от смесения им екип.

— Хиеронимус — изхъмка той, забил очи в служебната карта на Бош. — Хари ли ви викат?

— Да.

Мъжът се усмихна и протегна ръка.

— Джейсън Едгар. Мисля, че преди време сте били партньори с братовчед ми...

Бош също се усмихна. Щастливата случайност щеше да му осигури пълното съдействие на този човек. Премести спалния чувал под другата си мишница и здраво разтърси десницата му.

— Говорил ми е за вас. Редовно сте му предоставяли информация, свързана с ЦГВ. Много ми е приятно.

— И на мен. Какво ви води насам? Да не е терористична заплаха, след като и ФБР е тук?

— Не, не — размаха ръце Рейчъл. — Тук сме по друга работа.

— Трябва ни наблюдателен пункт, Джейсън — каза Бош. — Интересува ни една къща в Ехо Парк, отгатък магистралата. Няма как да се доближим до нея. Помислихме си, че можем да го направим от вашия покрив или някоя стая на горните етажи...

— Знам какво ви трябва — отвърна Едгар. — Елате.

Влязоха в един от асансьорите и началникът на охраната използва специален ключ за петнадесетия етаж. Обясни им, че в момента тече ремонт на цялата сграда, но етаж по етаж. На петнадесетия нямало никого, стаите били опразнени и готови за предстоящото преустройство.

— Разполагайте се свободно и си намерете най-доброто място за наблюдателен пункт.

— Къде си служил? — попита Бош.

— Морски пехотинец, операция „Пустинна буря“ и цялата останала бъркотия. Това е причината да се откажа от полицията: дойде ми до гуша от бойни действия. Докато тук съм от девет до пет, работата е спокойна и никакъв стрес. Разбираш какво искам да кажа, нали?

Бош не разбираше, но въпреки това кимна. Асансьорът спря, вратата се плъзна встрани. Озоваха се в огромно остъклено помещение. Едгар ги поведе към широките прозорци, които гледаха към Ехо Парк.

— Всъщност каква е целта на наблюдението?

Бош очакваше този въпрос и отдавна си беше подготвил отговор.

— Подозираме, че една от къщите насреща се използва като транзитен пункт за бегълци. Искаме да надникнем вътре и да видим какво става. Разбираш, нали?

— Естествено.

— Можете да ни помогнете и с още нещо — подхвърли Уолинг.

Бош се обърна към нея. Любопитството му не беше по-малко от това на шефа на охраната.

— С какво? — попита Едгар.

— Можете ли да проверите във вашия компютър кой плаща сметките?

— Никакъв проблем. Ще го направя веднага след като се уверя, че сте настанени удобно.

Бош одобрително кимна. Предложението на Рейчъл беше умно. Задачата не само щеше да им разкара Едгар от главата, но и можеше да им предостави някои доста интересни сведения за къщата на Фигероа Лейн.

Двамата с Рейчъл отидоха до северната, изцяло остъклена стена на етажа и загледаха онази част на Ехо Парк, която се простираше непосредствено отгатък магистрала 101. Бош не беше очаквал да се окажат толкова далеч, но въпреки това имаха отлична гледка към квартала. Обърна се към Рейчъл и се зае да ѝ разяснява топографията.

— Онова там е Фигероа Терас. — Посочи с пръст. — А Фигероа Лейн започва от трите къщи горе, на завоя.

Тя кимна. Въпросните три къщи бяха единствените на Фигероа Лейн. Гледани отгоре и отстрани, приличаха на внезапно хрумване от

страна на предприемача, решил да ги построи на склона след завършването на уличната мрежа.

— Коя е номер 710?

— Добър въпрос — въздъхна Бош, пусна спалния чувал на пода и измъкна бинокъла. Огледът на трите къщи отне известно време, тъй като никъде не се виждаха номера. В крайна сметка успя да открие един, изписан върху черния контейнер за смет. Беше 712. Логиката сочеше, че номерата нарастват нагоре по склона.

— Онази вдясно трябва да е 710 — промърмори той.

— Ясно.

— Значи това е адресът, така ли? — обади се Едгар. — Фигероа Лейн 710?

— Точно така.

— Ясно. Отивам да проверя за какво става въпрос. Ако някой случайно ви попита какво търсите тук, кажете му да ми позвъни на 338.

— Благодаря, Джейсън.

— Няма проблем.

Едгар тръгна към асансьорите, но Бош се сети нещо и го спря.

— Нали стъклата са тонирани, Джейсън? И отвън не се вижда нищо?

— Точно така. И гол да застанеш пред тях, пак никой не може да те види. Но това важи само за през Деня. Вечерно време нещата се променят, заради осветлението.

— Благодаря.

— Ще ви донеса столове.

— Идеално.

Рейчъл изчака потеглянето на асансьора и иронично подхвърли:

— Е, така ще можем дори да седим, докато сме голи.

— Тоя май знае всичко по въпроса от собствен опит. — Бош се ухили.

— Дано да не си прав.

Бош насочи бинокъла към къщата на Фигероа Лейн. Тя си приличаше като две капки вода с останалите две — вкопана в хълма, с каменни стъпала покрай гаража на нивото на улицата. Покривът беше с червени цигли, но в сравнение с другите две фасадата беше занемарена и олющена. Канавката между гаража и къщата беше

задръстена с треволяци, а пилонът в ъгъла на парцела стърчеше гол, без знаме.

Той започна да изследва прозорците, търсеше следи от живот. Дълбоко в себе си се надяваше дори на късмета да зърне Уейтс да наднича иззад някое перде.

Уолинг щракна няколко пъти с фотоапарата.

— Мисля, че няма лента — каза Бош. — Апаратът не е дигитален.

— Няма значение, правя го по навик — отвърна тя. — Изобщо не съм очаквала, че динозавър като теб ще използва дигитален апарат.

Бош понечи да отвърне нещо, но замълча и се усмихна. После отново насочи вниманието си към пустата къща. Тя беше от най-старите в квартала, построена още преди да се обръща внимание на хармонията с околната среда. Парцелът беше издълбан в склона, за да се построи един масивен гараж, а терасовидната плоча над него беше послужила за основа на едноетажната къща. По същия начин бяха издълбани и всички други хълмове около града. Това беше станало през четиридесетте и петдесетте години на миналия век, в началото на голямата урбанизация.

Очите му се спряха на малката метална платформа, разположена на стълбата между гаража и верандата. После той насочи вниманието си към стъпалата... и едва тогава забеляза железните релси и каза:

— Има релси. Явно някой от сегашните обитатели е инвалид и използва количка.

В прозорците, които гледаха към пътя, не се забелязваха следи от живот. Бош насочи бинокъла към гаража. Той имаше двойна врата със следи от някога розова боя, плюс отделна врата за достъп откъм къщата. В момента остатъците от боя бяха по-скоро сиви, а под тях се виждаха напуканите от слънцето дъски. Едното крило висеше под странен ъгъл спрямо улицата и изглеждаше неизползваемо. Задната врата имаше прозорче с перде, в горната част на двете крила също имаше малки отвори, но в момента те отразяваха слънчевите лъчи и го заслепяваха.

Зад тях се разнесе мелодичният звън на асансьора и Бош свали бинокъла. Джейсън Едгар влезе с два стола в ръце.

— Перфектно — усмихна се Бош, взе единия и го сложи с облегалката напред до панорамното стъкло. Рейчъл нагласи своя по

нормален начин и попита:

— Успяхте ли да хвърлите едно око на сметките, Джейсън?

— От двацет и една години разноските на този адрес се поемат от Джанет Саксън.

— Благодаря.

— Няма за какво.

— Страшно много ни помогна, Джери... прощавай, Джейсън — рече Бош. — За известно време ще останем тук, после си тръгваме. Тук ли да оставим столовете?

— Кажете на пропуска. Те ще ме предупредят. Столовете ги оставете.

— Благодаря.

— Успех. Дано пипнете своя човек.

Стиснаха си ръцете и Едгар тръгна към асансьора. Бош и Уолинг седнаха на столовете и насочиха вниманието си към къщата на Фигероа Лейн. Бош предложи да наблюдават на смени, но Рейчъл отказа. По същия начин реагира и на предложението му да използва бинокъла — всъщност се оказа, че телеобективът на апарата предлага по-добра гледка от него.

Така изтекоха двадесетина минути. През това време Бош изследва подробно къщата и гаража, а след това насочи бинокъла към гъстите храсталаци в горната част на терена.

— Гаражът, Хари! — възбудено прошепна Уолинг. Той бързо наведе бинокъла. Слънцето се беше скрило зад малко облаче и прозорчетата на двойната врата вече не блестяха. Зад тях се виждаше задницата на бял микробус.

— Такъв микробус е бил използван при снощното отвличане — добави напрегнато тя.

— И аз така чух.

Възбудата му рязко нарасна. В къщата на Рейнард Уейтс имаше бял микробус!

— Да вървим, Рейчъл! — Той скочи. — Присъствието на този автомобил в гаража означава само едно: Уейтс е там заедно с отвличеното момиче!

Хукнаха към асансьорите.

Докато излизаха от подземния гараж, набързо обсъдиха възможността да извикат подкрепления. Рейчъл беше за, но Бош се колебаеше.

— Разполагаме само с белия микробус и нищо повече. Момичето може би е в къщата, но той не. Атакуваме ли при тези обстоятелства с помощта на командоси, положително ще го изпуснем. Искам да направя една последна проверка. Едва след нея можем да извикаме подкрепления, ако се нуждаем от тях.

Тези доводи му се струваха разумни, но и нейните бяха разумни.

— А ако е в къщата? — контрира Рейчъл. — Ние сме само двама и лесно можем да попаднем на засада. Трябва ни поддържащ екип, Хари. Това е правилната реакция, друга няма.

— Ще поискаме помощ на място.

— Тогава ще е късно. — Тя поклати глава. — Знам какво си намислил. Искаш да го пипнеш със собствените си ръце и за целта си готов да рискуваш живота на момичето. Нашия — също.

— Искаш да се откажеш? — Той присви очи.

— Не, Хари. Не искам да се откажа.

Това сложи край на спора. Фигероа Стрийт минаваше току зад сградата на ЦГВ. Бош подкара колата на Изток, към подлеза под магистрала 101, след което зави на север и пое по Фигероа Терас, която свършваше с тясната алея Фигероа Лейн.

Спря в началото на алеята и се извърна към спътницата си.

— Оттук вървим пеша. Придържаме се до редицата гаражи. Само по този начин той не може да ни види от прозорците на номер 710.

— А ако не е в къщата, а в гаража?

— В такъв случай прочистваме гаража и продължаваме с къщата.

— Но тя е откъм хълма, а това означава, че в един момент трябва да пресечем уличката.

— С мен ли си, Рейчъл? Или предпочиташ да се оттеглиш?

— Вече ти казах, че съм с теб.

— Тогава да вървим.

Слезе от колата и тръгна нагоре по тесния тротоар. Извади телефона си и го изключи.

Дишаше тежко, дори се изпоти. За разлика от Рейчъл, която го следваше с лека стъпка и без никакви признаци на умора. Макар че беше отказал цигарите преди много време, двадесет и пет години пушене бяха увредили безвъзвратно белите му дробове.

Трябваше да прекосят алеята, при което от розовата къщичка можеше да ги видят. Бош хвана Рейчъл за лакътя, приведе се към нея и прошепна:

— Аз съм ти прикритие. Ще види част от раменете ми, но няма да види теб.

— Това е без значение. — Тя сви рамене и продължи напред. — В момента, в който ни зърне, ще разбере какво става.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Бош се плъзна покрай гаражите под къщата, изскочи пред олющената двойна врата на номер 710 и надникна през едното от малките прозорчета. Гаражът беше задръстен с кашони и варели, пръснати безразборно около микробуса. Нямаше никого. Страничната врата беше затворена. Бош отиде до нея и натисна бравата.

— Залючено — прошепна, направи крачка назад и огледа двете крила на гаражната врата. Рейчъл беше залепила ухо за едното. Погледна го и поклати глава. Нищо. В долния край на двете крила имаше дръжки — крилата се вдигаха нагоре. Ключалка не се виждаше. Бош се наведе и дръпна едната дръжка. Вратата помръдна един-два сантиметра и спря. По същия начин реагира и другото крило. Това означаваше, че са заключени отвътре, най-вероятно с катинари.

Бош се изправи, погледна Рейчъл и кимна към къщата.

Тръгнаха към бетонното стълбище. Бош водеше. Спря на четири стъпала преди площадката и погледна към Рейчъл. Даваше си ясна сметка, че рискуват, че той рискува и нейния живот. Единственият начин за проникване в къщата беше през главния вход, друг нямаше.

Заоглежда прозорците. Правеше го бавно и с безкрайно внимание, напрегнал слух до крайност. Не забеляза движение, но му се стори, че отвътре долитат приглушените звуци на телевизор или радио. Извади пистолета си и изкачи последните стъпала.

Прекрасно знаеше, че в случая не може да става въпрос за заповед за обиск или други законови средства. Като беше отвлякъл момичето, Уейтс се беше поставил в положението да бъде атакуван по всякакви начини, тъй като ставаше въпрос за спасяването на човешки живот. Бош протегна ръка към топката на бравата и бавно я завъртя. Вратата се оказа отключена.

Безкрайно внимателно той я побутна навътре. Очите му се спряха на металните релси над прага — очевидно за по-лесното преминаване на инвалидна количка. Включеното радио се чуваше по-ясно. Някакъв Проповедник дрънкаше за Страшния съд.

Предпазливо влязоха в антрето. От вратата вдясно се влизаше в дневната, комбинирана с трапезария. В дъното се виждаше арка, която явно водеше към кухнята. Тясно коридорче вляво осигуряваше достъп до останалата част на къщата. Без да се обръща, Бош посочи с пистолета си вдясно, а самият той тръгна направо, към кухнята.

Застана под арката и се обърна. Рейчъл предпазливо се промъкваше към дневната, стиснала оръжието си с две ръце. Бош влезе в кухнята — чиста и подредена, без мръсни чинии в умивалника. Радиото беше поставено на плота. Ораторът обясняваше на аудиторията, че Бог ще обърне гръб на неверниците.

Втора арка водеше към трапезарията. Под нея се появи Рейчъл, свали пистолета и поклати глава.

Нищо.

Оставаше само коридорчето, което водеше към спалните и останалата част от къщата. Бош се върна в антрето, обърна се към коридорчето и изведнъж се закова на място. То беше препречено от инвалидна количка, в която седеше възрастна жена. От скута ѝ стърчеше дулото на огромен револвер, явно прекалено тежък за слабите ѝ ръце.

— Кой е? — извика старицата. Главата ѝ беше извърната на една страна, а очите ѝ бяха насочени към пода, а не към Бош. Очевидно беше сляпа и беше усетила чуждото присъствие благодарение на слуха си.

— Спокойно, госпожо Саксън — каза той, насочил за всеки случай оръжието си към старицата. — Казвам се Хари Бош и търся Робърт...

— Кой? — учудено попита сляпата жена.

— Робърт Фоксуърт. Той тук ли е?

— Сбъркал си адреса, господинчо. И как смееш да влизаш в чужда къща?

— Аз...

— Боби използва само гаража. Не го пускам в къщата. Проклетите му химикали миришат ужасно.

Бош предпазливо тръгна напред, очите му не се откъсваха от револвера.

— Моля за извинение, госпожо Саксън. Надявах се, че ще е тук, при вас. Мяркал ли се е напоследък?

— Непрекъснато идва и си отива. Тук се качва само да си плати наема.

— За гаража? — попита Бош, продължаваше да се приближава към нея.

— Нали това казвам. За какво ти е Боби? Ти приятел ли си му?

— Просто искам да си поговорим — каза Бош, протегна ръка и светкавично издърпа револвера от скута ѝ.

— Хей, това ми е защитата!

— Спокойно, госпожо Саксън. Ще ви го върна. Мисля, че се нуждае от известно почистване и от едно хубаво смазване. Само така ще можете да сте сигурна, че ще работи добре в случай, че решите да го използвате.

— Този пищов ми трябва!

— Ще го занеса долу в гаража и ще помоля Боби да го почисти. След което ще ви го върна.

— Гледай да не забравиш.

Бош провери револвера. Беше зареден и изглеждаше напълно годен за стрелба. Затъкна го под колана на кръста си и погледна Рейчъл. Тя стоеше в коридора, на метър зад него. Беше вдигнала ръка да привлече вниманието му и правеше някакви въртеливи движения с пръсти. Ключът, сети се Бош и попита:

— Имате ли ключ за гаража, госпожо Саксън?

— Не. Боби дойде да ми поиска резервния.

— Добре, госпожо Саксън. Аз ще се разбера с него.

Обърна се и тръгна към входната врата, следван по петите от Рейчъл. В момента, в който излязоха на верандата, тя го хвана за ръката и прошепна:

— Трябва веднага да извикаме подкрепление!

— Добре, ти се обади, а през това време аз ще се опитам да проникна в гаража. Ако Уейтс е вътре с момичето, нямаме време за губене!

Издърпа ръката си и заслиза надолу. Спря пред вратата и отново надникна през прозорчето. Вътре всичко беше спокойно. Огледа вратата отзад. Беше все така затворена.

Заобиколи отстрани и щракна джобното ножче, което висеше на халката с ключовете му. Пъхна острието под езичето, кимна на Рейчъл да внимава и внимателно натисна бравата. Но вратата отказа да се отвори. Дръпна отново, този път по-силно. Резултат нямаше.

— Заключена е отвътре — прошепна той. — Това означава, че е в гаража.

— Нищо подобно не означава — прошепна Рейчъл. — Спокойно може да е излязъл през вратата за колата.

— Няма начин. И двете крила са заключени отвътре.

Рейчъл кимна, после попита съвсем тихо:

— Какво ще правим?

Бош се замисли за момент, после измъкна връзката с ключовете си.

— Иди да докараш колата. Паркирай я на заден пред гаража и отвори багажника.

— Какво си...

— Просто го направи!

Тя изтича надолу по стълбите. Бош пристъпи към крилото, което му беше направило впечатление, докато оглеждаше къщата с бинокъла. Беше увиснало и нямаше да е особено трудно да го изтръгне.

Откъм улицата долетя познато мोगъщо боботене и миг по-късно мустангът изскочи иззад завоя. Рейчъл направи завой почти на сто и осемдесет градуса, после включи на заден и ловко насочи задницата към гаража. Багажникът изщрака и се отвори. Бош се наведе за въжето, но него го нямаше. Едва сега си спомни, че Осейни го беше взел в гората на Бийчуд Кениън.

— По дяволите!

Последва бърз преглед на багажника, в резултат на който откри друго, значително по-късо въже, с което преди време беше вързал капака над едни мебели, предназначени за Армията на спасението.

Наведе се и го върза за стоманената кука под бронята, а другия край затегна около дръжката на вратата. Беше наясно, че все нещо ще поддаде: вратата, дръжката или въжето... Шансовете им да отворят проклетата врата не надвишаваха трийсет процента.

— Какво правиш? — попита Рейчъл, вече беше слязла от колата.

Бош затръшна багажника и се изправи.

— Ще я дръпнем. Седни зад кормилото и дай напред. Бавно, защото рязкото дърпане ще скъса въжето. Хайде, Рейчъл, побързай!

Тя безмълвно се подчини, седна зад волана и включи на първа. Очите ѝ се заковаха в огледалцето за обратно виждане, в което Бош ѝ правеше знаци бавно да продължава напред. Въжето се опъна, вратата пропука. Бош отстъпи крачка назад и отново извади пистолета си.

Вратата се предаде с рязко пропукване — дървената плоскост изскочи на почти цял метър от рамката.

— Стоп! — изкрещя Бош, осъзнал, че вече няма смисъл да шепне.

Рейчъл натисна спирачката, но въжето си остана изпънато. Бош се претърколи под него и се вмъкна в гаража. Огледа се, но не видя никого. Пристъпи към страничната врата на микробуса, приковал очи във вратата в дъното. Товарният отсек беше празен.

Предпазливо тръгна към дъното, заобикаляше най-различни препятствия — варели, пластмасови рола, бали с хавлиени кърпи, бърсалки и друго оборудване за миене на прозорци. Очите му се насълзиха от острата миризма на химикалите.

Пантите на вратата в дъното се виждаха от няколко крачки. Това означаваше, че се отваря към него.

— ФБР! — изкрещя зад гърба му Уолинг. — Влизам!

— Чисто е! — извика в отговор Бош.

Чу я как се шумугва под изпънатото въже, но очите му останаха приковани върху вратата в дъното. Напрегнал слух, той предпазливо пристъпи към нея и завъртя топката. Беше отключено. Чак сега се обърна да погледне Рейчъл. Тя беше заела позиция за стрелба странично от вратата. Той я изчака да кимне, дръпна вратата и скочи през прага.

Озова се в тъмно помещение. Осъзна, че е отлична мишена в осветената рамка на вратата, и бързо се дръпна встрани. Над главата му висеше някаква жица. Той я дръпна и тя остана в ръката му, но

въпреки това на тавана светна една гола крушка. Беше се озовал в нещо като мазе или по-скоро склад с дълбочина около три метра.

— Чисто! — извика той.

Рейчъл се стрелна напред, изправи се до него и бавно огледа помещението. Върху грубо скована работна маса бяха натрупани стари кутии от боя, инструменти и фенерчета. Вляво от вратата се виждаха четири стари велосипеда, няколко сгъваеми стола и рухнала купчина празни кашони. Стената в дъното беше изцяло от бетон, покрита с избелялото знаме, което някога със сигурност се бе развявало на пилоната пред къщата. На пода стърчеше вентилатор на стойка. Перките му бяха сплескани с лепкава слуз. Сякаш някой се беше опитвал да прогони острата миризма на химикали и влага, изпълваща помещението.

— По дяволите! — изруга Бош, свали пистолета и тръгна към гаража. Рейчъл го последва.

— Провери микробуса за момичето — каза той.

Тя мина зад него, а той тръгна да огледа ключалката на вратата, през която се влизаше в къщата.

Предположенията му се оказаха верни. Вратата бе залостена с дебело резе, което можеше да се махне само отвътре. Той отиде да погледне и двойната врата на гаража. Тук също беше познал: и двете крила бяха заключени с катинари.

Замисли се. И трите врати бяха залостени отвътре, а това означаваше две неща: че или в гаража има човек, или някъде тук има таен изход, който му е убягнал от вниманието. Но това изглеждаше невъзможно, защото гаражът беше вкопан директно в склона. Не можеше да има никакъв таен изход.

Заоглежда тавана, питаше се дали няма някакъв таен проход между гаража и къщата. В този момент Рейчъл се обади от микробуса:

— Открих ролка тиксо плюс няколко използвани парчета на пода. По тях има полепнали косми.

Това беше ново доказателство, че са на прав път. Бош надникна през отворената странична врата и бръкна за телефона си. В дъното на товарния отсек се виждаше инвалиден стол.

— Изпуснали сме го — промърмори той. — Ще се обадя за помощ и ще искам екип криминалисти.

Докато чакаше телефона да улови сигнал, му хрумна нещо. Вентилаторът не беше обърнат към вратата на гаража — както би било нормално за всеки, който би искал да го проветри.

Телефонът в ръката му изпиука и го разсея. Върху екрана се изписа съобщение за есемес плюс едно пропуснато обаждане от Джери Едгар. Бош реши, че някогашният му партньор може да почака, и натисна бутона за автоматично набиране на дежурния в градската полиция. След това помоли диспечера да го свърже със специалния отряд за издирване на Рейнард Уейтс и вдигна полицай, който се представи като Фриман.

— Аз съм детектив Хари Бош. Искам да...

— Хари, пази се!

Крясъкът на Рейчъл сякаш накара времето да спре. В рамките на една кратка секунда Бош улови фигурата ѝ на вратата на микробуса и отгатна накъде е втренчен погледът ѝ — някъде зад рамото му, към дъното на гаража. Без да мисли, той скочи напред, блъсна я в микробуса и падна върху нея. Зад гърба му отекнаха четири изстрела, последвани от трясък на счупени стъкла и звучни рикошети в ламарина. Бош светкавично се отдръпна от Рейчъл, извъртя се с пистолет в ръка и натисна спусъка по посока на сянката, която помръдна в задната стаичка. Треснаха шест последователни изстрела, от вратата се разхвърчаха трески.

— Ранена ли си, Рейчъл? — задъхано извика Бош.

— Не. А ти?

— Мисля, че не.

— Това е той! Уейтс!

Замръзнаха, приковали очи в междинната врата. Зад нея нямаше движение.

— Улучи ли го? — прошепна Рейчъл.

— Едва ли.

— Нали уж претърсихме стаята?

— И аз си мислех така.

Бош бавно се изправи. Пистолетът му беше насочен към вратата. Направи му впечатление, че крушката вътре е угаснала.

— Изпуснал съм си телефона — промърмори той и направи крачка към вратата. — Обади се да извикаш подкрепления.

— Хари, спри! Той може да е...

— Извикай подкрепления! — натъртено повтори той. — И не забравяй да им кажеш, че съм някъде тук, вътре!

Направи крачка наляво и се приближи към вратата под ъгъл, който му даваше максимален обхват на съседното помещение. Но вътре цареше мрак, нищо не помръдваше. След кратко колебание той тръгна със ситни крачки, с десния крак напред. Ръцете му здраво стискаха пистолета. Зад гърба му долетя гласът на Рейчъл — тя се представи и поиска да я свържат с главния диспечерски пункт на полицията.

В следващия миг Бош прекрачи прага и светкавично завъртя ръцете си с оръжието, като покри онази част от помещението, която до този момент бе оставала скрита от погледа му. Нищо. Никаква следа от Уейтс. Стаята беше празна.

Погледът му бавно се спря на вентилатора. Той наистина беше обърнат навътре, към избелялото знаме. Едва сега си даде сметка, че никога не е бил използван за проветрение, а за вкарване на свеж въздух навътре.

Направи двете крачки, които го делиха от знамето, хвана го и рязко го дръпна.

В стената, на около метър от пода, зееше черна дупка. От стената бяха извадени десетина бетонни блок чета и на мястото им тъмнееше квадратен вход към прокопания в склона тунел.

Бош приклезна встрани от дупката и предпазливо надникна вътре. Тунелът беше тъмен, но някъде в дъното, на десетина метра от входа, май мъждукаше бледа светлинка. Явно там имаше завой, който разсейваше светлината.

Той се приведе напред и се вслуша. Стори му се, че чува някакво приглушено скимтене. Ужасен и едновременно с това прекрасен звук. Означаваше, че независимо от преживените през нощта ужаси, отвлеченото от Уейтс момиче все още е живо.

Бош протегна ръка към работната маса и хвана най-лъскавото фенерче от купчината върху нея. Натисна копчето, но не се получи нищо. Изпробва следващото, което пушна сноп слаба и доста разсеяна светлина. Е, трябваше да се задоволи с него.

Насочи светлината навътре в тунела и видя, че първата му част наистина е празна. Наведе глава и понечи да се вмъкне в дупката.

— Хари, почакай! Подкреплението идва — прошепна Рейчъл.

Той поклати глава.

— Тя е там вътре и все още е жива.

Отново насочи фенерчето към вътрешността на тунела. Предната му част действително беше празна, чак до завоя. Изключи фенерчето, за да пести батериите, погледна Рейчъл за последен път и изчезна в мрака.

Изчака очите му да се нагодят към мрака и бавно тръгна напред. Не му се наложи да пълзи, защото дупката беше достатъчно висока, за да ходи приведен. С фенерче в едната ръка и пистолета в другата, той не отделяше очи от бледата светлина напред. Женският плач стана по-отчетлив.

След три-четири метра миризмата на мухъл се превърна в тежка воня на гнило. Отвратителна и тежка смрад, която го върна в миналото. Преди почти четиридесет години беше участвал в прочистване на мрежата тунели във виетнамската джунгла. Взводът му беше влизал в повече от сто тунела — там врагът погребваше своите мъртви. Трупове бяха закопани в глинестата почва, но вонята беше ужасна — остра, отвратителна, абсолютно непоносима.

Обзе го тежкото предчувствие, че му предстои нещо ужасно. По всяка вероятност в този тунел се разлагаха труповете на всички жертви на Уейтс. Вероятно насам беше идвал в нощта, когато полицията случайно го беше спряла. Бош не можеше да се отърве от мисълта, че същата цел беше преследвал и той през всичките тези години на недовършеното разследване. Обзе го чувството, че така и не е успял да се измъкне от виетнамския лабиринт, че цял живот се е промъквал през калните му тунели, устремен към светлината.

Залютя му на очите от потта, която се стичаше по челото му. Светлината зад ъгъла странно се люшкаше, хвърляше отблясъци по стените. Светлина като от запалена свещ.

На метър и половина преди завоя Бош спря и прехвърли тежестта на тялото си върху петите. Вслуша се и му се стори, че чува далечен вой на сирени. Подкрепленията идваха. Опита се да разчете звуците, които идваха от вътрешността на тунела, но чуваше единствено тихия женски плач.

Отново тръгна напред. В същия миг светлината угасна, а женският плач се засили.

После от мрака долетя нервен смях, последван от познатия глас на Рейнард Уейтс:

— Ти ли си, детектив Бош? Добре дошъл в моята лисича дупка! Нервният кикот бавно заглъхна. Бош изчака десетина секунди и извика:

— Уейтс? Пусни момичето. Да тръгне към мен. Бавно.

— Няма да стане, Бош. Тя ми трябва. Ще я убия в момента, в който някой се опита да влезе тук. А последния куршум ще запазя за себе си.

— Почакай, Уейтс. Пусни момичето и вземи мен. Ще направим размяна.

— Не, Бош. Предпочитам сегашното състояние на нещата.

— Какво ще правим тогава? Ние искаме да говорим с теб, а ти искаш да се спасиш. Не разполагаме с много време, Уейтс. Хайде, пусни момичето.

Тишината се проточи няколко секунди, после от мрака долетя нервният глас на убиеца:

— От какво да се спася, Бош? Кажи ми от какво?

Мускулите на детектива бяха на ръба на схващането и той седна до дясната стена на тунела. Беше останал с впечатлението, че светлината на свещта идва отляво, а самият тунел завива наляво. Продължаваше да стиска пистолета, подпрял китката си на другата ръка, с която държеше фенерчето.

— Няма как да се измъкнеш — каза той. — Пусни момичето и се предай. Сделката все още е валидна. Няма защо да умираш, момичето — също.

— Не ме е страх да умра, Бош. Затова съм тук, защото пет пари не давам за смъртта. Искам просто да съм свободен, а не на разположение на държавата или на типове като теб.

Жената беше спряла да плаче. Дали Уейтс не я беше...

— Какво става, Уейтс? — напрегнато извика той. — Тя жива ли е?

— Припадна. Вероятно от силно вълнение.

Смехът му бавно заглъхна. „Трябва да поддържам разговора — рече си Бош. — Само по този начин ще отклоня мислите му от пленницата и това, което е намислил“.

— Знаем кой си — тихо каза той.

Но Уейтс отказа да захапе въдицата.

— Ти си Робърт Фоксуърт, син на Розмари Фоксуърт, отгледан от Общинската служба за социално подпомагане. Приюти, общежития... Живял си тук, в дома на семейство Саксън. Известно време си прекарал и в младежкото общежитие „Макларън“ в Ел Монте. Аз също съм живял там, Робърт.

Настъпи продължителна тишина. После от мрака долетя гласът на Уейтс, внезапно станал кротък.

— Вече не съм Робърт Фоксуърт.

— Разбирам те.

— А онова сиропиталище, „Макларън“, го мразя. Всичките ги мразя.

— Закриха го, скоро ще станат две години оттогава. Решението беше взето след смъртта на някакво момче...

— Майната им. Как успя да стигнеш до Робърт Фоксуърт?

Разговорът започваше да набира сила и Бош ясно усети разграничаването. Престъпникът говореше за Робърт Фоксуърт като за друга, съвсем различна личност. Той вече се беше превърнал в Рейнард Уейтс.

— Не беше чак толкова трудно — отговори Бош. — Поразровихме се из архивите на Фицпатрик и сравнихме рождената ти дата с тази на разписката. Между другото, какво представляваше медальонът, който си заложил?

Отговорът дойде след нова продължителна пауза.

— Беше на Розмари. Единствената ѝ вещ, която бях запазил. Заложих го с твърдото намерение да го откупя, но когато отидох да си го прибера, оня шопар Фицпатрик го беше продал!

Бош кимна. Беше успял да накара Уейтс да отговаря на въпросите му, но времето беше малко. По тази причина той реши да се прехвърли в настоящето.

— Разкажи ми за постановката, Рейнард. Какво ти предложиха Оливас и О'Шеа?

Мълчание.

— Те се възползваха от теб, Рейнард — направи нов опит Бош. — О'Шеа те употреби и вече е готов да ти обърне гръб. Това ли искаш? Да умреш в тази дупка, а той да се измъкне чист като сълза?

Остави фенерчето на земята и вдигна ръка да избърше потното си чело. А след това трябваше доста да опипва, за да открие

фенерчето.

— Не мога да ти предам О'Шеа и Оливас — тихо каза Уейтс.

Бош не схвана за какво става въпрос. Нима беше сбъркал? Направи опит да обмисли развоя на събитията, след което попита:

— Ти ли уби Мари Жесто?

— Не — отговори след продължителна пауза Уейтс.

— Как организирахте следствия експеримент тогава? Откъде знаеше къде точно се намира тялото?

— Помисли малко, Бош. — Уейтс въздъхна. — Те не са глупаци, за да си позволят пряка комуникация с мен.

Това си беше вярно.

— Значи Мори Суон е играл ролята на посредника. Разкажи ми как стана всичко.

— Какво има за разказване? Всичко беше постановка, отначало докрай. Целта беше да се спечели твоето доверие, защото именно ти продължаваше да ровиш и да безпокоиш разни хора...

— Какви хора?

— Не ми каза имената им.

— Мори Суон ли цитираш?

— Да. Но това няма значение. Няма как да стигнеш до него. Става въпрос за поверителни отношения между адвокат и клиент. Нямах право да се бъркаш, освен това ще е моята дума срещу неговата. Нищо няма да излезе от това и ти прекрасно го знаеш.

Това също беше вярно. Мори Суон беше уважаван член на адвокатската колегия, нямаше начин да бъде притиснат с показанията на осъден престъпник, който на всичкото отгоре е и сериен убиец. О'Шеа и Оливас бяха направили изключително майсторски ход с привличането му като посредник.

— Суон не ме интересува — изръмжа Бош. — Интересува ме схемата.

Уейтс дълго мълча.

— Идеята за сделка дойде от Суон — започна най-после той. — Моите самопризнания срещу живота ми. Подхвърлил я на прокуратурата без мое знание. Ако Ме беше попитал, щяха да му кажа да не си прави труда. Честно казано, предпочитам спринцовката пред четиридесет години зад решетките. Ти можеш да ме разбереш, Бош.

Защото си човек, който действа на принципа око за око, зъб за зъб... Можеш и да не ми повярваш, но те харесвам именно заради това.

Мълчанието се проточи и Бош побърза да се обади:

— И после?

— После една вечер ме извадиха от килията и ме закараха в прокуратурата. Мори беше там. Съобщи ми за възможността за сделка, но при условие да призная нещо, което не съм извършил. Добави, че ще има следствен експеримент, по време на който аз трябва да заведа един детектив до мястото, където е заровен труп. Този детектив трябвало да бъде убеден, а единственият начин за това бил аз да го заведа при трупа. Ти беше този детектив, Бош.

— И ти прие, така ли?

— Приех в момента, в който стана въпрос за следствен експеримент на открито. Това беше единствената причина: дневната светлина. В нея съзрях шанс за себе си.

— Значи те накараха да повярваш, че идеята за сделка идва от О'Шеа и Оливас, така ли?

— Че от кой друг?

— Мори Суон използва ли имената им във връзка със сделката?

— Каза, че те са хората, които определят условията. И че са готови да сключат сделката, стига аз да поема вината за престъпление, което не съм извършил. И да го докажа, разбира се. Като те заведа на мястото, където е заровена Мари Жесто. Сега стана ли ти ясно?

— Да. — Бош усети как го залива гореща вълна. Помъчи се да прогони гнева си, да го запази за по-подходящо време.

— Как научи подробностите, които ми описа по време на разпита?

— Чрез Суон. Той ме запозна с тях. Каза, че онези От прокуратурата ги били извадили от оригиналните материали по следствието.

— Той ли ти обясни как да откриеш тялото в гората?

— Обясни ми къде точно се намират специалните знаци в гората, показа ми и снимки. Беше лесно. През нощта преди разпита ги научих наизуст.

Бош замълча. Беше смаян от лекотата, с която го бяха подвели. Ръководен от силното си желание да разкрие случая, той се беше оставил да бъде заслепен.

— Какво трябваше да получиш срещу всичко това, Рейнард?

— Искаш да кажеш от тяхна гледна точка? — отвърна с въпрос Уейтс. — Живота си, човече. Те ми предлагаха да живея. Или приемам, или отказвам. Но ако трябва да съм честен, изобщо не ми пукаше. Шансът за бягство беше единствената причина да се съглася с онзи цирк в гората... Да избягам... Да посетя за последен път любимата си лисича дупка... Това ми стигаше. Нищо друго не ме интересуваше. Не се страхувах и да умра...

Бош се зачуди какъв да е следващият му въпрос. Помисли да включи телефона си и да избере номера на някой съдия или прокурор, който да чуе признанията на Уейтс на живо. Пусна фенерчето на земята и посегна към джоба си, но после се сети, че беше изпуснал телефона по време на стрелбата в гаража.

— Тук ли си, Бош?

— Тук съм. Какво ще кажеш за Мари Жесто? Суон каза ли ти защо трябва да признаеш убийството ѝ?

— Не беше нужно да ми казва — засмя се Уейтс. — То си беше ясно като бял ден — онзи, който ѝ е видял сметката, иска да престанеш да ровиш.

— Имена?

— Нямахше имена.

Бош въздъхна и поклати глава. Не разполагаше с нищо срещу О'Шеа, срещу Антъни Гарланд, срещу никого. Обърна се и погледна към гаража. Не видя нищо, но знаеше, че там вече чакат хора. Бяха затъмнили входа, за да го предпазят. И по всяка вероятност всеки момент щяха да влязат в тунела.

— Кажи нещо за бягството си — подхвърли той, колкото да продължи разговора. — И то ли беше планирано, или действаше импулсивно?

— И от двете по малко. Суон дойде на посещение вечерта преди експеримента, за да ми разкаже как точно да те заведа при тялото. Показа ми снимки, обясни ми за знаците по дърветата, спомена и за онази кална дупка, която трябва да преодоляваме с помощта на стълба. Веднага разбрах, че именно тя е моят шанс. Казах му, че трябва да поиска да ми свалят белезниците, за да мога да слеза по стълбата. Заплаших го с провал на цялата операция, ако ми откажат.

Бош си спомни как О'Шеа отмени решението на Оливас и заповяда да свалят белезниците на затворника. Нежеланието на Оливас бе пиеса изцяло в негова, на Бош, чест. Всъщност всичко бе пиеса в негова чест. Изиграна добре, изиграна така, че да го заблуди.

Зад гърба му се разнесе шум от пълзене. Той се обърна и включи фенерчето. Екип командоси в пълно бойно снаряжение: черен кевлар, автомати, прибори за нощно виждане. Операцията им щеше да започне всеки миг. Няколко зашеметяващи гранати, последвани от директна атака. Изключи фенерчето и си помисли за жената. Беше сигурен, че Уейтс ще я ликвидира в момента на нападението.

— Наистина ли си живял в „Макларън“? — попита Уейтс.

— Да. Доста преди теб, но наистина живях там. Спално помещение В. Беше най-близо до игрището за бейзбол и винаги бяхме първи при избора на екипи и оборудване.

Каза го просто защото не знаеше по какъв начин да задържи вниманието му. А на практика цял живот се опитваше да забрави годините, прекарани в „Макларън“.

— Май наистина си бил там, Бош.

— Бях, разбира се.

— А какво е станало с нас днес? Ти си поел по един път, аз — по друг. Предполагам, че съм хранил погрешното куче...

— Какво куче? Какво искаш да кажеш?

— Забравил си. В „Макларън“ имаше една приказка: у всеки човек живеят по две кучета. Едното добро, другото зло. Те непрекъснато се борят за надмощие, защото само едното може да вземе връх.

— И?

— Печели онова, което храниш. Аз съм хранил погрешното, а ти — правилното.

Бош не знаеше какво да каже. Зад гърба му нещо изцрака. Всеки момент в тунела щеше да бъде взривена зашеметяваща граната. Той бързо се изправи, надяваше се да не го застрелят в гръб.

— Идвам, Уейтс.

— Недей, Бош.

— Ще ти дам пистолета си. Гледай светлината на фенерчето и ще видиш как ти го подавам.

Натисна бутона и насочи лъча към стената на завоя. Пристъпи напред и бавно протегна лявата си ръка към светлината. Държеше пистолета за дулото, за да Увери Уейтс, че нищо не го заплашва.

— Идвам.

Зави и се озова в нещо като малко уширение, където тунелът свършваше. Беше почти четири на четири, но таванът беше нисък и той не можеше да се изправи в цял ръст. Под слабата светлина на фенерчето се разкри ужасяваща картина. Скривалището беше пълно с черепи, кости и разлагаща се плът, а вонята беше толкова силна, че Бош се уплаши да не повърне.

После лъчът бавно се спря върху лицето на човека, когото Бош познаваше под името Рейнард Уейтс. Беше седнал на нещо като издълбан в стената трон, а до него, върху мръсно одеяло, лежеше отвлеченото момиче — голо и в безсъзнание. Пистолетът на Фреди Олиवास беше опрян в слепоочието му.

— Спокойно — прошепна Бош. — Ето, давам ти пистолета си. Само не я наранявай повече.

Уейтс се усмихна, сигурен, че контролира положението.

— Май ще си останеш глупак до края, Бош.

Детективът подхвърли оръжието и то падна на няколко сантиметра от трона. Уейтс се наведе да го вземе, дулото на другия пистолет се отмести от слепоочието на жената. Бош пусна фенерчето и със светкавично движение издърпа от колана си револвера, който беше взел от сляпата старица.

Дългото дуло улесни прицела. Той натисна спусъка, после още веднъж. И двата куршума улучиха Уейтс в гърдите, тялото му отскочи към стената. Бош видя как очите му се разширяват, а след това изведнъж губят светлината, която разделя живота от смъртта. Главата му клюмна на гърдите.

Бош пропълзя до жената и опипа пулса ѝ. Беше жива. Зави я с одеялото, обърна се и изкрещя:

— Аз съм Бош от отдел „Грабежи и убийства“! Чисто е! Положението е под контрол! Рейнард Уейтс е мъртъв!

Изад ъгъла се появи ослепителен лъч светлина. Бош не можеше да види мъжете зад нея, но знаеше, че са там, с насочено оръжие.

Въпреки това го обзе огромно облекчение. Надигна се и бавно тръгна към тях.

Бош излезе от тунела заедно с двама командоси с противогази. Пред гаража чакаше малка група хора, главно членове на екипа по издирване на бегълци и униформени полицаи. Между тях бяха Рандолф и Осейни от ОУО и Ейбъл Прат. Бош се огледа за Рейчъл Уолинг, но приятелката му не се виждаше никъде.

След него изнесоха жертвата на Уейтс и моментално я качиха на чакащата линейка, която подкара към общинската болница с включена сирена. Бош беше убеден, че въображението му е бедно, за да си представи ужасите, които е изживяла. Но най-важното беше, че е жива.

Командирът на специалния екип го покани да даде показания в един от служебните микробуси, но Бош отказа. Искаше да остане на чист въздух и час по-скоро да прогони отвратителната миризма на лисичата дупка долу. Междувременно забеляза, че полицаите от специализирания екип се държат на почетно разстояние от него, огледа се, видя градинския маркуч край стълбите на съседната къща, отиде до него, завъртя крана и се пъкна под струята. Водата обля главата и шията му, дрехите му подгизнаха. Но в момента важното беше да отмие отвратителната миризма, а дрехите така и така щеше да изхвърли.

Командир на екипа беше сержант Боб Макдоналд, командирован от холивудската дирекция. За щастие Бош го познаваше от предишната си служба и не очакваше да има проблеми. В същото време си даваше сметка, че този разговор ще е само замявка за официалния разпит от страна на ОУО.

— Къде е агентката на ФБР? — попита той. — Рейчъл Уолинг?

— Разпитват я в едната от съседните къщи — каза Макдоналд.

— А старицата горе?

— Добре е — успокои го колегата му. — В момента я разпитват. Оказва се, че Уейтс е живял тук като осиновено дете. Истинското му име е Робърт Фоксуърт. Жената е твърде болна и на практика не излиза. От социалните служби ѝ носят храна, а Фоксуърт ѝ даваше някакви пари за гаража, където държал материалите за миене на

прозорци и някакъв стар микробус със специално монтиран инвалиден стол.

Бош кимна. Както очакваше, Джанет Саксън нямаше никаква представа за какво още е използвал гаража Фоксуърт.

Макдоналд го гледаше очаквателно и той започна да разказва. Започна от самото начало, описа действията си след откриването на връзката между Уейтс и съдържателя на заложната къща Фицпатрик.

Въпроси нямаше. Все още. Никой не го попита защо не се е свързал със специалния отряд, с Рандолф, Прат или някой друг. Просто мълчаха и го слушаха. Но Бош не беше особено разтревожен, защото двамата с Уолинг бяха свършили главното: бяха спасили момичето и бяха ликвидирали престъпника. Знаеше, че това ще натежи над всичките му прегрешения и отклонения от служебните правила. Никой нямаше да му поиска оставката.

Описанието на събитията отне двадесетина минути, след което Рандолф предложи да направят почивка. Групичката бавно се пръсна и Бош получи възможност да се изправи очи в очи с шефа си. Предварително знаеше, че разговорът ще бъде тежък.

Прат не го остави да чака дълго, пристъпи към него и заби тежък поглед в очите му.

— Е, Хари, какво ти каза той там вътре?

Бош го погледна изненадано. Очакваше упреци и обвинения, очакваше гняв заради всичките действия, които беше предприел на своя глава. Но нищо подобно не се случи и той побърза да се възползва от ситуацията. Сбито и с малко думи разказа какво е научил от Уейтс, най-вече във връзка с експеримента в Бийчуд Кениън.

— Каза, че всичко е било организирано с посредничеството на Суон. Той е предал на Уейтс офертата на О'Шеа и Оливас, според която той трябвало да признае за убийството на Жесто, за да отърве смъртната присъда.

— Това ли е всичко?

— Че малко ли е?

— Защо О'Шеа и Оливас биха предложили подобна сделка?

— По най-баналната причина на света: пари и власт. Две неща, които фамилията Гарланд притежава в изобилие.

— Антъни Гарланд беше заподозрян по случая Жесто, нали? Същият, който си издейства съдебна заповед да не го закачаш в

отсъствието на адвокат?

— Да. Така беше, докато О'Шеа и Оливас не използваха Уейтс като доказателство, че съм бил на погрешен път.

— Научи ли нещо ново извън казаното в онази дупка?

— Не много. — Бош поклати глава. — Проследих произхода на двайсет и пет хиляди долара, дарени за предизборната кампания на О'Шеа. Всичките тези пари постъпват от адвокатите на Ти Рекс Гарланд и неговата петролна компания, абсолютно законно. Доказват наличието на връзка, но нищо повече.

— Двайсет и пет бона ми се струват малко.

— И наистина е така. Но ако се поразровим, положително ще открием още.

— Сподели ли това с Макдоналд и хората му?

— Не. Ограничих се с това, което ми разказа Уейтс. Не им споменах нито дума за даренията.

— Мислиш ли, че ще потърсят отговорност от Мори Суон?

Бош се замисли за момент, после поклати глава.

— Няма начин. Всичко, което са си казали, попада в графата „поверителна информация“ между адвокат и клиент. Освен това никоой няма да тръгне да го притиска заради показанията на един мъртвец.

Прат нервно пристъпи от крак на крак. На това нямаше какво да отговори.

— Моля те да ми простиш, шефе — подхвърли Бош. — Но просто нямаше как да ти разкажа с какво се занимавам.

Прат махна с ръка.

— Забрави. Но трябва да ти кажа, че си голям късметлия. В крайна сметка свърши добра работа и видя сметката на един мръсник. Мога ли да те упреквам за това?

Бош кимна в знак на благодарност.

— Освен това аз отлитам — добави Прат. — Само след три седмици ти ще си тръгн в задника на друг човек. Той да си решава какво да прави с теб.

Бош вече беше решил да не напуска полицията, независимо дали Киз Райдър щеше да се върне на работа, или не. Предполагаемият нов началник на отдела Дейвид Ламбкин беше стар служител, опитен и добър колега. Бош се надяваше да работи с него добре — разбира се,

ако след приключването на тази история все още щеше да е служител в Неразкрити престъпления.

— Леле! — прошепна Прат.

Бош се обърна и проследи погледа му. Прокурор О'Шеа тъкмо слизаше от кола, спряла до репортерските микробуси, паркирани от двете страни на тясната алея. Механично направи крачка към него, но Прат го хвана за ръката.

— Спокойно, Хари!

— Какво прави тук този тип, да го вземат мътните?!

— Случаят е негов, човече. Може да идва и да си отива, когато пожелае. А ти си сядай на задника. Ако побързаш да си разкриеш картите, никога няма да стигнеш до него!

— Значи да го оставя да танцува пред камерите и да си прави предизборната кампания, така ли? Пълни глупости! Това, което трябва да направя, е да го сритам направо пред камерите!

— Това би било изключително мъдър ход, Хари. И адски потаен. Ситуацията само ще спечели от него.

Бош издърпа ръката си, но не тръгна към О'Шеа, а просто се облегна на близката патрулна кола и скръсти ръце пред гърдите си. Прат беше прав: наистина трябваше да се успокои.

— Само го дръж по-далеч от мен! — глухо предупреди той.

— Малко ще е трудничко. Вече идва — промърмори Прат.

Бош вдигна глава едва когато О'Шеа и двамата му сътрудници спряха на крачка от него.

— Добре ли сте, детектив Бош?

— Повече от всякога.

Бош продължаваше да стои със скръстени ръце, сякаш се страхуваше, че ако ги измъкне изпод мишниците си, най-вероятно ще му друсне един в мутрата.

— Благодаря ви за това, което сте направили. Благодаря, че спасихте младата жена от сигурна смърт.

Бош кимна, продължаваше да гледа в краката си.

Прокурорът погледна за миг Прат, който продължаваше да стои на крачка от колата, после се обърна към придружителите си и каза:

— Искам да поговоря насаме с детектив Бош.

Онези се отдалечиха. Прат ги последва едва след като получи успокоително кимане от страна на Бош.

— Осведомиха ме за това, което е казал в тунела онзи Уейтс, или по-скоро Фоксуърт — подхвърли О'Шеа, след като изчака да се отдалечат на безопасно разстояние.

— Хубаво.

— Надявам се, че не приемаш сериозно твърденията на един доказан сериен убиец, които засягат представители на правосъдието. Най-вече на един от тях, който вече няма как да се защити...

Бош се отдръпна от патрулката и най-последно измъкна ръцете си изпод мишниците. Пръстите му бавно се свиха в юмруци.

— Имаш предвид твоя приятел Оливас? — изръмжа той.

— Точно него. Но от поведението ти разбирам, че си повярвал на това, което уж ти е казал Фоксуърт.

— Уж? Нима намекваш, че съм си го измислил?

— Все някой го е направил.

Бош леко се приведе напред и изръмжа заплашително:

— Махай се, О'Шеа! Иначе ще те фрасна!

Прокурорът направи крачка назад, сякаш вече беше получил юмрук в лицето.

— Грещиш, Бош. Той те е излъгал.

— Той само потвърди това, което знаех още преди да вляза в проклетата дупка. Оливас е бил корумпиран. Фалшивото вписване в работния дневник е негова работа, а целта му е била да свърже Рейнард Уейтс с Мари Жесто, Той е направил и знаците в гората, които Уейтс използва, за да ни отведе при тялото. Но това не е било самоинициатива, О'Шеа. Някой трябва да му е заповядал да го направи. Той нямаше достатъчно акъл за подобна схема.

О'Шеа го погледна втренчено и каза:

— Май не мога да те разубедя, а?

— Да ме разубедиш ли? — Бош го погледна презрително и той побърза да отмести очи. — Няма начин! Изобщо не ме е грижа за предизборната ти кампания, прокурорче. Разполагам с неопровержими факти и нямам нужда от показанията на Фоксуърт, за да ги докажа.

— В такъв случай май трябва да се обърна към някой с по-висок чин от теб.

Бош направи крачка напред, спря на сантиметри от прокурора и тихо попита:

— Усещаш ли миризмата? Усещаш ли гадната воня, която се разнася от мен? Това е отвратителната миризма на смъртта, О'Шеа. Целият съм потопен в нея. Но все пак ще успея да я измия, разбираш ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което си мислиш. Кой е с по-висок чин от теб, О'Шеа? Може би ще звъннеш в лъскавия кабинет на Ти Рекс Гарланд?

О'Шеа си пое дъх и объркано поклати глава.

— Не знам какво ти е станало в онзи тунел, но говориш глупости.

— Скоро всичко ще ти се изясни. И това при всички случаи ще стане преди изборите.

— Дай факти, Бош. Явно пропускам нещо в разсъжденията ти.

— Мисля, че не пропускаш нищо, О'Шеа. Ти знаеш всичко, а скоро ще го научи и целият свят. Още не знам как, но бъди сигурен, че ще натикам и теб, и семейство Гарланд там, където ви е мястото. Обещавам ти, че ще го направя!

Сега дойде ред на О'Шеа да направи крачка към него.

— Искаш да кажеш, че съм организирал всичко това заради Ти Рекс Гарланд?

Бош се разсмя. Човекът насреща му беше решил да изиграе театъра си докрай.

— Добър си. — Той поклати глава. — Това не мога да ти го отрека.

— Ти Рекс Гарланд е един от основните спонсори на предизборната ми кампания. Абсолютно открит и законен. Как си позволяваш да го замесваш в...

— Защо не ми каза това вчера, когато открито ти заявих, че за мен синът му е основен заподозрян в убийството на Жесто?

— Защото това щеше да усложни нещата. Аз не познавам нито единия, нито другия. Никога не съм се срещал с тях. Какво от това, че Ти Рекс е подкрепил предизборната ми кампания? Той го прави при всички местни избори, подкрепя куп народ. Ако ти бях казал това, със сигурност щях да предизвикам подозренията ти. Не го исках, макар че сега вече виждам как...

— Ти си абсолютен мръсник! — Бош скръцна със зъби.

— Майната ти! — озъби се О’Шеа. — Нищо не можеш да докажеш!

— В такъв случай няма какво повече да си кажем.

— Напротив, има! Само опитай да ми направиш мръсно и ще видиш кой ще остане на крака след цялата гнусотия!

О’Шеа рязко се обърна, изляя нещо на придружителите си и тръгна към колата. На кого ли щеше да се обади първо, запита се Бош. На Ти Рекс или на началника на полицията?

После в главата му се оформи внезапно решение. Да се обади на Кейша Ръсел и да ѝ каже, че забраната пада. И да я помоли да се разрови в предизборните дарения на Гарланд за кампанията на О’Шеа. Бръкна в джоба си, но се сети, че телефонът му все още се търкаля някъде из гаража на Уейтс. Тръгна натам, но пред вратата вече беше опъната яркожълта полицейска лента.

Изправена до белия микробус, Кал Кафарели ръководеше екипа криминалисти в гаража. На врата ѝ висеше бяла дихателна маска, а от изражението ѝ личеше, че вече е влизала в ужасната воняща дупка.

— Как вървят нещата, Кал? — попита Бош.

— Както може да се очаква след влизане в ада.

— Права си.

— Със сигурност ще работим до късно през нощта. Какво има, Хари?

— Случайно да намерихте един телефон? Изпуснах го някъде тук, когато започна патакмата.

— Онзи там ли? — попита Кал и посочи пода близо до вратата на микробуса.

Бош кимна. На бетона, очертан с тебешир, лежеше неговият телефон, червената лампичка за съобщения мигаше усилено. Бялото кръгче го накара да сбърчи вежди. Телефонът не биваше да се включва в списъка на веществените доказателства. Това увеличаваше шансовете никога да не си го получи.

— Може ли да си го взема?

— Още не, Хари. Съжалявам. Фотографът все още не е приключил. Решихме да започнем отвътре навън и той все още снима в тунела.

— Защо не ми го подадеш за малко? Имам съобщения. Ще ги прочета тук, на място, и веднага ти го връщам.

— Стига, Хари.

Той въздъхна, беше наясно, че предложението му нарушава най-малко четири точки от правилника.

— Добре. Ще те помоля да ми кажеш кога мога да си го получа. Надявам се да стане преди да падне батерията.

— Дадено, Хари.

Бош се обърна и видя Рейчъл Уолинг — крачеше към жълтата полицейска лента. До гаража беше спряла лимузина на федералните служби, а до нея чакаше мъж с костюм и слънчеви очила. Вероятно Рейчъл бе повикала колегите си.

— Хари? — попита тя. — Добре ли си?

— Вече да. А ти?

— Всичко е наред. Какво е станало? — Пръстът ѝ се насочи към мокрите му дрехи.

— Пуснах си един маркуч. Вътре беше адски гадно. Ще ми трябват поне два часа под душа. Ти тръгваш ли?

— Да. Засега приключиха с мен.

Бош кимна към мъжа със слънчевите очила, който чакаше на три-четири метра от тях, понижи глас и попита:

— Неприятности ли имаш?

— Още не знам. Но ще се оправя. Нали пипна Уейтс и спаси момичето. Това не може да носи неприятности на никого.

— *Ние* пипнахме лошия и спасихме момичето! — натърти той. — Но не забравяй, че във всяко учреждение има хора, които могат да ти вгорчат живота.

Тя го погледна в очите, помълча малко, после кимна.

— Знам.

Хладината в очите ѝ пролича съвсем ясно. Нещо се беше променило.

— Сърдиш ли ми се, Рейчъл?

— Да ти се сърдя? Не.

— Какво има тогава?

— Нищо. Трябва да тръгвам.

— Ще се обадиш ли?

— Когато мога.

Направи две крачки към колата, после изведнъж спря и се обърна.

— Преди малко разговаря с О’Шеа, нали?

— Да.

— Много внимавай, Хари. Ако дадеш воля на чувствата си, както го направи преди началото на нашата малка операция, О’Шеа ще ти създаде големи неприятности. Всъщност огромна болка!

— Знаеш оная приказка за болката, нали? — усмихна се Бош.

— Не. Каква приказка?

— Болката е слабост, която напуска тялото.

— Дрън-дрън. — Тя поклати глава. — Не пробвай дали е така, ако не се налага. Чао, Хари.

— Чао, Рейчъл.

Мъжът с очилата вдигна лентата, за да ѝ направи път да мине. Тя седна на предната седалка и лимузината потегли. Нещо се беше променило, отново си рече Бош. Личеше по очите ѝ. Действията му в гаража, а след това и в тунела, я бяха накарали да си промени отношението към него. Може би нямаше да я види повече. След кратък размисъл стигна до заключението, че това също е едно от нещата, за които може да обвини Рик О’Шеа.

Обърна се към местопрестъплението и видя Рандолф и Осейни — чакаха го. Рандолф спокойно пъхаше в джоба си собствения му телефон.

— Пак ли вие? — Бош се начумери.

— Такава ни е професията. — Рандолф присви очи.

— Така излиза.

— Детектив, налага се отново да ни придружите до центъра „Паркър“, където ще бъдете подложен на официален разпит — сухо каза Рандолф.

Бош примирено кимна. Знаеше какви са формалностите. Но този път нямаше да си приказват за безразборна стрелба в гората. Този път щяха да настояват да чуят всичко, до последната подробност.

— Готов съм — въздъхна той.

Настаниха го в една от стаите за разпит на ОУО. Рандолф му позволи да вземе душ в една от съблекалните на партерния етаж, а след това да отскочи да работното си място и да се преоблече с джинсите и черната тениска, които държеше там за всеки случай. Понякога се налагаше да свали служебния костюм, за да не бие на очи. На излизане от банята натика вонящия си костюм в контейнера за смет. По тази начин запасите ту от официално облекло се сведоха до някакви си два костюма.

Магнетофонът на масата беше включен. Осейни му прочете гражданските права, а от отделен лист — и служебните, определени от Закона за полицейския служител. Двойната защита беше предназначена да защитава отделния полицаи и цялата институция на полицията от намесата на държавата, но Бош беше наясно, че тези хартийки едва ли ще са му от полза, когато огромната бюрократична машина се завърти, за да го премаже. По тази причина беше длъжен да се пази сам. На глас каза, че разбира правата си и е съгласен да бъде подложен на разпит.

Оттук нататък Рандолф пое нещата в свои ръце. По негова молба Бош отново описа обстоятелствата, при които беше застрелял Робърт Фоксуърт, като започна от откритията в служебните документи на Фицпатрик и приключи с двата изстрела в гърдите на Фоксуърт. По време на разказа Рандолф зададе само няколко уточняващи въпроса, но след него пожела да узнае куп подробности относно действията на Бош в гаража и след това в тунела. На няколко пъти повтори въпроса защо не се е вслушал в предупрежденията на агента на ФБР Рейчъл Уолинг.

Това не само показваше, че са разпитвали Рейчъл, но и доказваше, че тя не се е произнесла особено ласкаво за действията му. Бош беше много разочарован, но направи опит да прогони това чувство и да се съсредоточи върху настоящето. Погледна Рандолф право в очите и произнесе онази мантра, в която винаги беше вярвал и която нито Рейчъл, нито човекът насреща му Можеха да оборят:

— Ситуацията беше на живот и смърт. Една жена беше отвлечена, по нас стреляха. Бях твърдо убеден, че нямаме време да чакаме подкрепления, и предприех това, което бях длъжен да направя. Действията ми бяха съпътствани от максимално възможна предпазливост, използвах оръжие действително като последна мярка.

Рандолф кимна и премина нататък. Голяма част от следващите му въпроси бяха свързани със стрелбата, причинила смъртта на Робърт Фоксуърт. Попита какво си е помислил, когато Фоксуърт му е разказал за манипулациите около случая Мари Жесто, как се е почувствал при вида на разложените човешки останки в дупката, какво го е накарало да натисне спусъка и да ликвидира извършителя на тези отвратителни престъпления.

Бош отговаряше максимално подробно, но в един момент търпението му започна да се изчерпва. Нещо в този разпит го караше да се чувства нащрек. През цялото време имаше чувството, че Рандолф го води по предварително уточнен сценарий.

— Какво става тук? — попита накрая. — Разказвам ви всичко с безкрайни подробности, но вие май не ми казвате всичко. Какво криете от мен?

Рандолф стрелна с поглед Осейни, после отново съсредоточи вниманието си върху Бош. И двете му ръце лежаха на масата, едната механично въртеше пръстена върху другата. Беше го правил и друг път. Беше специален пръстен с инициалите на Полицейската академия. Мнозина от ръководните кадри в полицията я бяха завършили задочно и много се гордееха с това.

Рандолф отново погледна колегата си, протегна ръка към магнетофона и каза:

— Бихте ли донесли две бутилки вода, детектив Осей-От този продължителен разговор гърлото ми пресъхна, предполагам, че и детектив Бош е жаден. Ще изчакаме, докато се върнете.

Осейни стана и Рандолф изключи магнетофона. Проговори едва след като вратата на стаята се затвори зад гърба на колегата му.

— Детектив Бош, работата е там, че разполагаме само с твоята дума за онова, което се е случило в тунела. Жената е била в безсъзнание. Били сте само двамата с Фоксуърт, който впоследствие е застрелян.

— Точно така. Това означава ли, че моята дума е недостатъчно приемлива?

— Напротив. Твоето описание на събитията звучи абсолютно приемливо. Но въпреки това има вероятност заключенията на криминалистите да се различават от него. Разбираш ли за какво става въпрос? Нещата лесно могат да се объркат, да останат отворени за всякакви интерпретации, включително политически.

Бош озадачено поклати глава. Не можеше да разбере накъде води всичко това.

— Какво от това? — попита той. — Аз не се интересувам от интерпретациите, политически или други. В онзи тунел правилата определяше Уейтс. Ситуацията беше или аз, или той и постъпих така, както трябва.

— Но без свидетели на твоите действия.

— Ами агент Уолинг?

— Тя не е била в тунела. Освен това те е предупредила да не влизаш там.

— Какво ти говориш? — Бош се втренчи в него. — В момента в общинската болница лежи едно момиче, което със сигурност нямаше да е живо, ако не бях влязъл в онзи тунел. Какво става все пак, лейтенант?

Рандолф отново започна да си играе с пръстена. Приличаше на човек, който е отвратен от това, което му престои да направи по силата на служебните си задължения.

— Може би трябва да прекратим за днес — каза накрая. — Много ти се насъбра. Най-добре е да изчакаме няколко дни, докато получим заключението на експертите. Дотогава ще останеш на разположение. Когато всичко приключи, ще те повикам да подпишеш показанията си.

— Попитах те какво става, лейтенант.

— И аз ти отговорих.

— Не ми каза достатъчно.

Рандолф пусна пръстена, сякаш за да натърти върху следващите си думи.

— Ти спаси заложничка и сложи точка на един доста объркан случай. Това е добре. Но в хода на всичко това си проявил небрежност, от която си излязъл жив и здрав единствено благодарение на късмета.

Ако приемем историята ти за вярна, това ще означава, че си застрелял човек, който е заплашвал живота ти и този на други хора. Но фактите и заключенията на криминалистите лесно могат да доведат и до други тълкувания — например, че убитият от теб човек е имал намерението да се предаде. По тази причина ние няма да избързваме. След няколко дни всичко ще си дойде на мястото и ще бъдеш надлежно уведомен.

Бош го гледаше внимателно. Беше съвсем ясно, че това е конкретно послание, което човекът насреща му не правеше опит да скрие.

— Оливас, нали? — тихо попита той. — Погребението му е утре, на него ще присъстват всички началници, включително шефът на полицията. Искаш да го изпратят с всички почести, като човек, загинал при изпълнение на служебния си дълг.

Рандолф отново започна да върти пръстена си.

— Грещиш, детектив Бош. — Той бавно поклати глава. — Ако Оливас е бил корумпиран, никой няма да прави реверанси на несъществуващата му репутация.

— Значи става въпрос за О'Шеа. — Бош кимна, доволен от начина, по който се беше добрал до истината. — Той предварително ме предупреди, че ще се обърне към най-високо място. А от това високо място са се свързали с теб...

Рандолф се облегна назад и впери поглед в тавана, сякаш очакваше, че подходящият отговор ще се изпише там.

— Много хора в полицията, а и сред обществеността като цяло, са убедени, че Рик О'Шеа е много подходящ за поста областен прокурор — промърмори накрая. — И държат на приятелското му отношение към Градското полицейско управление.

Бош затвори очи и поклати глава. Направо не вярваше на ушите си.

— Опонентът му Гейбриъл Уилямс има подкрепата на гражданите с отрицателно отношение към силите на реда — продължи Рандолф. — Ако той бъде избран на поста, полицията на този град ще изпадне в доста неприятно положение.

Бош отвори очи и ги прикова в очите на Рандолф.

— Наистина ли ще го направиш? Наистина ли ще го оставиш на мира, защото очакваш добри отношения между него и силите на реда?

Рандолф тъжно поклати глава.

— Не знам за какво говориш, детектив. Направих едно политическо наблюдение, нищо повече. Но знам Друго: не съществуват никакви доказателства за конспирацията, за която говориш. Ако си въобразяваш, че адвокатът на Робърт Фоксуърт няма да отрече диалога, който ни описа, значи си наистина глупак. Съветът ми е да не бъдеш глупак. Бъди мъдър и си трай.

Бош помълча, за да се овладее, после попита:

— Кой ти се обади?

— Моля? — Рандолф вдигна вежди.

— Колко високо е стигнал О’Шеа? Не е възможно да се е обърнал директно към теб, трябвала му е по-голяма клечка. Кой ти нареди да ми свиеш сърмите?

— Нямам представа за какво говориш, детектив. — Рандолф разпери ръце.

— Че как ще имаш? — горчиво промълви Бош и се изправи. — Предполагам, че ще напишеш това, което са ти заповядали, а на мен ще оставиш да реша дали да го подпиша, или не. Просто и ясно.

Рандолф мълчаливо кимна.

Бош опря ръце на масата и бавно се приведе към него.

— Ще присъстваш ли на погребението на помощника Дулън, лейтенант? То е насрочено малко след като заровят Оливас. Помниш ли го? Човекът, застрелян от Уейтс в гората. Може би трябва да обясниш на близките му как се стига до избор и как човекът, организирал цялата операция, може би ще се окаже приятел на полицията и по тази причина не бива да бъде преследван за действията си...

Рандолф гледаше в стената и мълчеше. Бош се изправи, отиде до вратата, отвори я и стресна Осейни — той не носеше никаква вода. Бош го заобиколи и тръгна по коридора.

Стигна асансьорите и натисна бутона за нагоре. Докато чакаше, в главата му отново се появиха възможните варианти на поведение. Изкушаваше го идеята да се качи до шестия етаж, да нахлуе в кабинета на началника на полицията и да го попита дава ли си сметка какво се прави от негово име и под негово командване.

Но когато вратата се отвори, той с въздишка натисна бутон номер 5. Даваше си ясна сметка, че няма как да проумее всички византийски номера на висшата полицейска номенклатура. А ако не внимаваше,

като нищо можеше да се окаже в ролята на човек, който пуска жалби до обекта на своите обвинения.

Помещенията на отдел „Неразкрити престъпления“ Бяха празни. Наближаваше четири следобед и повечето служители вече си бяха тръгнали. Работното им Време беше от седем до четири, с оглед избягването на Следобедните задръствания. Ако нямаше нещо неотложно, спираха работа малко преди четири, тъй като Бяха наясно, че десетминутно забавяне ще им коства най-малко един час в задръстения трафик. На работното си място беше само Ейбъл Прат, който, като началник-отдел, беше длъжен да работи от осем до пет. Такива бяха правилата. Бош му махна с ръка и без да намалява крачка, тръгна към бюрото си.

Тръшна се на стола, уморен от дългия ден и продължителния натиск, на който беше подложен. Плътът пред него беше покрит с розови листчета, означаващи телефонни обаждания. Повечето бяха от колеги, всички с молба за обратна връзка. Хората искаха да го поздравят за успешната операция, независимо от официалното становище на ръководството. Когато полицаи ликвидираше престъпник, телефонните винаги загряваха в негова подкрепа.

Имаше и няколко обаждания от репортери, включително от Кейша Ръсел. Дължеше ѝ един разговор, но възнамеряваше да го проведе от дома си. Ирене Жесто също го беше търсила. Вероятно искаха да чуят последните новини. Предната вечер им беше съобщил, че тялото е открито и идентифицирано. Взе листчето и го пхна в джоба си. На разположение или не, той беше длъжен да им се обади. След тринадесет години отчаяние и сляпа надежда двамата родители най-сетне щяха да получат тялото на изчезналата си дъщеря. Бош не можеше да ги успокои с новината, че убиецът е предаден на правосъдието, но поне щеше да им помогне за прибирането на тялото.

Имаше и едно съобщение от Джери Едгар. Бош си спомни, че малко преди престрелката в Ехо Парк бившият му партньор го беше потърсил на мобилния. Под номера на Едгар беше изписано Важно!, а часът на обаждането сочеше, че е било направено малко преди стрелбата. Следователно Едгар не беше позвънил да го поздрави за успешното ликвидиране на престъпника, а по-скоро беше научил за срещата с братовчед му и искаше да си побъбрят на тази тема. Но в момента никак не му беше до празни приказки.

Останалите съобщения изобщо не предизвикаха интереса му. Той ги събра и ги тикна в едно от чекмеджетата. После, поради липса на друга работа, се зае да подрежда пръснатите по бюрото документи. Запита се дали не е време да звънне на криминалистите и да си поиска колата и телефона, останали горе, в Ехо Парк.

— Току-що научих.

Бош вдигна глава. Ейбъл Прат стоеше на прага и го наблюдаваше. Беше по риза, с разхлабена вратовръзка.

— Какво?

— От ОУО ми съобщиха, че продължаваш да си на разположение. Длъжен съм да те изпратя у дома.

— Нищо ново — промърмори Бош. — Нали виждаш, че си тръгвам?

Прат замълча, може би се опитваше да открие скрития смисъл в думите му.

— Наред ли е всичко, Хари?

— Нищо не е наред. Схемата е задействана. А когато схемата е задействана, нищо не е наред.

— За какво говориш? Нима ще се опитат да покрият Оливас и О'Шеа?

— Май не трябва да обсъждам с теб този въпрос, шефе. — Бош го погледна право в очите. — Това може да те постави на течение. А ти не обичаш да си на течение, нали?

— Значи намеренията им са сериозни, така ли?

Бош се поколеба, после кимна.

— Сериозни са. Готови са да ми рязнат крилцата в случай, че не им играя по свирката.

Спря дотук, тъй като наистина не желаше да води подобни разговори с началника си. Началниците задължително са лоялни и в двете посоки на служебната йерархия. Нямахме никакво значение, че Прат съвсем скоро излизаше в пенсия — той беше длъжен да играе по правилата до последния съдийски сигнал.

— Телефонът ми остана там, като веществено доказателство — каза Бош. — Отбих се да завъртя един телефон и веднага си тръгвам.

— Тъкмо за твоя телефон става въпрос — каза Прат. — Цял куп народ се обади да предупреди, че не отговаряш.

— Криминалистите не ми позволиха да си го взема. Също и колата ми. Какво искаха?

— Вероятно да те черпят по едно в „Нейтс“. Повечето със сигурност са още там.

„Нейтс“ беше бар в една от пресечките на булевард „Холивуд“ и макар и да нямаше славата на полицейска кръчма, приютяваше доста ченгета след работа. Фактът, че са постоянна клиентела, се потвърждаваше от парчето „Аз се бих със закона“ на групата „Клаш“, което вече двайсет години се въртеше на джукбокса. Бош беше сигурен, че именно с него ще го посрещнат в „Нейтс“, макар че в случая то щеше да прозвучи по-скоро като псалм в памет на Робърт Фоксуърт... или Рейнард Уейтс. „Аз се бих със закона, но законът победи“... Рефренът звънна в ушите му с невероятна яснота.

— Ти ще ходиш ли? — попита Бош.

— Може би, но по-късно. Имам да свърша малко работа.

Бош кимна, помълча малко и добави:

— Май ще го пропусна. Нещо не съм в настроение...

— Както искаш. Момчетата ще те разберат.

Бош вдигна слушалката, но Прат остана на вратата. Бош набра Джери Едгар, просто за да потвърди лъжата, свързана с намерението му да проведе някакъв разговор. Опрял рамо на касата, Прат мълчаливо оглеждаше помещението. Очевидно беше твърдо решен да го разкара оттук. Май бе получил нареждания не от Рандолф, а от доста по-високо място.

Едгар вдигна.

— Здравсти, ти ли си ме търсил? — попита Бош.

— Точно така, човече.

— Бях малко зает.

— Чух. Добра работа си свършил, партньоре. Как си?

— Нищо ми няма. За какво си ме търсил?

— За нещо, което бих искал да знаеш. Но това вече май няма значение.

— Хайде, казвай — нетърпеливо го подкани Бош.

— Обади се братовчед ми Джейсън от Водното. Каза, че днес сте се видели.

— Да. Добро момче, много ни помогна.

— Не те потърсих да проверя как се е държал с теб. Той искаше да ти съобщи нещо, но ти не си му оставил нито картичка, нито служебен телефон. Пет минути след като сте си тръгнали, се появило още едно ченге: питало на рецепцията за човека, който е оказал съдействие на полицията.

Бош си приведе напред, внезапно заинтригуван от думите на бившия си партньор.

— Ченгето му показало значката си и обяснило, че наблюдава следствието ти. Поискало да узнае какво точно търсите там. Джейсън го качил горе и го завел при прозореца, от който сте осъществявали наблюдението си. Останали там достатъчно дълго, за да ви видят как влизате в гаража.

— После?

— Ченгето веднага хукнало навън. Скочило в асансьора и изчезнало.

— Братовчед ти запомнил ли му е името?

— Да. Детектив Смит. Когато му показал служебната си карта, палецът му бил върху малкото име.

Стар номер. Бош въздъхна. До него най-често прибъгваха полицаите, които не искаха да бъдат свързани с определено разследване. Самият той го беше правил, при това многократно.

— Описание? — попита високо.

— Естествено, Джейсън е печен. Бял мъж, висок около метър и осемдесет, тегло деветдесет или някъде там. Прошарена късо подстригана коса. Някъде към петдесетте, с тъмносин костюм, бяла риза и раирана вратовръзка. На ревера му имало значка с американското знаме.

На това описание отговаряха поне петдесет хиляди души в широкия център на Лос Анджелис. В момента Бош гледаше един от тях — Ейбъл Прат продължаваше да стои на вратата на канцеларията му, въпросително вдигнал вежди. Беше без сако, но то се виждаше, окачено на отворената врата на кабинета му. На ревера му блестеше малко американско знаме.

Бош отмести очи, сведе ги към телефонния апарат и тихо попита:

— Докога е на работа?

— Мисля, че до пет, като всички останали. Каза, че там горе било пълно с народ. Всички искали да видят онази къща в Ехо Парк.

— Добре, благодаря. Ще ти се обадя по-късно.

Затвори, преди Едгар да реагира, и вдигна глава. Прат продължаваше да го фиксира от вратата.

— За какво става въпрос? — попита той.

— О, някои неща във връзка със случая Матарезе. Онзи, който приключихме миналата седмица. По всичко личи, че в крайна сметка ще се сдобием със свидетел. Това ще ни помогне в съда.

Каза го максимално равнодушно, после се изправи и погледна шефа си.

— Не се безпокой, няма да предприемам нищо, преди да се върна на работа.

— Добре. Радвам се да го чуя.

Тръгна директно към него и точно както очакваше, Прат се дръпна в кабинета и седна зад бюрото си. Точно това беше целта на Бош. Той каза довиждане и приятен уикенд, след което тръгна към изхода.

Отдел „Неразкрити престъпления“ разполагаше с три коли, които обслужваха осемте служители и началника. Те се използваха на принципа „който се вреди пръв“, а ключовете им бяха окачени до вратата, редом с малка бяла дъска. Онзи, който ги сваляше оттам, беше длъжен да напише на дъската името си и приблизителното време на ползване. Бош отвори вратата изцяло, с което скри ключовете от погледа на Прат. Откачи една от двете връзки, които бяха там, и излезе.

След няколко минути изкара колата от гаража и се насочи към Водната централа. Безумните задръствания по посока на опразнения градски център все още не бяха започнали и той преодоля седемте преки за учудващо кратко време. Паркира на забранено край фонтана пред главния вход и изскочи навън. Тръгна към стъклената врата и бегло си погледна часовника. Пет без двайсет.

Униформен пазач излезе навън и размаха ръце.

— Не можете да паркирате на...

— Знам — кратко отвърна Бош, показва му служебната си значка и посочи радиостанцията на колана му. — С това можете ли да повикате Джейсън Едгар?

— Едгар ли? Да. Но какво...

— Обадете му се — прекъсна го с твърд глас Бош. — Кажете му, че долу го чака детектив Бош.

Обърна се и тръгна към колата. След пет минути Едгар излезе през остъклената врата, приближи се към колата и отвори дясната врата.

— Какво има, Хари?

— Получих посланието ти. Качвай се.

Едгар неохотно се подчини. Бош потегли още преди Едгар да е затворил вратата.

— Къде тръгна бе? Аз нямам право да напускам сградата!

— Няма да те има само пет минути.

— Къде отиваме?

— В центъра „Паркър“. Дори няма да слизаме от колата.

— Трябва да се обадя.

Едгар свали портативната радиостанция от колана си, обади се на охраната във водната централа и каза, че ще отсъства около половин час заради специална полицейска акция. Получи потвърждение, изключи радиостанцията и пак я закачи на колана си.

— Трябваше да ми се обадиш предварително. Братовчедът каза, че имаш навика първо да действаш, а после да задаваш въпроси.

— Така ли каза?

— Аха. Какво ще правим в центъра „Паркър“?

— Ще идентифицираш полицая, с когото си говорил, след като се разделихме.

Трафикът вече се влошаваше. Хиляди чиновници с нормално работно време напускаха канцелариите и колите им започваха да задръстват основните градски артерии. Най-зле беше в петък следобед. Бош все пак успя да стигне навреме. В пет без десет вкара колата в гаража на полицията и успя да намери свободно място на първия ред. Откритото съоръжение им даваше възможност да наблюдават улица „Сан Педро“, която го разделяше от центъра „Паркър“.

— Имаш ли клетъчен телефон? — попита Бош.

— Да.

Бош му продиктува номератора на полицията и го накара да поиска отдел „Неразкрити престъпления“. Обажданията чрез номератора не показваха номера на повикващия.

— Ако някой вдигне, поискай да говориш с Рик Джаксън. Вероятно ще ти кажат, че го няма, след което казваш благодаря и затваряш, без да оставяш съобщение.

Така и се случи. Едгар изпълни инструкциите, затвори телефона и каза:

— Обади се някой си Прат.

— Добре. Значи все още е там.

— Какво означава всичко това?

— Искан да проверя дали не си е тръгнал. Ще го направи точно в пет и ще пресече улицата, която наблюдаваме. Искан да го разгледаш

добре и да ми кажеш дали той е човекът, който ти се е представил като контролиращ моето разследване.

— Той работи в отдела за контрол, така ли?

— Не, шеф ми е — отвърна Бош и за всеки случай спусна сенника пред себе си. Намираха се на трийсетина метра от зебрата, по която щеше да пресече Прат, но нямаше как да отгатне накъде ще се насочи той в момента, в който влезе в гаража. Като началник-отдел, той имаше привилегията да паркира частния си автомобил на служебния паркинг, а повечето от местата за тази цел се намираха на втория етаж. До него се стигаше по две стълбища. Ако Прат тръгнеше по рампата, със сигурност щеше да се насочи директно към тях.

Едгар започна да го разпитва за престрелката в Ехо Парк. Бош отговаряше едносрично. Никак не му се говореше на тази тема, но все пак беше измъкнал човека от работното му място и все някак трябваше да му се отблагодари. В пет и една минута Прат излезе от задния вход на центъра „Паркър“ и тръгна към рампата, покрай портала за затворническите автомобили. Излезе на Сан Педро и тръгна да я пресича заедно с още четирима старши детективи, които също се прибираха.

— Сега — промърмори Бош, прекъсвайки поредния въпрос на Едгар. — Гледай онази групичка, която пресича улицата. Кой от тях дойде да те види в службата?

Едгар внимателно огледа групата на зебрата и каза:

— Последният. Онзи, дето си слага очилата.

Бош се взря. Прат току-що беше сложил на носа си слънчеви очила марка „Рейбан“. Сърцето му се сви. Очите му проследиха Прат, който пресече улицата и пое в посока, обратна на наблюдателния им пункт. Целта му беше далечното стълбище.

— А сега какво? Ще го проследиш ли?

Прат беше казал, че има някаква работа.

— Искане ми се, но няма как. Нали трябва да те върна на работа.

— Не си прави труда, човече. Ще се върна пеша. При това движение със сигурност ще е по-бързо.

Едгар отвори вратата и се обърна да го погледне.

— Не знам какво си намислил, Хари, но въпреки това ти желая късмет. Надявам се да откриеш това, което търсиш.

— Благодаря, Джейсън. Надявам се, че пак ще се видим.

Бош го изчака да се отдалечи, включи на заден и излезе от гаража. Пое по Сан Педро към Темпъл, предполагаше, че Прат ще използва този път, за да стигне до магистралата, независимо дали се прибира у дома, или отива някъде другаде.

Спря на забранено близо до пресечката. Оттук имаше отлична гледка към изхода на полицейския гараж.

След минута от изхода се появи сребрист джип и пое към Темпъл. Беше от особено модерния напоследък модел „Командер“ с ръбести ретроформи. Зад кормилото беше Прат. Бош го позна веднага — беше тайнственият сребрист джип, който беше дебнал в близост до дома му.

Наведе се към кормилото, докато джипът се плъзгаше покрай него. Когато се надигна, Прат го беше подминал и чакаше за десен завой на светофара на Лос Анджелис Стрийт. Бош го изчака да завие и тръгна след него.

Скоро се озоваха на задръстената магистрала 101. Бош трябваше да прояви доста умения, за да се мушне в лентата зад джипа на безопасното разстояние от пет-шест коли. Имаше късмет, че на антената на Прат беше закачена бяла топчица с уста и мустачки — една от последните промоции на някаква верига за бързо хранене. Тя беше отличен ориентир и Бош охотно се възползва от него, за да се държи на необходимата дистанция. Седеше зад волана на една „Краун-Виктория“ без отличителни знаци, но все едно на покрива ѝ светеше ярък неонов надпис „ПОЛИЦИЯ“.

Бавно, но сигурно Прат си пробиваше път напред, в северна посока, следван на разстояние от Бош. Когато магистралата навлезе в Ехо Парк, детективът хвърли поглед към Фигероа Лейн. Там шоуто продължаваше с пълна сила. Хора и коли бяха задръстили тясната алея, а над тях боботеха два медийни хеликоптера. Запита се дали ще му вдигнат колата, или по-късно ще получи възможност да си я прибере.

Докато поддържаше скоростта в натовареното движение, механично се замисли за ситуацията около Прат. Вече не се съмняваше, че тъкмо той го е следил, защото джипът му отговаряше напълно на онзи от предишната вечер, а и Джейсън го беше идентифицирал като човека, представил се за контролиращ офицер. Щеше да е наивно да приеме, че Прат е вършил всичко това само за да

провери дали спазва задълженията на полицаи, временно отстранен от работа. Би трябвало да има друга причина, при това само една.

Следствието.

Тази догадка автоматично постави нещата по местата им. А те бяха такива, че мозъкът му пламна. От предишните им разговори беше ясно, че Прат познава Мори Суон. Отрицателното му мнение за стила на адвоката най-вероятно беше опит за прикриване на близките отношения между тях.

Освен това Прат беше наясно с факта, че Бош през цялото време бе подозирал Антъни Гарланд, просто защото периодично го беше информирал за хода на делото Жесто. Той пръв бе научил за съдебната забрана за контакти с Гарланд, издадена по настояване на адвокатите му.

И накрая, но не на последно място, Прат имаше достъп до работния дневник на следствието по случая Жесто. През по-голямата част от времето дневникът просто си лежеше върху бюрото на Бош. Можеше да се окаже, че фалшивото вписване за обаждането на Робърт Саксън е дело именно на Прат — при това много преди Олилас да изиска делото.

След още малко размисъл в тази насока Бош стигна до заключението, че целият план би могъл да е дело на Ейбъл Прат. От признанията на Рейнард Уейтс до отвеждането на оперативната група при тялото. Прат бе имал идеалната позиция, позволяваща му както да наблюдава Бош, така и да изпълнява ролята на връзка с останалите.

Което означаваше, че ако Суон е бил част от заговора, Прат не се е нуждаел нито от Олилас, нито от О'Шеа. Колкото по-малко са посветените, толкова по-добри са шансовете за успех. Достатъчно е било Суон да обясни на Уейтс, че прокурорът е зад тях, а след това да заложи фалшивите знаци за разследващия детектив — в случая Бош.

Вратът му пламна от чувство за вина. Изведнъж си даде сметка, че всичките му умозаключения най-вероятно ще се окажат погрешни. Напълно погрешни. Олилас щеше да се окаже чист — използван и манипулиран по начина, по който бяха манипулирали и самия него, а О'Шеа вероятно бе сбъркал само в политическите си машинации, опитвайки се да насочи вината в друга посока. Той бе звъннал на началството просто за да блокира обвиненията на Бош. Не защото са верни, а защото са опасни за политическата му кариера.

Обмисли новата теория още веднъж, после втори, трети път. Всичко се връзваше. Липсваше само мотив. Защо един човек с двацет и пет годишен стаж в полицията и на прага на пенсията би рискувал с подобен заговор? Как е възможно ченгето, което четвърт век е преследвало престъпници, изведнъж да пусне на свобода един опасен убиец?

От опита си в разследването на стотици убийства Бош знаеше, че мотивът често се оказва най-неясният компонент на престъплението. Разбира се, парите могат да мотивират, проваленият брак — също. Но това са фактори, които разрушават живота на хиляди хора. И те трудно можеха да обяснят защо един човек като Ейбъл Прат е преминал границата.

Удари с длан по кормилото. Със или без мотив, той се чувстваше засрамен от себе си. Прат го беше манипулирал по перфектен начин и вероятно заради това болката беше особено силна. Този човек беше негов началник, бяха разследвали заедно, бяха се хранили на една маса, бяха си разказвали вицове. Прат вървеше към заслужена пенсия — всички в отдела бяха убедени в това. Дай Боже всекиму. Просто му беше дошло времето. Взема си заслужените пари, а след това заминава за островите и става шеф на охраната някъде, с висока заплата и много свободно време. Всички ченгета мечтаеха за подобен край на кариерата си. Една съкровена мечта.

Но Бош най-сетне прозря какво се крие зад всичко това.

— Каква гадост! — изръмжа извън себе си. — Каква отвратителна гадост!

След тридесетина минути Прат излезе от магистралата на Кауенга Пас и пое на североизток към Бърбанк. Движението беше все така оживено и Бош нямаше проблеми с проследяването. Джипът мина покрай задния изход на „Юнивърсъл“ и парадния вход на „Уорнър Брос“, след което направи няколко завоя по тесните улички и спря на Каталина в близост до Върдюго. Бош зави в първата пресечка, след което направи поредица от десни завои и отново излезе зад него. Преди това изключи осветлението и се смъкна в седалката.

Почти веднага засече шефа си — той се оглеждаше в двете посоки с очевидното намерение да пресече платното. Но се забави по-дълго от необходимото, явно проверяваше дали не го следят. Бош се сгуши в седалката. Даваше си сметка, че проследяването на ченге е най-трудното нещо на света.

В крайна сметка Прат пресече улицата, като продължаваше да се оглежда. На другия ъгъл спря и се обърна, после бавно направи няколко крачки заднешком. Очите му се спряха върху колата на Бош и дълго останаха върху нея.

Детективът замръзна. Прат едва ли го беше видял, защото главата му едва-едва се показваше над волана, но може би беше познал колата. Повечето немаркирани полицейски коли бяха еднакви, а тази точно беше прикрепена към отдел „Неразкрити престъпления“. Ако Прат решише да я огледа отблизо, щеше да го разкрие. А той не можеше да обясни присъствието си тук... нямаше и оръжие.

Прат тръгна към колата и Бош механично хвана ръчката на вратата, готов да изскочи и да побегне към оживената Върдюго. После шефът му внезапно спря и се обърна към каменните стъпала на къщата, пред която стоеше. Бош проследи погледа му и видя усмихнато женско лице — жената надничаше през откренатата врата и казваше нещо на Прат. В процепа се виждаше само едно голо рамо. Прат ѝ каза нещо и ѝ направи знак да се прибере. Жената се нацупи, изплезе му се и изчезна, като остави вратата открената.

Бош изръмжа. Фотоапаратът му също беше останал в колата му в Ехо Парк. От друга страна, не му трябваше снимка, за да идентифицира жената, която беше зърнал току-що. Тя не беше съпругата на Прат — той я познаваше от прощалното парти на шефа, организирано само преди няколко дни.

Прат отново насочи поглед към колата му, поколеба се за момент, после се обърна и се изкачи по стъпалата. Миг по-късно вратата се затръшна зад него. Бош изчака. И търпението му беше възнаградено: пердето на един от прозорците помръдна и Прат отново огледа улицата. Очите му се плъзнаха по паркираната на ъгъла краун-виктория. Нямахше съмнение, че колата беше привлякла вниманието му. Но явно интимната среща му се беше сторила по-привлекателна от рутинната ѝ проверка.

В следващия миг зад него настъпи някакво раздвижване. Една гола ръка го прегърна през кръста, пердето падна.

Бош бързо се надигна, запали мотора и направи обратен завои. Пое надясно по Върдюго, а оттам — към Холивуд Уей. Нямахше съмнение, че служебната кола беше засечена и след излизането си Прат щеше да се оглежда за нея. Бош реши да зареже компрометирания автомобил на близкото летище, да наеме друга кола и най-много след половин час отново да поеме наблюдението на къщата.

Докато въртеше кормилото, се опитваше да идентифицира жената, която беше зърнал преди малко. Прибягна до част от техниката, която използваше преди години — когато съдът все още признаваше хипнотизирането на свидетелите. В резултат се съсредоточи върху устата и носа — чертите, които най-силно докосваха центъра на паметта в мозъка му. И скоро получи резултат. Беше виждал тази жена — млада и привлекателна, работеше на етаж на „Неразкрити престъпления“ в отдел „Личен състав“, популярен сред полицаите като отдел „Назначения — уволнения“.

Очевидно Прат не се страхуваше да лови риба от служебния пристан. В това нямаше нищо лошо — разбира се, ако не те хванат. Дали госпожа Прат бе наясно с допълнителните служебни ангажименти на съпруга си?

Отби към паркинга на летището. Дежурният — младеж с червена униформа — пожела да узнае кога ще си прибере колата.

— Де да знам — разсеяно измърмори Бош.

— Трябва да напиша нещо на квитанцията — поясни момчето.
— Утре — рече Бош. — Ако имам късмет.

След тридесет и пет минути Бош отново беше на Каталина. Намали скоростта на наетия форд и внимателно огледа паркираните коли. Джипът на Прат все още беше тук. Бош си намери удобно място за наблюдение, смъкна се в седалката и включи мобилния телефон, който беше наел заедно с колата. Рейчъл беше на гласова поща и той прекъсна линията, без да оставя съобщение.

Прат излезе чак когато се стъмни. Застана за момент под уличния стълб и това беше достатъчно за Бош да отбележи, че е сменил дрехите си. Сега беше с джинси и тъмен вълнен пуловер. Смяната на облеклото означаваше, че връзката му с жената от „Назначения — уволнения“ съвсем не е мимолетна.

Прат отново огледа улицата в двете посоки, очите му се задържаха най-дълго около мястото, на което беше паркирана служебната кола. Явно доволен от факта, че я няма, той се качи в джипа, направи обратен завой и се насочи на юг, към Върдюго.

Бош го последва от разстояние — знаеше, че пресечката на Каталина е най-опасното място да бъде засечен. Реши да рискува и пое на север, към Кларк Авеню. Там зави наляво и натисна докрай педала на слабия мотор. Измина пет пресечки по Калифорния и зави наляво. Малката пряка щеше да го изведе на Върдюго. Това беше рискован ход, защото Прат лесно би могъл да изчезне във всяка посока. Но Бош имаше предчувствие и реши да му се довери. Служебната кола беше подплашила шефа му и той положително щеше да вземе всички предпазни мерки.

Предчувствието му излезе вярно. Малко преди да спре на стопа, пред очите му величествено се плъзна сребристият „Командер“. Прат явно се беше забавил в началото на булеварда, за да провери дали няма опашка. Бош му даде малко аванс, зави надясно и го последва.

Очевидно Прат беше решил, че проверката за опашка е достатъчна, защото прекрати всякакви опити за изплъзване. Големият автомобил спокойно прекоси Северен Холивуд и зави на юг по Кауенга. Светофарът се смени, но Бош мина на червено, за да не

изпусне Прат. Вече беше ясно, че шефът му не се прибира у дома, тъй като живееше в обратната посока. Движеше се към Холивуд, може би с намерението да отскочи до „Нейтс“. Но малко след като навлезе в Кауенга Пас, той зави надясно по алеята Удроу Уилсън и пулсът на Бош моментално се ускори. Шефът отиваше към собствения му дом!

Удроу Уилсън беше тясна, изпълнена със завои алея, която се виеше високо нагоре по склона на планината Санта Моника. Движение по нея почти нямаше и единственият начин за проследяване беше да се кара с изключени светлини, на един завой дистанция от стоповете на следената кола.

Бош познаваше завоите наизуст, защото живееше тук вече петнадесет години и можеше да ги взима полузаспал — и наистина го беше правил. Но следенето на полицай, който внимава за опашка, беше съвсем друга работа. Опитва се да стои на два завоя след Прат — поведение, което означаваше периодично да изпуска от поглед стоповете му, но никога за повече от няколко секунди.

Когато приближиха дома му, вдигна крак от педала на газта, колата намали скорост и спря. Бош слезе и продължи пеша покрай живия плет, опасващ имението на един прочут художник, който живееше в квартала. Джипът на Прат беше спрял през две къщи от неговата. Фаровете му не светеха. Изглежда, Прат просто си седеше вътре и наблюдаваше къщата.

Бош вдигна глава. Трапезарията и кухнята светеха, от навеса стърчеше задницата на автомобил. Това беше лексусът на Рейчъл Уолинг. Стана му приятно, че тя е горе и го чака, но присъствието на Прат продължаваше да го безпокои.

По всичко личеше, че прави точно това, което беше правил предишната вечер: наблюдава къщата и вероятно се опитва да разбере дали домакинът си е у дома.

Някъде отдолу долетя ръмжене на мотор. Бош се обърна и тръгна към колата, като човек, който е излязъл на разходка. Колата бавно отмина и той се върна обратно към храстите. Вместо да подмине и джипа, непознатият автомобил спря зад него. Прат запали мотора, включи светлините и потегли.

Бош се обърна и хукна към наетата кола. Скочи зад волана, подаде газ и натисна бутона за автоматично набиране на мобилния си телефон. Този път Рейчъл вдигна веднага.

— Ало?

— У дома ли си, Рейчъл?

— Да. Чакам те да...

— Излез навън, ще мина да те взема. Побързай.

— Хари, какво става, по дяволите?

— Излез бързо. И си вземи пистолета!

Изключи телефона и закова пред къщата. Два червени стопа изчезнаха зад близкия завой. Но те бяха на колата, която беше подплашила Прат, а самият той беше още по-напред.

Бош погледна нетърпеливо към входната врата, готов да натисне клаксона. Но в същия момент Рейчъл се появи.

— Затвори вратата! — извика той през сваленото стъкло.

Рейчъл се подчини и изтича към колата.

— Качвай се! Бързо!

Тя скочи на дясната седалка и той натисна газта още преди да е затворила вратата.

— Какво става?

Той набързо ѝ разказа за развоя на събитията. Гумите свиреха нагоре по завоите към Мълхоланд. С възможно по-малко думи Бош обясни на Рейчъл, че шефът му е организаторът на целия заговор, включително на онова, което се беше случило в Бийчуд Кениън. След което спомена, че втора вечер поред наблюдава дома му.

— Откъде знаеш всичко това?

— Знам. По-късно ще докажа всичко, но за момента това е неоспорим факт.

— Но какво ще прави пред къщата?

— Не знам. Вероятно проверява дали съм си у дома.

— Телефонът ти звъня.

— Кога?

— Малко преди да се обадиш по мобилния.

— Сигурно е бил той. Нещо става.

Изскочиха иззад последния завой и се понесоха към кръстовището на Мълхоланд. Стоповете на голям автомобил бързо изчезнаха вдясно, следвани от друга кола — вероятно онази, която беше подплашила Прат.

Тя обаче спря за миг, после прекоси кръстовището и продължи на право.

— Прат е първият. Онзи Който зави надясно.

Секунда по-късно стигнаха кръстовището и Бош също зави надясно. Мълхоланд приличаше на змия, виеща се по билото на планината, която пресичаше града. Но тук платното беше по-широко, а завоите по-плавни от тези по алеята Удроу Уилсън. А оживеното движение позволяваше по-незабелязано преследване.

Бързо стопиха разстоянието до големия автомобил и с облекчение установиха, че наистина е джипът на Прат. Бош намали скоростта и започна да го следва на безопасно разстояние. Далеч долу блестяха светлините на Долината. Ясната нощ позволяваше отлична гледка към тъмната грамада на планините далеч на север. Прекосиха булевард „Лоръл Кениън“ и продължиха по Мълхоланд.

— Чаках те, защото исках да се сбогуваме — внезапно каза тя.

Бош помълча известно време, после кимна.

— Да. Разбирам те.

— Едва ли.

— Не одобряваш днешното ми поведение, особено начина, по който стигнах до Уейтс. Не съм човекът, за когото си ме мислила. Вече съм чувал подобни приказки, Рейчъл.

— Не е това, Хари. Никой не може да е такъв, какъвто го виждат другите. Лично аз мога да го разбера и да го приема. Но жената търси у мъжа сигурност. Включително и тогава, когато двамата не са заедно. Но как да съм сигурна с теб, след като те виждам как работиш? Няма значение дали това е моят начин на работа. Не става въпрос за отношения между ченгета. Това, което искам да ти кажа, е, че с теб не мога да се почувствам спокойна и сигурна. Всяка вечер ще се питам дали ще се прибереш жив и здрав. Не съм готова за това, не го искам.

Бош осъзна, че кара прекалено бързо. Думите ѝ го караха несъзнателно да натиска педала и да скъсява разстоянието до Прат. Намали и плавно увеличи разстоянието между себе си и джипа на стотина метра.

— Професията ни е опасна — промърмори той. — Бях сигурен, че го знаеш не по-зле от мен.

— Знам го, разбира се. Но това, на което станах свидетел днес, се нарича безразсъдност. Не искам да се тревожа за един безразсъден човек, имам си достатъчно други причини за безпокойство.

Бош изсумтя и посочи с брадичка стоповете пред тях.

— Окей. Предлагам да отложим този разговор за по-късно, а сега да се съсредоточим върху онзи тип.

Сякаш чул предложението му, Прат направи остър ляв завой и пое по алеята Колдуотър Кениън, която стръмно се спускаше към Бевърли Хилс. Бош изчака максимално дълго, след което направи същото. После измърмори:

— Въпреки всичко се радвам, че си до мен.

— Защо?

— Защото ако целта на пътуването му е Бевърли Хилс, няма да търся помощта на местните. Все пак съм в компанията на федерален агент, нали?

— Е, радвам се.

— Носиш ли си пистолета?

— Както винаги. Защо, ти да не би да си без оръжие?

— Остана на местопрестъплението. Изобщо не знам кога ще си го получа. Това е вторият пистолет, който ми отнемат в рамките на една седмица. Сигурно е рекорд по небрежно боравене с оръжието.

Погледна я за реакция, но Рейчъл запази мълчание.

— Завива — предупреди го миг по-късно.

Бош насочи вниманието си към джипа, който беше дал ляв мигач. Рейчъл се приведе напред, за да прочете указателната табела.

— Глоуминг Драйв — промърмори тя. — Още ли сме в чертите на града?

— Аха. Глоуминг стига чак до края, друг път няма.

Следващата пресечка беше Стюарт Лейн. Бош я използва, за да направи обратен завой и да се насочи към Глоуминг.

— Имаш ли представа накъде е тръгнал? — попита Рейчъл.

— Не. Може би при поредната си приятелка.

Глоуминг беше поредният планински път, изпълнен с остри завойи. Но това беше единствената му прилика с Удроу Уилсън. Къщите от двете му страни имаха седемцифрени цени, всичките бяха с безупречно поддържани тревни площи и градини без нито едно паднало листо. Бош караше бавно, очакваше всеки миг да засече сребристия „Командер“.

— Ето го! — обади се след секунда Рейчъл и посочи една голяма къща във френски колониален стил. Бош я подмина и спря малко по-нагоре по пътя.

— „Уест Коуст Чопърс“? — изсумтя Рейчъл; гледаше надписа на фланелката му.

— Веднъж ми помогна да се слея с обстановката — отвърна той.

— Браво на тебе.

— Дъщеря ми много се учуди, че я нося. Казах й, че ми е подарък от зъболекаря.

Порталът към алеята за коли беше отворен. Върху пощенската кутия от ковано желязо нямаше табелка с име. Бош дръпна вратичката и със задоволство установи, че вътре има поща: пачка писма, пристегнати с ластик. Извади я и я наклони към близката улична лампа.

— Морис... Охо, това е домът на Мори Суон!

— Прекрасна къща — въздъхна Рейчъл. — Май съм си сбъркала професията. Трябваше да стана адвокат.

— Сигурно. — Бош сви рамене. — Май те бива да работиш с престъпници.

— О, я стига!

Закачката бе прекратена от висок глас, долетял отвъд живия плет, който ограждаше алеята за коли.

— Казах да влизаш!

Заповедта беше придружена от силен плясък.

Двамата бързо тръгнаха натам.

Бош огледа живия плет с надеждата, че ще открие някаква пролука, и махна на Рейчъл да тръгне надясно. Тя кимна и извади оръжието си.

Плетът беше висок над три метра и толкова плътен, че през него не проникваше никаква светлина. До слуха му отново достигна плясък, последван от гласове, съвсем наблизо. Единият бе на Ейбъл Прат. Другият задавено извика:

— Моля те! Не мога да плувам, а тук е дълбоко!

— За какво ти е тогава този басейн? Хайде, продължавай да пляскаш!

— Моля те! Нямам намерение да споделям нищо с никого!...

— Ти си адвокат, а адвокатите обичат игричките.

— Моля те!

— Предупреждавам те, че ако надуша някаква игра, следващия път няма да се окажеш в басейна, а в шибания океан! Ясно ли ти е?

Бош стигна до малък бетолирай правоъгълник, върху който бяха монтирани филтърът и отоплението на басейна. Тук в живия плет имаше малък процец, вероятно за удобство на хората от поддръжката. Той се промуши през него и стъпи на плочките, покриващи пространството около овалния басейн. Оказа се на седем-осем метра зад гърба на Прат, който се беше изправил на бетонния ръб и гледаше мъжа във водата. Държеше дълъг прът с кука, но така, че плувецът да не може да я докопа въпреки отчаяните си опити.

Не можеше да каже, че този във водата е Мори Суон, защото осветлението не беше достатъчно. Очилата му ги нямаше, а мократа му коса сякаш се беше оттеглила назад към темето. Върху голото му чело белееше лепенка, с която явно придържаше частична перука.

Тихото бръмчене на филтъра предлагаше достатъчно добра защита и Бош незабелязано се изправи на два метра от Прат.

— Какво става, шефе?

Прат бързо наведе пръта и Суон го сграбчи.

— Дръж се, Мори! — изкрещя Прат и започна да го тегли. — Ей сега ще те измъкна! Дръж се, приятелю!

— Излишно е да играеш ролята на спасител, чух всичко — подхвърли Бош.

Прат прекрати усилията си и погледна към Суон, който продължаваше да стиска куката на пръта на около метър от спасителния ръб на басейна.

— В такъв случай... — Прат пусна пръта, а дясната му ръка посегна към колана.

— Не мърдай!

Викът дойде откъм Уолинг, която също беше намерила път през живия плет. Стоеше отгатык басейна, насочила оръжие в гърдите на Прат.

Той видимо се поколеба, а Бош светкавично се плъзна зад него и измъкна пистолета от колана му.

— Държа го на мушка, Хари! — извика Рейчъл. — Помогни на адвоката!

Суон се давеше, повлякъл и пръта със себе си. Бош се наведе и успя да хване другия му край. Главата на адвоката изскочи на повърхността и той почна да плюе вода. Бош предпазливо го издърпа към плитката част на басейна. Рейчъл се изправи зад Прат и му заповяда да сложи ръце на тила си.

Мори Суон беше гол. Докато се качваше по стъпалата, прикриваше гениталиите си с една ръка, а с другата се опитваше да си нагласи перуката. В един момент се отказа, отлепи я от черепа си и я хвърли на плочките. После се втурна към дрехите, струпани на една от пейките, и започна да ги навлича направо върху мокрото си тяло.

— Какво става тук, Мори? — попита Бош.

— Изобщо не ти влиза в работата.

— Разбирам. — Детективът бавно кимна. — Един човек ти идва на гости, вкарва те в басейна и гледа как се давиш, след което ще аранжира нещата като нещастен случай или самоубийство. Но ти въпреки това не искаш да има свидетели.

— Малък спор, нищо повече. Той се опитваше да ме уплаши, а не да ме удави.

— Това означава ли, че преди да възникнат различията, между вас е имало съгласие?

— Не отговарям на подобни въпроси!

— Защо се опитваше да те сплаши?

— Не съм длъжен да ти отговарям.

— В такъв случай ние май трябва да се оттеглим и да ви оставим да преодолеете различията си. Така ще е най-добре.

— Прави каквото искаш.

— Знаеш ли какво си мисля? След смъртта на клиента ти Рейнард Уейтс остава само един човек, който може да свърже детектив Прат със семейство Гарланд. Според мен партньорът ти насреща се готвеше да елиминира тази връзка, защото е уплашен. Ако не се бяхме появили, ти вече щеше да се подуваш на дъното на басейна.

— Мисли каквото щеш. Но аз ти заявявам, че между нас имаше само малко недоразумение, нищо повече. Той се появи точно когато възнамерявах да поплувам, след което поспорихме.

— Нали не можеш да плуваш, Мори? Сам го каза преди малко.

— Приключих разговора си с теб, детектив. Моля да напуснеш собствеността ми.

— Още е рано, Мори. Защо не приключиш с обличането, а след това да се присъединиш към нас там, при дълбоката част?

Остави адвокатата да се бори с панталоните си и пристъпи към Прат, който вече седеше на една от каменните скамейки с белезници на ръцете.

— Няма да кажа нито дума без присъствието на адвокат! — изръмжа той.

— Ей там има един, нека го изчакаме да си обе гашите — подхвърли Бош. — Можеш да използваш услугите му.

— Няма да говоря, Бош — повтори Прат.

— Мъдро решение — подвикна Суон от другия край на басейна. — Първо правило: никога не разговаряй с ченгета!

Бош развеселено погледна Рейчъл.

— Можеш ли да повярваш на ушите си? Само преди две минути Прат се опитваше да удави тоя тип, а сега получава безплатни юридически съвети от него!

— *Добри* юридически съвети! — натъртено го поправи Суон и тръгна към тях. Дрехите лепнеха по мокрото му тяло.

— Не се опитвах да го удавя, а да го измъкна — почти викна Прат. — И това е всичко, което ще кажа.

Бош огледа адвокатата и се ухили.

— Вдигни си ципа, Мори, а след това седни ей тук. — Махна към каменната пейка.

— Няма. — Суон поклати глава и понечи да тръгне към къщата, но Бош му препречи пътя и изръмжа:

— Казах ти да седнеш! Арестуван си!

— За какво? — възмутено извика Суон.

— За двойно убийство. Арестувам ви и двамата.

Суон се разсмя, сякаш беше чул най-голямата глупост. Облеклото му, макар и мокро, му помагаше да възвърне част от самочувствието си.

— Кого съм убил?

— Детектив Фред Олиас и помощник-шериф Дерек Дулън.

Суон — все така усмихнат — поклати глава.

— Подобни обвинения попадат под ударите на закона за предумишлено убийство — каза той. — Но има неоспорими доказателства, че никой от нас не е изстрелял куршумите, убили Олиас и Дулън.

— Добре е да си имаш работа с адвокат — одобрително каза Бош. — Винаги съм мразел да тълкувам законите.

— Жалкото в случая е, че законите трябва да се тълкуват на теб, детектив Бош. Законът за предумишлено убийство се прилага само когато жертвата е убита с предварително и доказано намерение. Ако намерението не е доказано, обвиняемите попадат под ударите на друг закон — за убийство по непредпазливост.

— Знам. — Бош кимна. — Точно затова те арестувах.

— Тогава бъди така добър да ми обясниш как точно съм планирал тези убийства.

Бош се замисли за момент, после го погледна.

— Какво ще кажеш за умишлено престъпление и възпрепятстване на правосъдието? Можем да започнем оттам, а след това да се прехвърлим на опит за корумпиране на държавен служител и подпомагане на доказан престъпник да избяга от ареста.

— И там ще свършим — отвърна Суон. — Аз представлявах клиент. Не съм извършил нито едно от изброените престъпления и ти нямаш никакви доказателства за обратното. Ако ме арестувах, само

ще докажеш безсилието си. — След тези думи се изправи и отново се обърна към къщата. — Желая лека нощ на всички.

Бош направи крачка напред и сложи ръка на рамото му.

— Сядай, да те вземат мътните! Вече ти казах, че си арестуван! Ще оставя на прокуратурата проблема с нарушените закони просто защото пет пари не давам за тях. Главното е, че двама полицаи са убити, а кариерата на моя партньор ще приключи заради теб, Мори. Затова сядай и си затваряй плювалника!

Прат седеше кротко, на лицето му играеше лека усмивка.

— Хубаво е да си имаш адвокат подръка, Хари — подхвърли той. — Според мен забележката на Мори е основателна. Май няма да е зле хубавичко да си помислиш, преди да предприемеш каквото и да било.

— Няма да се измъкнете — заяви Бош. — Нито сега, нито никога.

Изчака за реакция, но Прат мълчеше.

— Знам, че ти си организаторът — продължи Бош. — Твоя работа е цялата инсценировка в Бийчуд Кениън. Ти си сключил сделката с Гарланд, а Мори е убедил Уейтс да се включи в играта. Ти си подправил работния дневник, след като Уейтс ти е съобщил псевдонима си. Мори може и да е прав за предумишленото убийство, но и възпрепятстване на правосъдието ще е достатъчно. Доказателства в това отношение колкото щеш. Получиш ли подобно обвинение, край с теб. Няма да заминеш за никакви острови, шефе. Няма да получиш заслужена пенсия. Отиваш по дяволите.

Очите на Прат се откъснаха от лицето му и се насочиха към тъмните води на басейна.

— Искам семейство Гарланд — прошепна Бош. — А ти можеш да ми ги поднесеш на тепсия.

Прат мълчаливо поклати глава.

— Е, както желаш — въздъхна Бош. — Да вървим.

Направи им знак да станат и те се подчиниха. Обърна Суон с гръб и му щракна белезниците, хвърли поглед над рамото му към Прат и го попита:

— На кого ще се обадиш след официалното обвинение? На жена си или на онова маце от „Назначения и уволнения“?

Прат подгъна крака и се строполи обратно на пейката, като боксьор след тежък удар. Бош правилно беше преценил кога да

използва последния си коз. И без да се колебае нито секунда, засили натиска:

— Коя щеше да дойде с теб на островите? В онази плантация за захарна тръстика? Според мен щеше да е мацето, как му беше името...

— Казва се Джеси Темпълтън и те усетих, че дебнеш пред къщата ѝ.

— А пък аз направих така, че да ме усетиш. Я ми кажи какво знае тая Джеси и дали ще е твърда като теб, когато ѝ отида на гости, след като те заключа в килията?

— Тя нищо не знае, Бош. Остави я на мира. Същото важи за жена ми и децата ми.

— Няма да стане и ти прекрасно го знаеш. — Бош поклати глава. — Ще обърнем всичко с краката нагоре, за да видим какво ще изпадне. Ще открия парите, които си получил от семейство Гарланд, ще ги свържа с теб, Мори и всички останали. Много се надявам да не си ги скрил у гаджето си, защото ако си го направил, тя също отива в кафеза.

Прат си приведе напред. Ако ръцете му не бяха оковани на гърба, положително щеше да подпре главата си с тях, да скрие лицето си от света. Бош го обработваше по начина, по който се сече дърво — бавно и последователно, от всички страни. И в момента дървото едва се крепеше, готово да рухне и при най-лекото побутване.

Бош блъсна Суон към Рейчъл, после се извърна към Прат и каза:

— Хранил си погрешното куче.

— Това пък какво значи?

— Всеки има право на избор, но ти си избрал погрешно. Проблемът е, че човек никога не плаща сам за грешките си. Винаги повлича и други хора.

Пристъпи към басейна и погледна водата. Повърхността ѝ блестеше, но всичко надолу тънеше в мрак. Изчака още малко и дървото започна да пада.

— Не искам Джеси да бъде замесена — изпъшка Прат. — Не искам и жена ми да научава за нея.

Офертата беше явна: Прат бе готов да проговори. Бош ритна с крак плочките по ръба на басейна и бавно се обърна.

— Не съм прокурор, но все ще измислим нещо.

— Не прави тази грешка, Прат! — възкликна Суон.

Бош се наведе, опипа джобовете на шефа си и измъкна ключовете на джипа.

— Рейчъл, отведи господин Суон в колата на детектив Прат. — Подхвърли й връзката. — Тя ще е най-удобна за превозването му. Ние ще дойдем след минутка.

Тя побутна адвокатата към пролуката в живия плет.

— Не говори с него! — изкрещя Суон. — Чуваш ли? Не говори с никого! Иначе всички ни ще вкараш в затвора!

Двамата изчезнаха, но юридическите съвети продължаваха да долитат иззад храстите. После вратата на джипа се затръшна и гласът на адвокатата заглъхна. Бош се изправи пред началника си. На челото на Прат беше избила пот, ситни капчици се плъзгаха по лицето му.

— Не искам да бъдат забърквани нито Джеси, нито семейството ми — пак изпъшка Прат. — Искам сделка. Никаква ефективна присъда, плюс нормално оттегляне в пенсия.

— Искаш твърде много за човек, който е убил двама души. — Бош поклати глава. После се обърна и закрачи напред-назад, търсеше начин и двамата да останат доволни. Храстите се раздвижиха и Рейчъл отново стъпи на плочките. Видя недоумението му, разпери ръце и се усмихна.

— Вратите на джипа се заключват автоматично, като предпазна мярка при превозването на деца. Няма как да излезе.

Бош кимна, обърна се към Прат и продължи:

— Както вече казах, искаш твърде много. Какво предлагаш в замяна?

— Семейство Гарланд — отчаяно отвърна Прат. — Преди две седмици Антъни ме заведе в планината и ми показа къде е закопал момичето. Ще ти поднеса на тепсия и Мори Суон. Това копеле е затънало толкова дълбоко, че...

Бош изчака за момент, после се наведе и тихо попита:

— Ти?!

Прат отмести очи и кимна.

Бош направи отчаян опит да се съсредоточи, за да обмисли офертата. Смъртта на Фреди Оливас и Дулън със сигурност тежеше на съвестта на Прат и той не беше сигурен, че може да постигне някакво споразумение с прокуратурата. Не знаеше дори дали сам ще успее да

го приеме. Но в този момент адски много му се искаше, защото това означаваше най-после да стигне до убиеца на Мари Жесто.

— Нищо не обещавам — каза накрая. — Ще се срещнем с някой прокурор.

Помълча малко, после премина на последния важен въпрос.

— Какво ще кажеш за О'Шеа и Оливас?

— Те са чисти — твърдо отговори Прат.

— Гарланд е вложил най-малко двадесет и пет хиляди долара в предизборната кампания на О'Шеа — възрази Бош. — Разполагам с документи.

— Просто е покрил залозите. Ако О'Шеа стане подозрителен, Ти Рекс ще го притисне, тъй като откъдето и да се погледне, това финансиране прилича на подкуп.

Бош кимна. Отново го обзе унижение и разкаяние за това, което беше помислил и казал на О'Шеа.

— Това не е единственото ти погрешно заключение — подхвърли Прат.

— Така ли?

— Спомена, че съм отишъл да притискам Гарланд с всичко това. Но аз не съм направил нищо подобно. Те дойдоха при мен, Хари.

Бош поклати глава. Не му повярва по простата причина, че ако двамата Гарланд наистина бяха решили да купят някое ченге, щяха да се обърнат към първоизточника на всичките си проблеми — тоест към него. Но това не бе станало и Бош беше сигурен, че сделката е организирана от Прат, потаен пред пенсия, с вероятен развод, любовница и Бог знае още колко тайни в живота си. Да, Прат беше направил предложението на Гарланд, а също и на Мори Суон.

— Кажй го на прокурора — изсумтя Бош. — Може би ще ти повярва.

Срещна погледа на Рейчъл и кимна.

— Откарай Суон с джипа. Аз ще взема детектив Прат в моята кола. Не искам да са заедно.

— Правилно — каза тя.

— Хайде, ставай — изръмжа Бош и махна на Прат да се изправи.

Прат се подчини. Лицето му бе на сантиметри от лицето на Бош.

— Първо искам да ти кажа нещо, Хари.

— Какво?

— Никой не трябваше да пострада, разбираш ли? Планът беше перфектен, всичко трябваше да е наред. Уейтс обърка нещата. Ако беше изпълнил инструкциите, всички щяха да са живи и здрави. Всички щяха да са доволни, дори ти. Щеше да приключиш със случая Жесто и да си отдъхнеш. Така беше планирано.

Бош се сдържа с цената на доста усилия. После изсумтя:

— Хубава приказка. С изключение на няколко малки подробности. Принцесата не се събужда, убиецът остава на свобода и не всички си живеят мирно и щастливо. Но ти продължавай да си я повтаряш, дано някой ден свикнеш с нея...

Сграбчи грубо Прат за ръката и го блъсна към пролуката в живия плет.

**ΠΕΤΑ ЧΑΣΤ
ΕΧΟ ΠΑΡΚ**

В десет сутринта в понеделник Ейбъл Прат слезе от колата си и тръгна през зелените площи на Ехо Парк към скамейката под протегнатите ръце на Дамата от езерото, на която седеше възрастен човек. На раменете и обърнатите длани на Дамата бяха кацнали пет гълъба, шести се беше разположил върху главата ѝ, но тя не показваше никакви признаци на раздразнение.

Прат тикна вестника си в препълненото кошче за смет в краката на статуята и седна до стареца. Очите му се насочиха към спокойните води на езерото Ехо. Пръв проговори възрастният човек — беше облечен с бежов костюм, с кърпичка в джобчето, и държеше между краката си бастун.

— Едно време човек можеше да доведе тук цялото си семейство, без да се страхува, че ще го застрелят гангстери — каза той тихо.

— Това ли ви тревожи, господин Гарланд? — попита Прат. — Гангстерите? В такъв случай ще ви предложи малко информация. Този час от деня предлага най-голямо спокойствие. Не само тук, но и във всеки друг квартал на града. Повечето гангстери рядко стават от леглото преди обед. Това е причината, поради която отиваме да ги прибираме сутрин — винаги ги хващаме по бели гащи.

Гарланд одобрително кимна.

— Добре е да го знае човек. Но аз се безпокоя от друго. От вас, детектив Прат. Нашият бизнес приключи и не би трябвало изобщо да чувам името ви, още по-малко пък да ви срещам.

Прат огледа парка. Оттатък езерото имаше два реда дървени маси, на които пенсионерите играеха домино. Очите му бавно се преместиха на колите, паркирани отвъд тревната площ.

— Къде е Антъни? — попита той.

— Ще дойде. Вероятно взема предпазни мерки.

— Умно.

— Това място не ми харесва — изръмжа Гарланд. — Пълно е с грозни хора, включително такива като вас. Защо сме тук?

— Момент — обади се един глас зад тях. — Не казвай нито дума, татко.

Антъни Гарланд се беше приближил незабелязано иззад статуята. Заобиколи пейката и махна с ръка на Прат.

— Ставай!

— Какво има? — Детективът го погледна неразбиращо.

— Просто стани.

Прат се подчини. Антъни Гарланд извади от джоба си някакъв уред и започна да го движи покрай тялото му.

— Тази машинка ще ми каже, ако случайно не си чист.

— О, добре. Винаги съм се чудел дали съм чист, или не. С тия мадами в Тихуана човек никога не знае...

Никой не се засмя. Антъни Гарланд прибра машинката, очевидно доволен от проверката. Прат понечи да седне, но той го спря.

— Чакай.

След което започна ръчна проверка — явно държеше да е сигурен сто процента.

— С плъзгаво същество като теб, детектив, човек никога не може да е спокоен — презрително изръмжа той.

Ръката му спря на кръста на Прат.

— Това ми е пистолетът — уведоми го Прат.

Гарланд продължи претърсването.

— Това ми е телефонът.

Ръката продължи надолу.

— А това са ми топките.

Гарланд невъзмутимо продължи надолу по крачолите. Най-накрая свърши и Прат получи разрешение да седне до възрастния мъж.

Антъни остана прав пред пейката, с гръб към езерото и скръстени ръце.

— Чист е.

— Добре, тогава да поговорим — каза Ти Рекс. — За какво става въпрос, детектив Прат? Мисля, че всичко беше ясно: вие не ни търсите за нищо, не ни заплашвате, не ни казвате къде да ходим и кога да го правим.

— А щяхте ли да се появите, ако не бях ви заплашил? — контрира Прат.

Двамата Гарланд замълчаха и той се усмихна победоносно.

— Приключих с изложението.

— Защо сме тук? — попита възрастният мъж. — При предишните ни контакти бях пределно ясен: не желая синът ми да бъде засегнат по никакъв начин от вашите разследвания. Защо той трябваше да дойде тук?

— Защото доста ми липсваше след малката ни разходка из гората. Ние сме свързани един с друг, нали, Антъни?

Младият Гарланд замълча и Прат усили натиска.

— Искам да кажа, че когато един човек те заведе в гората и ти покаже къде е заровен труп, двамата ставате някак близки. Но след нашата малка разходка в Бийчуд Кениън Антъни изобщо не ми се обади.

— Няма да говорите със сина ми по този начин! — отсече Ти Рекс. — Изобщо не искам да говорите с него! На вас ви беше платено, детектив Прат. Забравихте ли? За пръв и последен път ви позволявам да ме търсите и да разговаряте с мен. Ако има нужда, аз ще ви потърся, ясно?

Изрече всичко това, без изобщо да го поглежда. Очите му останаха насочени към спокойните води на езерото. Посланието беше ясно: човекът, на когото говореше, не заслужаваше никакво внимание.

— Ясно, ама нещата се промениха — каза Прат. — Ако четете вестници и гледате телевизия, би трябвало да сте наясно, че нещата горе доста се пообъркаха.

Старецът остана неподвижен, само ръцете му се увиха около излъсканата до блясък драконова глава в горния край на бастуна.

— По чия вина се объркаха? — спокойно попита той. — Вие ни уверихте, че двамата с онзи адвокат ще държите юздите на Рейнард Уейтс. Казахте, че никой няма да пострада, защото операцията ще е чиста. А в какво ни въвлякохте на практика?

Прат забави отговора си няколко секунди, после каза: — Сами се въвлякохте. Вие искахте нещо от мен и аз ви го доставих. Няма значение чия е грешката. Тя вече е станала и са нужни още пари.

Ти Рекс Гарланд поклати глава.

— Платихме ви един милион.

— Които трябваше да разделя с Мори Суон — уточни Прат.

— Не ме е грижа за разходите на вашите подизпълнители.

— Хонорарът беше уговорен при условието, че всичко протече гладко — че Уейтс поема вината за убийството на Жесто и следствието се прекратява. За съжаление се получиха усложнения и следствието продължава.

— Вече ви казах, че това не е моя грижа. Ние сключихме сделка.

Прат се приведе напред и опря лакти на коленете си.

— Сделката си е сделка, Ти Рекс — въздъхна той. — Но вие би трябвало да сте загрижен за това, което се случи след нея. Знаете ли кой ме посети в петък вечер? Хари Бош, в компанията на една агентка на ФБР. Поканиха ме на неофициална среща с господин Рик О’Шеа. Оказа се, че преди да бъде застрелян, онзи жалък негодник Уейтс признал на Бош, че не е убил Мари Жесто. И това признание автоматически поставя Бош в предишната ситуация, Антъни — да те преследва до дупка. А всички вкупом да преследват мен. За съжаление са успели да разкрият почти цялата комбинация и ме свързаха с Мори Суон. В момента им трябва някой, който да попълни белите петна. Няма как този някой да е Суон, затова притискат мен. И трябва да ви кажа, че ме притискат здраво...

Антъни Гарланд гневно изрита някакво камъче със скъпата си мокасина.

— Мамка му! Знаех си, че тая работа ще гръмне!

Баща му вдигна ръка и отсече:

— Бош и ФБР не се броят. Важното е как ще постъпи О’Шеа, но за него ние сме се погрижили. Той е купен, само че още не го знае. Сигурен съм, че когато му обясня ситуацията, ще ни играе по свирката. Иначе няма и да помирише стола на областния прокурор.

— Бош няма да се откаже — възрази Прат. — Тринайсет години се мъчи да разреши този случай и няма да вдигне ръце точно сега.

— В такъв случай се погрижете за него — рече Ти Рекс. — Това влиза в задълженията ви по сделката. Аз ще се погрижа за О’Шеа, а вие — за Бош. Да вървим, сине.

Старецът се опря на бастуна в опит да се изправи, Антъни се наведе да му помогне.

— Почакайте! — спря ги Прат. — Казах ви, че ми трябва пари. Мога да се погрижа за Бош, но веднага след това ще трябва да изчезна. А за това са нужни пари.

— Копеле мръсно! — изсъска Антъни. — Забрави ли, че ти беше автор на целия шибан план? Забрави ли, че заради теб бяха убити двама души? Как си позволяваш да ни притискаш за още пари?

— Съжалявам, но съм изправен пред важен избор. — Прат разпери ръце. — Също като вас. Мога да остана и да гледам накъде вървят нещата, но мога и нещо друго — да изчезна веднага, още в този миг. Трябва да ви напомня нещо, което съм сигурен, че знаете — винаги се сключват сделки с дребните риби, защото по този начин може да се стигне до едрите. Аз съм дребна риба, Антъни, ти си едрата... — Извърна се към Ти Рекс и тихо добави: — А най-едрата сте вие!

Старият Гарланд кимна. Като прагматичен бизнесмен, беше наясно със ситуацията.

— Колко? — тежко въздъхна той. — Колко ще струва да изчезнете веднага?

Прат не се поколеба нито за миг и отсече:

— Един милион. Струва си да ми дадете тези пари, защото без мен никога не могат да стигнат до вас. Изчезна ли, с мен изчезва и цялото разследване. Цената за това е един милион долара и тя не подлежи на обсъждане. Нямам интерес да бягам за по-малка сума. Ако не я получа, ще рискувам да преговарям с прокуратурата.

— А Бош? — попита възрастният мъж. — Вече споменахте, че той няма да се откаже. А сега вече знае, че Рейнард Уейтс не е...

— Ще се погрижа за него, преди да изчезна — прекъсна го Прат. — И ще го направя без допълнителен хонорар.

Извади от джоба си листче с някакви цифри и го плъзна по пейката към стареца.

— Това е номерът на сметката, плюс кодовете за трансфер. Същата като преди.

Стана и се обърна към алеята.

— Отивам отсреща да пусна една вода. А вие си поговорете на спокойствие. Като се върна, искам да получа отговор.

И докато тръгваше, почти забърса Антъни, без да обръща внимание на блесналите му от омраза очи.

Хари Бош следеше мониторите в задната част на специализирания микробус. Експертите на ФБР бяха работили цяла нощ, за да монтират в парка осем камери, всичките насочени под различен ъгъл към скамейката под статуята. Една от стените на микробуса беше изцяло покрита от плазмени екрани — показваха на живо бащата и сина Гарланд, които очакваха връщането на Прат. Четири от камерите бяха монтирани на околните осветителни стълбове, две бяха скрити в цветните лехи между скамейката и езерото. Една имаше във фалшивия фар на покрива на яхтклуба, а последната беше скрита в бронзовия гълъб кацнал на главата на Дамата от езерото.

В допълнение експертите бяха монтирали микровълнови приемници под самата пейка — звукът се предаваше от насочени микрофони, скрити в изкуствения гълъб, цветната леха зад скамейката и вестника, който Прат беше пхнал в препълненото кошче за боклук. Цялата тази апаратура се управляваше от Джери Хутън — експерт по звукозаписите от ФБР, който седеше в микробуса с огромни слушалки на главата и имаше грижата за получаване на оптимален сигнал. Бош и останалите в микробуса имаха възможност да наблюдават отблизо срещата между Прат и двамата Гарланд, а също и да чуват всяка дума от разговора им.

Останалите в микробуса бяха Рейчъл Уолинг и Рик О'Шеа. Прокурорът беше заел централното място срещу екраните, вероятно защото се чувстваше господар на положението. Бош и Уолинг седяха от двете му страни.

— Какво ще кажете? — попита О'Шеа и смъкна слушалките от главата си. — Той всеки момент ще се обади и трябва да му дам отговор.

Три от камерите следяха Прат, който се готвеше да влезе в парковата тоалетна, за да се обади по телефона.

Рейчъл смъкна слушалките на врата си, Бош също.

— Не знам — колебливо промълви Рейчъл. — Вие ще решите. Но според мен младият Гарланд не направи никакви конкретни признания по отношение на Жесто.

— Аз съм на същото мнение — каза О'Шеа.

— Но не възрази, когато Прат спомена за разходката им до мястото, на което е бил заровен трупът — отбеляза Бош.

— Но и не призна, че той го е заровил там — каза Рейчъл.

— Мисля, че всеки, който чуе нещо за заровен труп и няма нищо общо с това, непременно ще възрази...

— Нека оставим този спор на съдебните заседатели — спря ги О'Шеа. — За момента аз твърдя, че той все още не е казал нищо, което да прилича на самопризнание. Нуждаем се от нещо по-конкретно.

Бош кимна. По време на разговорите, проведени в събота сутринта, бяха стигнали до заключението, че думата на Прат няма да е достатъчна.

Показанията му, че Антъни Гарланд го е завел при трупа на Мари Жесто, а Ти Рекс Гарланд му е дал подкуп, нямаше да са достатъчни за изграждане на стабилно обвинение. Прат беше корумпиран полицаи, а съдебните заседатели не обичаха корумпираните полицаи. За солиден обвинителен акт им трябваша признанията на двамата Гарланд.

— Искам да кажа, че всичко се развива по план, но все още не сме получили това, което ни трябва — промърмори О'Шеа. — Трябват ни директни...

— А какво ще кажеш за стареца? — прекъсна го Бош. — Според мен Прат го нахисна дълбоко в собствените му лайна.

— Съгласна съм — обади се Рейчъл. — Ако го изпратите обратно, кажете му да притисне Антъни.

Сякаш в допълнение на думите ѝ вътрешността на микробуса се изпълни с басово жужене. Слабо запознат с оборудването, О'Шеа вдигна ръка и озадачено огледа пулта пред себе си.

— Оттук — обади се Хутън и натисна един клавиш.

— Микробусът — каза О'Шеа. — Чуваме те.

— Как се справям? — попита Прат.

— Като за начало — добре. Защо се забави толкова?

— Защото наистина трябваше да се облекча.

О'Шеа започна инструктажа за изтръгване на признание от Антъни Гарланд, а Бош си сложи слушалките, любопитен да разбере как върви разговорът на пейката.

От изображението на екраните личеше, че Антъни Гарланд е влязъл в спор с баща си. Старецът беше насочил показалец към гърдите му.

Бош се включи тъкмо в разгара на разпрата.

— Това е единственият начин да се измъкнем! — настоятелно каза Антъни Гарланд.

— Казах не! — отсече старецът. — Не можеш да направиш това. И няма да го направиш!

На екрана Антъни направи крачка назад, после отново пристъпи към баща си, сякаш беше вързан на невидима каишка. Наведе се и заби своя показалец в лицето му. Думите му прозвучаха толкова тихо, че микрофоните на ФБР регистрираха само неясно мърморене. Бош вдигна ръце и притисна слушалките към ушите си.

— Направи нещо, Джери — примоли се той и махна към екраните. Хутън си сложи слушалките и започна да коригира звука. Но вече беше късно. Краткият разговор между баща и син беше приключил. Антъни Гарланд се изправи, обърна се с гръб към скамейката и зарея поглед над езерото.

Бош се облегна назад, за да обхване екрана, който показваше пейката странично, откъм близкия електрически стълб. За момента единствено той показваше лицето на Антъни — беше разкривено от гняв.

Челюстите му яростно се стиснаха и той тръсна глава. После бавно се обърна към баща си.

— Извинявай, татко.

И тръгна към пристанището за лодки, всъщност право към тоалетната. И бръкна под сакото си.

Бош рязко смъкна слушалките и викна:

— Антъни влиза в тоалетната! Мисля, че е въоръжен!

Скочи, стрелна се покрай наведения над пулта Хутън и блъсна вратата. Зад гърба му О'Шеа нареждаше по радиото:

— Тръгвайте! Тръгвайте веднага! Заподозреният е въоръжен! Повтарям, заподозреният е въоръжен!

Бош изскочи навън и хукна към брега. Антъни Гарланд не се виждаше никъде. Явно вече беше в тоалетната.

Позицията на детектива беше на противоположния край на езерото, най-малко на стотина метра от дървената постройка. Към нея вече тичаха цивилни агенти с пистолети в ръце. В момента, в който първият от тях протегна ръка към вратата, отвътре екна оглушителен изстрел, последван от още три в бърза поредица.

Бош знаеше, че пистолетът на Прат е празен, просто част от декора. Трябваше да го носи за всеки случай — ако Гарланд реши да го провери. Но Прат беше арестуван и правилникът изискваше да извадят патроните от пълнителя.

Агентът пред вратата зае позиция за стрелба, изкрещя оглушително: „ФБР“ и влезе. Екнаха нови изстрели, но с доста по-различен резонанс — от пистолета на агента.

В момента, в който стигна до постройката, от вратата се появи агентът, беше вдигнал радиостанцията пред устата си.

— Двама улучени в тоалетната — съобщи той. — Мястото е обезопасено.

Останал без дъх, Бош протегна ръка към вратата.

— Местопрестъпление, детектив — предупредително се обади агентът и опря ръка в гърдите му.

— Пет пари не давам! — извика Бош, блъсна ръката му и влезе.

Прат и Антъни Гарланд лежах на мръсния цимент. Прат беше улучен два пъти в лицето и два пъти в гърдите. Гарланд беше получил три куршума в гърдите. Пръстите на Прат докосваха сакото на Гарланд. Локвичките кръв се стичаха една към друга и скоро щяха да се слеят в една.

Застинал, Бош гледаше широко отворените очи на Гарланд. Яростта в тях беше изчезнала, заменена от бездънната празнота на смъртта.

Излезе и погледна към пейката. Ти Рекс Гарланд седеше със скрито в дланите лице. Бастунът с лъскавата драконова глава лежеше забравен в тревата.

Полицията затвори целия Ехо Парк. За трети път в рамките на една седмица Бош даваше показания относно стрелба, но този път го разпитваха агенти на ФБР. Самият той не беше стрелял и това му определи второстепенна роля в разследването. Веднага след като приключи, той тръгна към камионетката на ъгъла — един находчив търговец предлагаше стоката си на насъбралата се тълпа. Бош си поръча тако със скариди и сос „Доктор Пепър“, после тръгна към спрялата наблизко полицейска кола. Облегна се на нея и с наслада отхапа от сандвича. В следващия момент пред него цъфна Рейчъл Уолинг.

— Оказа се, че Антъни Гарланд е имал разрешение за носене на оръжие — каза тя и наглед небрежно се облегна на колата до него. — Работата му го изисквала...

— Да, трябваше да проверим. — Бош дояде сандвича и пхна използваната салфетка в станиола.

— Онази история, която ми разказа... — почна тя.

— Коя история?

— За хлапелата, които измъчвал на сондажната площадка.

— И какво?

— Ти спомена, че това му било доставяло удоволствие.

— Така си беше.

Тя замълча и се извърна към езерото. Бош поклати глава, не беше сигурен какво става. Накрая Рейчъл проговори.

— Ти си знаел за разрешителното и си очаквал, че Антъни ще е въоръжен, нали?

Въпросът прозвуча по-скоро като установен факт.

— Какви ги говориш, Рейчъл? — Той я погледна учудено.

— Знаел си. Още преди години си бил наясно, че Антъни носи оръжие. И прекрасно си знаел какво може да се случи днес.

Бош безпомощно разпери ръце.

— Виж, тази история с момчетата се случи преди дванадесет години. Как мога да знам, че и днес ще носи оръжие?

Тя отлепи гръб от колата и се обърна да го погледне.

— Колко пъти си разговарял с Антъни през всичките тези години? Колко пъти се опита да го извадиш от релси?

Бош несъзнателно стисна алуминиевото фолио в ръката си.

— Виж какво, аз никога...

— Да не искаш да кажеш, че през цялото това време не ти е хрумвало, че може да носи оръжие? Че не си проверил разрешителните и не си допуснал, че е твърде вероятно този човек да е въоръжен? Особено на подобна среща? Ако знаехме, че има пистолет, никога нямаше да организираме операцията по този начин!

Бош се усмихна криво и поклати глава.

— Помниш ли какво каза преди време за фалшивите конспирации? Че Мерилин не умряла от свръхдоза, а била ликвидирана от клана Кенеди? А сега Бош бил знаел, че Антъни ще дойде с пистолет и ще започне да стреля... Не знам какво да ти кажа, Рейчъл...

— Кажи ми какво означава да си истински детектив, както го каза вчера! — хладно отвърна тя.

— Виж какво, такива неща няма как да се предвидят. Никой не може да...

— Да се предвидят, да се задействат случайно — каква е разликата? Помниш ли какво каза снощи на Прат там, до басейна?

— Много неща му казах.

— Каза му за избора, пред който се изправяме всички. — Тя въздъхна тъжно, после махна с ръка към дървената постройка. — Предполагам, че това е кучето, което си избрал да храниш, Хари. Дано да си доволен. Сигурно съвпада напълно с представата ти за истинския детектив.

После се обърна и тръгна към служебните лица, които се тълпяха пред дървената къщичка.

Бош не я спря. Стоя неподвижен дълго, сякаш сразен от думите ѝ. Те отекваха в съзнанието му като грохота на някакво странно влакче на ужасите: с пронизителен вой, който се сменяше от тежък тътен. Опипа алуминиевото топче между пръстите си, после рязко замахна и го запрати към кошчето за боклук до количката за сандвичи.

Не го улучи с почти цял километър.

Двойната врата се отвори и сестрата избута в коридора инвалидната количка на Киз Райдър. Бош я чакаше с букет — беше го купил на излизане от метрото. Тя погледна сестрата, след което стана от количката и го прегърна.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш — прошепна в ухото му.

— Спрял съм точно пред входа — рече той, прегърна я през талията и я поведе към мустанга, паркиран на забранено. Помогна ѝ да се качи, остави в багажника торбичката с поздравителни картички и подаръци, след което заобиколи и отвори шофьорската врата.

— Искаш ли да отидем някъде другаде, преди да се прибереш у дома?

— Не, не! Искам вкъщи, да си легна в собственото си легло!

— Добре де, разбрах.

Потеглиха. Мълчаха. Когато минаха покрай продавачката на цветя на входа на метрото, Райдър погледна букета в ръцете си и се засмя — разбра, че партньорът ѝ се е сетил за цветята в последния момент. Бош само се усмихна.

— Господи, още ме боли! — Райдър се намръщи и се пипна по шията.

— Съжалявам.

— Няма нищо, Хари. Хубаво е да те боли от смях.

Той кимна и попита:

— Шийла ще дойде ли да те види?

— Да, след работа.

— Това е добре.

Отново се възцари тишина.

— Аз послушах съвета ти, Хари — каза след малко Райдър.

— Какъв съвет?

— Казах им, че не съм стреляла, защото съм се страхувала, че ще улуча Оливас.

— Добре си направила. — Помълча малко, после добави: — Това означава ли, че няма да си върнеш значката?

— Да, Хари. Ще задържа значката, но ще сменя партньора.
Той рязко се извърна и я погледна.

— Говорих с началника — поясни Райдър. — Разбрахме се да се върна в екипа му веднага след рехабилитацията. Надявам се, че не се сърдиш.

— Защо да се сърдя, Киз. Ти си решаваш. Радвам се, че оставаш.

— Аз също.

Изтекоха още няколко минути в мълчание. А после тя каза така, сякаш изобщо не бяха млъквали:

— Освен това ще съм на шестия етаж, Хари... А това е много важно, защото ще мога да се грижа за теб и да те предпазвам от неразумни постъпки. А също от бумащината и политическите игри. Господ ми е свидетел, винаги ще имаш нужда от помощта ми.

Бош се ухили. Добре беше, че Киз ще е там, един етаж над главата му. И че ще има грижата да го пази от неприятности. Погледна я и каза:

— Никога не съм имал ангел пазител, но идеята ми харесва.

Издание:

ИК „Бард“, 2007

ISBN 954-585-775-1

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Формат 84/108/32. Печатни коли 25

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.